

ΤΖΩΝΑΘΑΝ ΦΡΑΝΖΕΝ

ΑΓΝΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: PURITY
Από τις Εκδόσεις Farrar, Straus and Giroux, Νέα Υόρκη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγνή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jonathan Franzen
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jonathan Pelham
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχιά

© Jonathan Franzen, 2015
All rights reserved.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2016, 4.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1460-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1461-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΦΡΑΝΖΕΝ

ΑΓΝΗ

*Μετάφραση:
Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΦΡΑΝΖΕΝ

Οι διορθώσεις, Ωκεανίδα, 2002
Ελευθερία, Ωκεανίδα, 2012
Ακόμα πιο μακριά, Ωκεανίδα, 2013

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης:

Η εικοστή έβδομη πολιτεία, 2012,
μτφρ. Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης

Κραδασμοί, 2014,
μτφρ. Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης

Στην Ελίζαμπεθ Ρόμπινσον

*...Die stets das Böse will und stets das Gute schafft**

* ...που πάντα θέλει το κακό και πάντα κάνει το καλό. Φάουστ, Γ. Β. Γκαί-
τε, μτφρ. Ι. Ν. Θεοδωρακόπουλου, Αθήνα 1956. (Σ.τ.Μ.)

Η Αγνή στο Όκλαντ

ΔΕΥΤΕΡΑ

Ψιφίνα μου, πόσο χαίρομαι που ακούω τη φωνή σου», είπε η μητέρα της στο τηλέφωνο. «Το σώμα μου και πάλι με προδίδει. Μερικές φορές πιστεύω ότι η ζωή μου δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια παρατεταμένη διαδικασία σωματικής προδοσίας».

«Έτσι δεν είναι η ζωή όλων μας;» απάντησε η κοπέλα, η Πιπ. Είχε τη συνήθεια να τηλεφωνεί στη μητέρα της, όταν έκανε το μεσημεριανό της διάλειμμα στις Ανανεώσιμες Ενεργειακές Λύσεις. Της πρόσφερε έτσι κάποια ανακούφιση, επειδή είχε την εντύπωση ότι δεν ήταν κατάλληλη για τη δουλειά της, ότι είχε μια δουλειά για την οποία κανείς δεν ήταν κατάλληλος ή ότι ήταν ένας άνθρωπος ακατάλληλος για οποιαδήποτε δουλειά· και ύστερα από είκοσι λεπτά, μπορούσε με κάθε ειλικρίνεια να της πει ότι έπρεπε να γυρίσει στη δουλειά της.

«Πέφτει το αριστερό μου βλέφαρο», της εξήγησε η μητέρα της. «Είναι σαν να το τραβάει προς τα κάτω κάποιο βάρος, σαν εκείνα τα μικρά μολυβένια βαρίδια των ψαράδων, φέρ' ειπείν».

«Αυτή τη στιγμή;»

«Πάει κι έρχεται. Αναρωτιέμαι μήπως πρόκειται για το σύνδρομο Μπελ».

«Ό,τι κι αν είναι το σύνδρομο Μπελ, είμαι σίγουρη ότι δεν έχεις κάτι τέτοιο».

«Αφού δεν ξέρεις καν τι είναι, πώς είσαι τόσο σίγουρη, ψιφίνα μου;»

«Ξέρω κι εγώ – να, γιατί δεν είχες ούτε τη νόσο Γκρέιβς. Ούτε υπερθυρεοειδισμό. Ούτε μελάνωμα».

«Όχι, δεν αισθανόταν καλά να ειρωνεύεται τη μητέρα της η Πιπ. Οι συνομιλίες τους όμως είχαν όλες κάτι από *ηθικό κίνδυνο*,

μια χρήσιμη φράση που είχε μάθει στα μαθήματα Πολιτικής Οικονομίας στο κολέγιο. Ήταν σαν μια πολύ μεγάλη τράπεζα για την οικονομία της μητέρας της ώστε να την αφήσει να τιναχτεί στον αέρα, σαν ένας εργαζόμενος πραγματικά αναντικατάστατος για να κινδυνεύει να απολυθεί. Μερικές φίλες της στο Όκλαντ είχαν επίσης προβληματικούς γονείς, αλλά κατάφεραν να μιλάνε καθημερινά μαζί τους, δίχως υπερβολική διάχυση παραλογισμών, καθότι ακόμη και οι πιο προβληματικοί από δαύτους είχαν το αποκούμπι τους σε κάποιον από τους γονείς τους. Η Πιπ όμως ήταν το αποκούμπι για τη μητέρα της.

«Λοιπόν, δε νομίζω ότι θα μπορέσω να πάω για δουλειά σήμερα», είπε η μητέρα της. «Η Φιλεργία μου είναι το μοναδικό πράγμα που κάνει βιώσιμη ετούτη τη δουλειά και δεν μπορώ να συνδεθώ με τη Φιλεργία μου, όταν υπάρχει ένα αόρατο βαρίδι που τραβάει προς τα κάτω το βλέφαρό μου».

«Μαμά, δε γίνεται να προφασιστείς και πάλι ασθένεια. Δεν έχουμε καν Ιούλιο. Τι θα γίνει αν πάθεις όντως καμιά γρίπη ή κάτι τέτοιο;»

«Ναι ε; Και ν' αναρωτιούνται οι πάντες τι στο καλό κάνει αυτή η γριά γυναίκα με το μισό της πρόσωπο να γέρνει πάνω στον ώμο της καθώς βάζει στις σακούλες τα ψώνια τους; Ιδέα δεν έχεις πόσο ζηλεύω το κουβούκλιό σου. Το αόρατο του πράγματος».

«Ας μην ωραιοποιούμε τον θαλαμίσκο», είπε η Πιπ.

«Αυτό είναι το τρομερό με τα σώματα. Είναι τόσο ορατά, τόσο μα τόσο ορατά».

Η μητέρα της Πιπ, καίτοι με χρόνια κατάθλιψη, δεν ήταν τρελή. Είχε καταφέρει να μείνει στη δουλειά της, ως ταμίας στο Κοινοτικό Κατάστημα Νέο Φύλλο στο Φέλτον, για περισσότερα από δέκα χρόνια, κι αμέσως μόλις η Πιπ αποποιούνταν τον δικό της τρόπο σκέψης και υιοθετούσε αυτόν της μητέρας της, αντιλαμβανόταν πολύ καλά τι έλεγε. Η μοναδική διακόσμηση στο κουβούκλιό της, όλο στο γκρι, ήταν ένα αυτοκόλλητο που έλεγε ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΛΑ ΚΡΑΤΕΙ. Τα κουβούκλια των συναδέλφων της ήταν γεμάτα φωτογραφίες και αποκόμματα, αλλά η Πιπ κατανοούσε πλήρως το θέλητρο του να είσαι αόρατος. Επίσης, περίμενε να την απολύσουν

από μήνα σε μήνα· οπότε, γιατί να το φροντίσει σαν να επρόκειτο για κάτι μόνιμο;

«Έχεις σκεφτεί καθόλου πώς θέλεις να μη-γιορτάσεις τα μη-γενέθλιά σου;»

«Για να είμαι ειλικρινής, θα ήθελα να μείνω στο κρεβάτι όλη μέρα, με τα σκεπάσματα πάνω από το κεφάλι μου. Δε χρειάζομαι τα μη-γενέθλια να μου υπενθυμίζουν ότι γερνάω. Το βλέφαρό μου κάνει ήδη καλή δουλειά».

«Δε θέλεις να σου φτιάξω ένα κέικ και να έρθω από κει να το φάμε παρέα ωραία και καλά; Μου ακούγεται κάπως πιο καταθλιμμένη απ' ό,τι συνήθως».

«Παύω να είμαι καταθλιμμένη όταν σε βλέπω».

«Χα, χα, κρύμα που δεν υπάρχω και σε μορφή χαπιού. Θα το άντεχες ένα κέικ με στέβια;»

«Δεν ξέρω. Η στέβια κάνει διάφορα παράξενα στη χημεία του στόματός μου. Δεν μπορείς να ξεγελάσεις τους γευστικούς κάλυκας, αυτό λέει η πείρα μου».

«Και η ζάχαρη αφήνει μια επίγευση», είτε η Πιπ, μολονότι ήξερε ότι η συζήτηση θα ήταν ατελέσφορη.

«Η ζάχαρη έχει μια ξινή επίγευση, με την οποία δεν έχουν κανένα πρόβλημα οι γευστικοί μου κάλυκας, διότι είναι καμωμένοι έτσι ώστε να αναφέρουν την ξινίλα, δίχως όμως να επιμένουν σ' αυτήν. Οι γευστικοί κάλυκας δεν είναι υποχρεωμένοι να ξοδεύουν πέντε ώρες για να καταγράψουν κάτι αλλόκοτο, αλλόκοτο! Κι σ' εμένα αυτό συνέβη τη μία και μοναδική φορά που ήπια ένα ποτό με στέβια».

«Μα εγώ λέω ακριβώς ότι η ξινίλα παρατείνεται».

«Υπάρχει κάτι πολύ λανθασμένο, όταν ένας γευστικός κάλυκας αναφέρει το αλλόκοτο πέντε ώρες αφότου έχεις πιει ένα γλυκαμένο ποτό. Το ξέρεις ότι εάν καπνίσεις κρυσταλλική μεθαμφεταμίνη έστω και μία φορά, αλλοιώνεται η χημεία του εγκεφάλου σου για όλη την υπόλοιπη ζωή σου; Αυτό θεωρώ ότι κάνει και η στέβια σ' εμένα».

«Δεν κάθομαι εδώ πέρα με κάνα τσιγαριλίκι κρύσταλ-μεθ, μαμά. Μη λες τέτοια πράγματα».

«Αυτό που λέω εγώ είναι ότι δε χρειάζομαι κανένα κέικ».

«Καλώς. Θα βρω λοιπόν άλλου είδους κέικ. Συγγνώμη που σου πρότεινα ένα είδος που το θεωρείς *δηλητήριο*».

«Δεν είπα ότι είναι δηλητήριο. Τόνισα απλώς ότι η στέβια κάνει κάτι παράξενο στη...»

«Στη χημεία του στόματός σου, μάλιστα».

«Ψιφίνα μου, θα φάω ό,τι κέικ κι αν μου φέρεις, δεν πρόκειται να με σκοτώσει η επεξεργασμένη ζάχαρη, δεν ήθελα να σε αναστατώσω. Έλα, γλυκιά μου, σε παρακαλώ».

Δεν ολοκληρωνόταν κανένα τηλεφώνημα προτού η μία να κάνει ράκος την άλλη. Το πρόβλημα, όπως το έβλεπε η Πιπ –η ουσία του προσκόμματος με το οποίο ζούσε· η υποτιθέμενη αιτία της ανημποριάς της να είναι αποτελεσματική σε οτιδήποτε– ήταν ότι την αγαπούσε τη μητέρα της. Τη λυπόταν· την πονούσε· τη ζέσταινε η φωνή της· αισθανόταν ένα είδος μη ερωτικής έλξης για το κορμί της· νοιαζόταν ακόμη και για τη χημεία του στόματός της· της ευχόταν τη μεγαλύτερη δυνατή ευτυχία· απεχθανόταν οτιδήποτε την τάραιζε· τη θεωρούσε προσφιλέστατη. Αυτό ήταν το συμπαγές τούβλο από γρανίτη στο κέντρο της ζωής της, η πηγή όλου της του θυμού και του σαρκασμού που κατεύθυνε όχι μόνο προς τη μητέρα της, αλλά με ολοένα και μεγαλύτερη ηττοπάθεια προσφάτως και σε λιγότερο αρμόζοντες στόχους. Όταν θύμωνε η Πιπ, δε θύμωνε αληθινά με τη μητέρα της, αλλά μ' εκείνο το τούβλο από γρανίτη.

Ήταν οχτώ ή εννιά χρονών, όταν της ήρθε να ρωτήσει γιατί γιορτάζαν μόνο τα δικά της γενέθλια στο μικρό τους ξυλόσπιτο, στις σεκόνιες έξω από το Φέλτον. Της είχε απαντήσει η μητέρα της ότι εκείνη δεν είχε γενέθλια· τα μόνα γενέθλια που είχαν σημασία ήταν της Πιπ. Η Πιπ όμως την είχε τσιγκλίσει επίμονα, ώσπου να συναινέσει να γιορτάσουν το θερινό ηλιοστάσιο μ' ένα κέικ αυτό που έμελλε να ονομάσουν μη-γενέθλια. Πράγμα που είχε εγείρει το ερώτημα της ηλικίας της μητέρας της, το οποίο είχε αρνηθεί να απαντήσει, αρκούμενη να πει μ' ένα χαμόγελο προσήκον σ' ένα κοάλα: «Είμαι αρκετά μεγάλη ώστε να είμαι η μητέρα σου».

«Έλα τώρα. Πες μου όμως, πόσων χρονών είσαι *αληθινά*;»

«Κοίτα τα χέρια μου», είχε πει η μητέρα της. «Αν εξασκηθείς,

θα μπορείς να καταλαβαίνεις την ηλικία μιας γυναίκας από τα χέρια της».

Κι έτσι –για πρώτη φορά ως φαίνεται– η Πιπ είχε κοιτάξει τα χέρια της μητέρας της. Το δέρμα στην αναστροφή τους δεν ήταν ροζ και αδιαφανές σαν το δικό της. Σάμπως τα κόκαλα και οι φλέβες να έβγαιναν στην επιφάνεια· σάμπως το δέρμα να ήταν νερό που υποχωρούσε για να φανερώσει σχήματα στον πυθμένα ενός λιμανιού. Μολονότι τα μαλλιά της ήταν πυκνά και πολύ μακριά, υπήρχαν τούφες με στεγνό γκρίζο μέσα τους, ενώ το δέρμα στη βάση του λαιμού της ήταν σαν ροδάκινο λίγο παραγινωμένο. Εκείνη τη νύχτα η Πιπ έμεινε ξύπνια στο κρεβάτι και τυραννιόταν από την ανησυχία ότι η μητέρα της ίσως πέθαινε σύντομα. Ήταν ο πρώτος προάγγελος του τούβλου από γρανίτη.

Έκτοτε διακαώς επιθυμούσε να είχε η μητέρα της έναν άντρα στη ζωή της ή έστω έναν άνθρωπο οιασδήποτε μορφής, που να την αγαπάει. Ανάμεσα στους πιθανούς υποψήφιους εκείνα τα χρόνια ήταν η γειτόνισσά τους, η Λίντα, ομοίως ανύπαντρη μητέρα και ομοίως μελετούσε τη σανσκριτική, ο χασάπης του Νέου Φύλλου, ο Έρνι, που ήταν ομοίως χορτοφάγος, η παιδίατρος Βανέσα Τονγκ, της οποίας ο σφοδρός έρωτας για τη μητέρα της Πιπ είχε λάβει τη μορφή της προσπάθειας να την κάνει να δείξει ενδιαφέρον για την ορνιθολογία και την παρατήρηση πουλιών, καθώς και ο γενειοφόρος πολυτεχνίτης Σόνι, για τον οποίο κάθε μαστορική δουλειά αποτελούσε μια ευκαιρία προκειμένου να αγοράσει παθιασμένα για τον τρόπο ζωής των Ινδιάνων Ανασάζι. Όλοι ετούτοι οι καλόκαρδοι τύποι της Κοιλάδας του Σαν Λορέντισο είχαν δει στη μητέρα της Πιπ εκείνο που η ίδια η Πιπ, όταν ήταν έφηβη, είχε δει και καμάρωνε γι' αυτό: ένα είδος ανείπωτης μεγαλοσύνης. Δεν ήταν ανάγκη να γράφεις για να είσαι ποιητής, δεν ήταν ανάγκη να δημιουργείς για να είσαι καλλιτέχνης. Η πνευματική Φιλεργία της μητέρας της ήταν καθεαυτή ένα είδος τέχνης – μια τέχνη του αόρατου. Δεν υπήρχε τηλεόραση στο ξυλόσπιτό τους ούτε ηλεκτρονικός υπολογιστής, προτού κλείσει τα δώδεκα η Πιπ· η μητέρα της μάθαινε τα νέα κυρίως από τη *Santa Cruz Sentinel*, την οποία διάβαζε καθημερινά μόνο και μόνο για τη μικρή καθημερινή ηδονή να φρικιά με τον κόσμο. Δεν ήταν κάτι

ασύνηθες στην Κοιλιάδα. Το πρόβλημα έγκειτο στο γεγονός ότι η μητέρα της Πιπ ανάδινε μια συνεσταλμένη πίστη στη μεγαλοσύνη της ή, έστω, φερόταν ως να διέθετε κάποτε κάποιο μεγαλείο, στο πριν από την Πιπ παρελθόν, για το οποίο αρνιόταν κατηγορηματικά να μιλήσει. Δεν αισθανόταν τόσο προσβεβλημένη, όσο ευτελισμένη για το γεγονός ότι μπορούσε η γειτόνισσά τους, η Λίβτα, να συγκρίνει τον γιο της, τον Ντάμιαν, που έπιανε βατράχια και ανάσαινε με το στόμα, με τη δική της μοναδική και αφεγάδιαστη Πιπ. Φανταζόταν ότι ο χασάπης θα καταρρακωνόταν διά παντός, εάν του έλεγε ότι μύριζε κρεατίλα ακόμη κι αφού έκανε ντους· αισθανόταν δυστυχής όταν απέφευγε τις προσκλήσεις της Βανέσας Τονγκ, αντί απλώς να παραδεχτεί ότι φοβόταν τα πουλιά· και όποτε τσουλούσε στο ιδιωτικό τους δρομάκι το ανατρεπόμενο τζιπ του Σόνι, έβαζε την Πιπ να πάει ν' ανοίξει και η ίδια την κοπανούσε από την πίσω πόρτα και έτρεχε να κρυφτεί στις σεκόγιες. Αυτό που της πρόσφερε την πολυτέλεια να είναι απίθανα εκλεκτική ήταν η Πιπ. Ξανά και ξανά το είχε καταστήσει ξεκάθαρο: η Πιπ ήταν ο μοναδικός άνθρωπος που γινόταν αποδεκτός, ο μοναδικός άνθρωπος που *η ίδια* αγαπούσε.

Φυσικά, όλα αυτά έγιναν πηγή δριμείας δυσανεξίας, όταν η Πιπ μπήκε στην εφηβεία. Και τότε καταπιανόταν τόσο πολύ με το να μισεί και να τιμωρεί τη μητέρα της, για να μπορεί να υπολογίσει τη ζημιά που έκανε η αντικοινωνικότητα της μητέρας της στην προοπτική της δικής της ζωής. Δεν υπήρχε κανείς να της πει ότι μπορεί να μην ήταν η καλύτερη δυνατή ιδέα, εάν ήθελε να κάνει κάποτε κάποιο καλό στην κοινωνία, να αποφοιτήσει από ένα κολέγιο με χρέος 130.000 δολάρια σε σπουδαστικά δάνεια. Κανείς δεν την είχε προειδοποιήσει ότι το πουσόν που θα έπρεπε να προσέξει, όταν έκανε τη συνέντευξη με τον Άιγκορ, τον επικεφαλής του Τμήματος Προβολής και Επικοινωνίας στις Ανανεώσιμες Ενεργειακές Λύσεις, δεν ήταν οι «τριάντα με σαράντα χιλιάδες δολάρια» σε προμήθειες που της είπε ότι θα αποκόμιζε τον πρώτο κιόλας χρόνο, αλλά ο βασικός μισθός των 21.000 δολαρίων που της πρόσφερε, ή ότι ένας πωλητής έμπειρος όσο ο Άιγκορ θα ήταν επίσης «μανούλα» στο να πλασάρει κωλοδουλειές σε ανυποψίαστες εικοσάχρονες.

«Ως προς το σαββατοκύριακο», είπε η Πιπ σκληραίνοντας τη

φωνή της, «οφείλω να σε προειδοποιήσω ότι θέλω να σου μιλήσω για κάτι που δε σου αρέσει να μιλάς».

Η μητέρα της άφησε ένα μικρό γέλακι που σκόπευε να είναι αξιαγάπητο, για να δείξει ότι είναι ανυπεράσπιστη. «Δεν υπάρχει παρά ένα μόνο πράγμα για το οποίο δε θέλω να συζητώ μαζί σου».

«Γι' αυτό ακριβώς το πράγμα θέλω να μιλήσουμε. Σε προειδοποίησα, λοιπόν».

Η μητέρα της δεν είπε τίποτα. Εκεί κάτω στο Φέλτον η ομίχλη θα είχε διαλυθεί τώρα, η ομίχλη που η μητέρα της θλιβόταν καθημερινά σαν την έβλεπε να φεύγει, γιατί φανέρωνε έναν αίθριο κόσμο στον οποίο προτιμούσε να μην ανήκει. Ασκούσε τη Φιλεργία της καλύτερα μες στην ασφάλεια του γκριζου πρωινού. Τώρα θα είχε λιακάδα, που θα πρασίνιζε και θα χρύσιζε από τη διήθηση μέσα από τις σεκόγιες και τις μικρούτσικες βελόνες τους, ενώ η καλοκαιρινή ζέστη θα περνούσε λαθραία μέσα από τις σήτες των παραθύρων της βεράντας και θα έφτανε στο κρεβάτι που η Πιπ είχε διεκδικήσει όταν ήταν έφηβη και λαχταρούσε διακαώς να έχει τον αυστηρά προσωπικό της χώρο, ξεποστέλνοντας τη μητέρα της σ' ένα ράντζο στο κυρίως δωμάτιο, ώσπου έφυγε για το κολέγιο και η μητέρα της μπόρεσε πια να το ανακτήσει. Πιθανόν να ασκούσε τη Φιλεργία της στο κρεβάτι εκείνη τη στιγμή. Εάν ήταν έτσι, δε θα μιλούσε εάν δεν της μιλούσαν· άλλο δε θα έκανε από το να ανασαίνει.

«Δεν είναι προσωπικό», συνέχισε η Πιπ. «Δε θα πάω πουθενά. Χρειάζομαι όμως χρήματα κι εσύ δεν έχεις ούτε κι εγώ, και υπάρχει μονάχα ένα μέρος όπου μπορώ να τα βρω. Υπάρχει μονάχα ένας άνθρωπος που, έστω και θεωρητικά, μου οφείλει. Συνεπώς, θα μιλήσουμε γι' αυτό».

«Ψιψίνα», είπε η μητέρα της λυπημένα, «ξέρεις ότι δεν πρόκειται να το κάνω. Λυπάμαι που χρειάζεσαι χρήματα, αλλά το ζήτημα δεν είναι αν μ' αρέσει ή δε μ' αρέσει. Το ζήτημα είναι αν μπορώ ή δεν μπορώ. Και δεν μπορώ· συνεπώς, πρέπει να σκεφτούμε κάτι άλλο για την περίπτωση σου».

Η Πιπ συνοφρυώθηκε. Κάθε τόσο αισθανόταν την ανάγκη να τεντωθεί μέσα στον περιστασιακό ζουρλομανδύα που την είχε τυλίξει δύο χρόνια πριν, να δει εάν θα κατάφερνε να βρει λί-

γο ακόμη χώρο στα μανίκια του. Και κάθε φορά διαπίστωνε ότι ήταν ακριβώς τόσο σφιχτός όσο και προηγουμένως. Ακόμη κατά εκατόν τριάντα χιλιάδες δολάρια χρωσμένη, ακόμη η μοναδική παρηγοριά της μητέρας της. Ήταν μάλλον αξιοσημείωτο το πόσο ακαριαία και απόλυτα είχε παγιδευτεί, τη στιγμή που η τετραετής κολεγιακή ελευθερία της είχε φτάσει στο τέλος της· θα την είχε καταθλίψει, εάν είχε την πολυτέλεια να περιπέσει σε κατάθλιψη.

«Ωραία λοιπόν, κλείνω τώρα», είπε από το τηλέφωνο. «Ετοιμάσου να πας στη δουλειά. Το μάτι σου σε ταλαιπωρεί μάλλον διότι δεν κοιμάσαι αρκετά. Μου συμβαίνει κι εμένα μερικές φορές, όταν δεν κοιμάμαι».

«Αλήθεια;» έσπευσε να ρωτήσει η μητέρα της. «Αλήθεια το παθαίνεις κι εσύ;»

Καίτοι η Πιπ ήξερε ότι αυτό θα παρέτεινε το τηλεφώνημα και πιθανόν θα συνεπαγόταν την επέκταση της συζήτησης σε κληρονομικές ασθένειες και το δίχως άλλο θα απαιτούσε εργώδη ψεύδη εκ μέρους της, αποφάσισε ότι ήταν καλύτερα να πιστεύει η μητέρα της ότι έπασχε από αϋπνία παρά από το σύνδρομο Μπελ, έστω και μόνο επειδή, όπως της τόνιζε η Πιπ επί χρόνια και επί ματαίω, υπήρχαν συγκεκριμένα φάρμακα που μπορούσε να πάρει για την αϋπνία της. Το αποτέλεσμα όμως ήταν ότι όταν ο Αιγκορ πρόβαλε το κεφάλι του στο κουβούκλιο της Πιπ στη 1:22, εκείνη μιλούσε ακόμη στο τηλέφωνο.

«Μαμά, συγγνώμη, αλλά πρέπει να κλείσω τώρα, αντίο», είπε και έκλεισε.

Ο Αιγκορ την κοίταζε επίμονα. Ήταν ένας ξανθός Ρώσος, με μουσάκι που σου ερχόταν να το χαϊδέψεις, ανεπίτρεπτα όμορφος και, κατά την Πιπ, ο μόνος λόγος για τον οποίο δεν την είχε απολύσει ήταν ότι απολάμβανε τη σκέψη να τη γαμήσει κάποτε· ωστόσο, η Πιπ ένιωθε σίγουρη ότι εάν κατέληγαν ποτέ σ' αυτό, θα αισθανόταν μεμιάς ταπεινωμένη, επειδή δεν ήταν μόνον όμορφος αλλά και όμορφα καλοπληρωμένος, ενώ εκείνη δεν ήταν παρά μια κοπέλα που δε διέθετε τίποτε άλλο εξόν από προβλήματα. Επίσης, ήταν σίγουρη ότι έπρεπε να το ήξερε κι εκείνος.

«*Συγγνώμη*», του είπε. «*Συγγνώμη που πήρε εφτά λεπτά παραπάνω. Αλλά έχει κάποια προβλήματα υγείας η μητέρα μου*». Το

ξανασκέφτηκε. «Οκεί, ξέχασέ το. Συγγνώμη, απλώς. Τι πιθανότητες έχω για μια θετική απόκριση μέσα σε επτά λεπτά;»

«Μοιάζω επιτιμητικός;» ρώτησε ο Άιγκορ πεταρίζοντας τις βλεφαρίδες του.

«Και τότε, γιατί ξεπρόβαλες έτσι; Γιατί με κοιτάζεις επίμονα;»

«Σκέφτηκα ότι ίσως ήθελες να παίξουμε το παιχνίδι των Είκοσι Ερωτήσεων».

«Δε νομίζω».

«Θα προσπαθήσεις να μαντέψεις τι θέλω από σένα, κι εγώ θα αντιδρώ στις ερωτήσεις σου μ' ένα σκέτο ναι ή όχι. Θα δείξει το αποτέλεσμα: μονάχα ναι και όχι».

«Πας γυρεύοντας να σε καταγγείλω για σεξουαλική παρενόχληση;»

Ο Άιγκορ γέλασε ευχαριστημένος με τον εαυτό του. «Έχουμε το πρώτο όχι! Τώρα σου μένουν δεκαεννέα ερωτήσεις».

«Δεν αστείευομαι για την καταγγελία. Έχω μια φίλη στη Νομική που λέει ότι αρκεί να δημιουργείς την ατμόσφαιρα».

«Δεν είναι ερώτηση αυτό».

«Πώς να σου εξηγήσω ότι δεν είναι καθόλου αστείο για μένα;»

«Ερωτήσεις που απαντιούνται με ναι ή με όχι, παρακαλώ».

«Χριστός κι απόστολος. Φύγε, σε παρακαλώ».

«Θα προτιμούσες να μιλήσουμε για την επίδοσή σου τον Μάιο;»

«Φύγε! Θα σηκώσω το τηλέφωνο αυτή τη στιγμή».

Όταν έφυγε ο Άιγκορ, άνοιξε τη σελίδα με τα τηλέφωνα της στον υπολογιστή, την κοίταξε με δυσαρέσκεια και την έκλεισε πάλι. Στους τέσσερις από τους είκοσι δύο μήνες που είχε εργαστεί στις Ανανεώσιμες Ενεργειακές Λύσεις, δεν είχε κατορθώσει παρά να είναι η προτελευταία και όχι η τελευταία στον άσπρο πίνακα όπου καταμετρούνταν οι «πόντοι δραστηριοτήτων», οι δικοί της και των συναδέλφων της. Ίσως να επρόκειτο για σύμπτωση, πάντως το τέσσερα στα είκοσι δύο ήταν η συχνότητα με την οποία κοιταζόταν στον καθρέφτη και έβλεπε κάποια όμορφη μάλλον παρά κάποια που, αν ήταν άλλη και όχι αυτή, θα μπορούσε ίσως να θεωρηθεί όμορφη, αλλά επειδή ήταν αυτή, δεν το έβλεπε. Είχε σίγουρα κληρονομήσει κάποια από τα σωματικά χαρακτηριστικά της μητέρας της, αλλά εκείνη, η Πιπ, τουλάχιστον είχε τη σκληρή μαρ-

τουρία της εμπειρίας της από τα αγόρια που επιβεβαίωνε την εντύπωση της. Πολλά αγόρια ένιωθαν μια κάποια έλξη γι' αυτήν, ελάχιστα όμως εντέλει δε σκέφτονταν ότι είχε γίνει κάποιο λάθος. Ο Άιγκορ πάλευε να λύσει το αίνιγμα δύο χρόνια τώρα. Περιεργαζόταν ακατάπαυστα τον τρόπο με τον οποίο εκείνη περιεργαζόταν το είδωλό της στον καθρέφτη: «Έδειχνε όμορφη εχθές κι ωστόσο...»

Από κάπου, όταν πήγαινε στο κολέγιο, η Πιπ είχε υιοθετήσει την ιδέα –το μυαλό της ήταν σαν μπαλόνι με στατικό ηλεκτρισμό όπως κάποια ρούχα και μάζευε τυχαία ιδέες που μετεωρίζονταν– ότι το απόγειο του πολιτισμού ήταν να περνάει τα πρωινά της Κυριακής διαβάζοντας την έντυπη έκδοση των κυριακάτικων *New York Times* σε μια καφετέρια. Είχε γίνει η εβδομαδιαία της τελετουργία και, στ' αλήθεια, απ' όπου κι αν της είχε έρθει η ιδέα, αισθανόταν πιο πολιτισμένη τα κυριακάτικα πρωινά. Όσο αργά κι αν είχε κοιμηθεί, όσο κι αν είχε πιει, αγόραζε τους *Times* στις 8 το πρωί, πήγαινε στην καφετέρια του Πιτ, παράγγελλε βουτήματα κι ένα διπλό καπουτσίνο, καθόταν στο αγαπημένο της τραπέζι στη γωνία και ξεχνιόταν χαρωπά για λίγες ώρες.

Τον περασμένο χειμώνα, στου Πιτ είχε πέσει στην αντίληψή της ένας ωραίος λιπόσαρκος νεαρός που επιδιδόταν στην ίδια κυριακάτικη τελετουργία. Τις επόμενες εβδομάδες, αντί να διαβάζει τις ειδήσεις, σκεφτόταν πώς άραγε θα φαινόταν στον νεαρό ενόσω διάβαζε και αναρωτιόταν αν έπρεπε να σηκώσει τα μάτια και να τον πιάσει να την κοιτάζει, ώσπου της έγινε τελικά ξεκάθαρο ότι έπρεπε είτε να βρει καινούργια καφετέρια είτε να μηχανευτεί κάποιο τρόπο να του μιλήσει. Την επόμενη φορά που συναντήθηκε το βλέμμα της με το δικό του, αποπειράθηκε ένα τίναγμα που κεφαλιού της εν είδει πρόσκλησης, που έμοιαζε τόσο παλαιομοδίτικο και προμελετημένο, ώστε την εξέπληξε τρομερά το πώς έπιασε αμέσως. Ο νεαρός σηκώθηκε και πήγε κοντά της πάραυτα και της πρότεινε ευθαρσώς, αφού βρισκόνταν εκεί την ίδια ώρα κάθε βδομάδα, να διάβαζαν από κοινού την εφημερίδα και να εξοικονομούν έτσι τρία δολάρια.

«Κι αν θέλουμε να διαβάσουμε τις ίδιες σελίδες την ίδια στιγμή;» ρώτησε η Πιπ με κάποια εχθρότητα.

«Εσύ άρχισες να έρχεσαι εδώ πριν από μένα», απάντησε ο

νεαρός, «συνεπώς μπορείς να διαλέγεις πρώτη». Και συνέχισε διαμαρτυρόμενος ότι οι γονείς του, στο Κόλετζ Στέισον, στο Τέξας, συνήθιζαν σπάταλα να αγοράζουν δύο αντίτυπα των κυριακάτικων *Times*, ώστε να μην καβγαδίζουν για τις σελίδες που θα διάβαζαν.

Η Πιπ, σαν σκυλίτσα που ξέρει μονάχα το όνομά της και πέντε απλές λέξεις της ανθρώπινης λαλιάς, άκουσε μονάχα ότι ο νεαρός ήταν γόνος μιας φυσιολογικής οικογένειας, με δύο γονείς που είχαν λεφτά για ξόδεμα. «Κοίτα, η ανάγνωση της εφημερίδας είναι η μοναδική δραστηριότητα που κρατάω απολύτως για μένα όλη την εβδομάδα».

«Ω, συγγνώμη», είπε ο νεαρός κι έκανε ένα βήμα πίσω. «Απλώς μου φάνηκε, όπως τίναξες το κεφάλι, σαν να ήθελες κάτι να πεις».

Η Πιπ δεν ήξερε πώς να μην είναι εχθρική με τους νεαρούς της ηλικίας της που της κινούσαν το ενδιαφέρον. Οφειλόταν, κατά ένα μέρος, στο γεγονός ότι ο μοναδικός άνθρωπος που εμπιστευόταν στον κόσμο όλο ήταν η μητέρα της. Από την εμπειρία της στο λύκειο και στο κολέγιο, είχε ήδη μάθει ότι όσο πιο χαριτωμένο ήταν ένα αγόρι, τόσο πιο οδυνηρό θα αποδεικνυόταν και για τους δύο ότι ήταν πιο πολύ μπερδεμα και μπελάς απ' ό,τι εκείνο που τον είχε οδηγήσει η μορφοιά της να πιστέψει. Αυτό που δεν είχε μάθει ακόμη η Πιπ ήταν πώς να μη θέλει κάποιος να είναι χαριτωμένος μαζί της. Τα μη χαριτωμένα αγόρια ήταν ιδιαίτερα επιτήδεια στο να το διαισθάνονται και να το εκμεταλλεύονται. Έτσι, δεν μπορούσε να εμπιστευθεί ούτε τα χαριτωμένα ούτε τα μη χαριτωμένα αγόρια και, επιπλέον, δεν ήταν πολύ καλή στο να ξεχωρίζει τα μεν από τα δε, παρό μονάχα αφού έπεφτε στο κρεβάτι μαζί τους.

«Θα μπορούσαμε ίσως να πιούμε έναν καφέ κάποια άλλη φορά», είπε η Πιπ στον νεαρό. «Κάποιο πρωί που να μην είναι Κυριακή».

«Ναι, εντάξει», αποκρίθηκε εκείνος κάπως αβέβαια.

«Επειδή δεν έχουμε μιλήσει αληθινά τώρα, δεν είναι ανάγκη να συνεχίσουμε να κοιτάμε ο ένας τον άλλο. Μπορούμε απλώς να διαβάσουμε τις εφημερίδες μας χωριστά, όπως κάνουν οι γονείς σου».

«Μια που μιλάμε πάντως, με λένε Τζέισον».

«Εμένα Πιπ. Και τώρα που ξέρουμε τα ονόματα ο ένας του άλλου, ιδίως τώρα δεν είναι ανάγκη να συνεχίσουμε να κοιτάμε ο ένας τον άλλο. Μπορώ να σκεφτώ, ω, είναι απλώς ο Τζέισον, κι εσύ, ω, είναι απλώς η Πιπ».

Ο Τζέισον γέλασε. Η Πιπ έμελλε να μάθει ότι ο Τζέισον είχε πτυχίο μαθηματικών και ζούσε το όνειρο κάθε φοιτητή μαθηματικών, δηλαδή εργαζόταν σ' ένα ίδρυμα που καταπιανόταν με το επίπεδο των μαθηματικών γνώσεων της Αμερικής, ενόσω μοχθούσε να γράψει ένα εγχειρίδιο που έλπιζε ότι θα επέφερε επανάσταση στη διδασκαλία της στατιστικής. Ύστερα από δύο ραντεβού μαζί του άρεσε τόσο στην Πιπ, ώστε αποφάσισε ότι καλά θα έκανε να πλαγιαίσει μαζί του, προτού πληγωθεί η ίδια ή εκείνος. Εάν το παρέτεινε πολύ, ο Τζέισον θα μάθαινε ότι η Πιπ ήταν ένα μπέρδεμα από χρέη και καθήκοντα και θα την κοπανούσε για να σωθεί. Ή θα έφτανε εκείνη στο σημείο να του πει ότι τα βαθύτερά της αισθήματα ήταν στραμμένα σε ένα μεγαλύτερο σε ηλικία κύριο, ο οποίος όχι μόνο δεν πίστευε στα χρήματα –είτε στο νόμισμα των Ηνωμένων Πολιτειών είτε στην απλή κατοχή τους– αλλά είχε και σύζυγο.

Οπότε λοιπόν, για να μην είναι απολύτως κλειστή σαν στρείδι, μίλησε στον Τζέισον για την εθελοντική της «δουλειά», μετά την κανονική της εργασία, που έκανε σχετικά με τον πυρηνικό αφοπλισμό, ένα θέμα για το οποίο εκείνος έδειχνε να είναι τόσο πιο πολύ ενημερωμένος από εκείνη, παρά το γεγονός ότι ήταν δική της δουλειά και όχι δική του, ώστε έγινε ελαφρώς εχθρική. Ευτυχώς, ο Τζέισον ήταν δεινός ομιλητής, ενθουσιώδης με τον Φίλιπ Κ. Ντικ, με την τηλεοπτική σειρά *Breaking Bad*, με τις ενυδρίδες, με την εφαρμογή των μαθηματικών στην καθημερινή ζωή και ιδίως με τη δική του γεωμετρική μέθοδο για τη διδασκαλία της στατιστικής, την οποία της εξήγησε με τόσο απλά λόγια, ώστε σχεδόν την κατάλαβε. Την τρίτη φορά που τον συνάντησε σε ένα φαγάδικο με κινέζικα όπου εκείνη υποχρεώθηκε να παραστήσει ότι δεν πεινούσε, γιατί δεν είχε πληρωθεί ακόμη από τις Ανανεώσιμες Ενεργειακές Λύσεις, βρέθηκε σ' ένα δίλημμα: είτε να ρισκάρει να γίνουν φίλοι είτε να υποχωρήσει στην ασφάλεια του τυχαίου σεξ.

Έξω από το φαγάδικο, μες στην αγνή ομίχλη και στην κυρια-

κάτιχη ησυχία της Τέλεγκραφ Άβενιου, έκανε τις κινήσεις της προς τον Τζέισον κι εκείνος ανταποκρίθηκε περιπαθώς.

«Θέλεις να πάμε σπίτι σου;» του ψιθύρισε στο αυτί.

Ο Τζέισον απάντησε όχι, δυστυχώς, ερχόταν να τον δει η αδελφή του.

Στη λέξη *αδελφή*, η καρδιά της Πιπ συστάλθηκε από εχθρότητα. Καθώς δεν είχε αδελφια, δεν μπορούσε να μην αγανακτεί με τις απαιτήσεις και την ενδεχόμενη προστατευτικότητα άλλων ανθρώπων· τη φυσιολογικότητα της πυρηνικής οικογένειας, τον κληροδοτημένο πλούτο του θάλπους στα μέλη της.

«Μπορούμε να πάμε στο δικό μου σπίτι», του είπε κάπως τσαντισμένα. Και ήταν τόσο βυθισμένη στην αγανάκτησή της για το γεγονός ότι η αδελφή του Τζέισον την εκτόπιζε από το υπνοδωμάτιό του (και κατά προέκταση από την καρδιά του, μολονότι δεν επιθυμούσε ιδιαίτερα μια θέση σ' αυτήν), τόσο ενοχλημένη από τις περιστάσεις ενόσω εκείνη και ο Τζέισον βάδιζαν χέρι χέρι στην Τέλεγκραφ Άβενιου, ώστε έφτασαν στην πόρτα του σπιτιού της, προτού θυμηθεί ότι δεν μπορούσαν να μπουν.

«Ω», είπε. «Ω, θα μπορούσες να περιμένεις έξω για μια στιγμή, ώσπου να κανονίσω κάτι;»

«Ε, ναι, βέβαια», αποκρίθηκε ο Τζέισον.

Του έδωσε ένα φιλί ευγνωμοσύνης και συνέχισαν να φιλιούνται και να χαϊδολογούνται για δέκα λεπτά στο κατώφλι της· η Πιπ απολάμβανε να βουλιάζει στην απόλαυση των αγγιγμάτων από έναν καθαρό και εξόχως ικανό νεαρό, ώσπου την έβγαλε από την κατάσταση αυτή ένα ηχηρό γούλισμα στο στομάχι της.

«Μια στιγμή, εντάξει;» είπε.

«Πεινάς;»

«Όχι! Ή ξαφνικά μάλλον ναι, λίγο. Πάντως, στο φαγάδικο δεν πεινούσα».

Έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά και μπήκε. Στο καθιστικό, ο σχιζοφρενικός συγκάτοικός της, ο Ντρέιφους, έβλεπε έναν αγώνα μπάσκετ παρέα με τον ανάπηρο συγκάτοικό της, τον Ραμόν, σε μια μαζεμένη από τα σκουπίδια τηλεοπτική συσκευή, της οποίας τον ψηφιακό αποκωδικοποιητή ένας τρίτος συγκάτοικός, ο Στίβεν, αυτός με τον οποίο ήταν λίγο ως πολύ τσιμπημένη, είχε αποκτή-

σει από έναν τραμποδόρο του πεζοδρομίου. Το σώμα του Ντρέιφους, προσημένο από τα φάρμακα που έως τώρα έπαιρνε συστηματικά, κατέκλυζε μια χαμηλή πολυθρόνα, περιμαζωμένη κι αυτή.

«Πιπ, Πιπ», αναφώνησε ο Ραμόν, «τι κάνεις τώρα, Πιπ, είχες πει ότι θα με βοηθούσες με το λεκτιλόγκιό μου, θες να με βοηθήσεις τώρα;»

Η Πιπ έβαλε το δάχτυλο στα χείλη της και ο Ραμόν σκέπασε το στόμα του με τα χέρια του.

«Ακριβώς», είπε ο Ντρέιφους σιγανά. «Δε θέλει να ξέρει κανείς ότι βρίσκεται εδώ. Και γιατί; Μήπως επειδή υπάρχουν Γερμανοί κατάσκοποι στην κουζίνα; Χρησιμοποιώ τη λέξη *κατάσκοποι* χαλαρά, εννοείται, αν και, ίσως, δεν είναι εντελώς ακατάλληλη εν προκειμένω, δεδομένου ότι υπάρχουν καμιά τριανταπενταριά μέλη στην Ομάδα για τη Μελέτη του Πυρηνικού Αφοπλισμού, στην οποία η Πιπ και ο Στίβεν δεν είναι τα λιγότερο επουσιώδη μέλη και, ωστόσο, το σπίτι που επέλεξαν οι Γερμανοί να ευνοήσουν με την ολότελα τυπική γερμανική σοβαρότητα και ηχηρότητα εδώ και σχεδόν μία εβδομάδα είναι το δικό μας. Περιέργο γεγονός που αξίζει τον κόπο να το σκεφτούμε».

«Ντρέιφους», σύριξε η Πιπ, πηγαίνοντας πιο κοντά του για να αποφύγει να υψώσει τη φωνή της.

Ο Ντρέιφους έπλεξε ατάραχα τα χοντρά του δάχτυλα στην κοιλιά του και συνέχισε να μιλάει στον Ραμόν, ο οποίος δεν κουραζόταν ποτέ να τον ακούει. «Μήπως επειδή η Πιπ θέλει να αποφύγει να μιλήσει στους Γερμανούς κατασκόπους; Ιδίως απόψε ενδεχομένως; Που έφερε στο σπίτι ένα νεαρό κύριο, με τον οποίο φιλιέται και χαϊδολογιέται εδώ και καμιά δεκαπενταριά λεπτά στην μπροστινή μας βεράντα;»

«Εσύ είσαι ο κατάσκοπος», ψιθύρισε έξαλλη η Πιπ. «Και μισό το να με κατασκοπεύεις».

«Μισεί το να παρατηρώ πράγματα που δεν μπορεί παρά να τα παρατηρήσει οιοσδήποτε νοήμων άνθρωπος», εξήγησε ο Ντρέιφους στον Ραμόν. «Το να παρατηρείς ό,τι εκτίθεται σε δημόσια θέα δεν είναι κατασκοπεία, Ραμόν. Ίσως και οι Γερμανοί να μην κάνουν τίποτα περισσότερο. Μολαταύτα, αυτό που συνιστά έναν κατάσκοπο είναι το κίνητρο και εν προκειμένω, Πιπ...» στράφηκε σ' αυτήν.

«Εν προκειμένω, θα σε συμβούλευα να αναρωτηθείς τι κάνουν αυτοί οι θορυβώδεις, ηχηροί, σοβαροί Γερμανοί στο σπίτι μας».

«Δεν πιστεύω να σταμάτησες να συμβουλευέσαι τους γιατρούς σου;» ψιθύρισε η Πιπ.

«Χαϊδολόγημα, Ραμόν. Να μία έξοχη λέξη για να πλουτίσεις το λεξιλόγιό σου».

«Τι παναπεί;»

«Ω, πάει να πει *φάσωμα*. Πάει να πει *περίπτυξη*. Πάει να πει *περιπαθές φίλημα*».

«Πιπ, θα με βοηθήσεις να βελτιώσω το λεκτιλόγιό μου;»

«Πιστεύω ότι έχει άλλα σχέδια γι' απόψε, φίλε μου».

«Γλυκέ μου, όχι, όχι τώρα», ψιθύρισε η Πιπ στον Ραμόν και μετά στον Ντρέϊφους: «Οι Γερμανοί βρίσκονται εδώ γιατί εμείς τους καλέσαμε, γιατί είχαμε χώρο. Πάντως, έχεις δίκιο, δεν είναι ανάγκη να τους πεις ότι είμαι εδώ».

«Τι λες κι εσύ, Ραμόν;» ρώτησε ο Ντρέϊφους. «Να τη βοηθήσουμε; Πάντως, αυτή δε σε βοηθάει να βελτιώσεις το λεξιλόγιό σου».

«Ω, για όνομα του Χριστού, βοήθησέ τον εσύ. Εξάλλου, εσύ διαθέτεις ένα αχανές λεξιλόγιο».

Ο Ντρέϊφους γύρισε πάλι προς την Πιπ και την κοίταξε επίμονα, με ένα βλέμμα όλο νοημοσύνη και καθόλου συναίσθημα. Ήταν λες και οι θεράποντες ιατροί του να είχαν καταστείλει αρκετά την κατάστασή του, ώστε να μη βγαίνει στους δρόμους να σφαγιάζει ανθρώπους με καμιά σπάθα, αλλά όχι τόσο ώστε να την αφαιρέσουν και από τα μάτια του. Ο Στίβεν είχε διαβεβαιώσει την Πιπ ότι ο Ντρέϊφους κοίταζε τους πάντες με τον ίδιο τρόπο, αλλά εκείνη επέμενε να πιστεύει ότι εάν σταματούσε να παίρνει τα χάπια του, αυτή θα έπαιρνε στο κατόπι με μια σπάθα ή κάτι παρόμοιο, σ' αυτή θα επέρριπτε την ευθύνη για όλα τα προβλήματα του κόσμου, για τη συνωμοσία εναντίον του· και, επιπροσθέτως, η Πιπ πίστευε ότι ο Ντρέϊφους διέκρινε πράγματι κάτι αληθινό στην ανειλικρίνειά της.

«Εμένα δε μου αρέσουν καθόλου αυτοί οι Γερμανοί και η κατασκοπεία τους», της είπε ο Ντρέϊφους. «Η πρώτη τους σκέψη όταν μπαίνουν σε ένα σπίτι είναι πώς να το καταλάβουν».

«Είναι ειρηνιστές ακτιβιστές, Ντρέϊφους. Δεν είναι πια οι

κατακτητές του κόσμου, όπως, ας πούμε, πριν από εβδομήντα χρόνια».

«Εγώ θέλω εσύ και ο Στίβεν να τους πείτε να ξεκουμπιστούν».

«Εντάξει! Θα τους το πούμε! Αργότερα. Αύριο».

«Δε μας αρέσουν οι Γερμανοί, έτσι δεν είναι, Ραμόν;»

«Μας αρέσουν μόνο πέντε μας, σαν οικογένεια», απάντησε ο Ραμόν.

«Ε... όχι και οικογένεια. Όχι ακριβώς. Όχι. Έχουμε ο καθένας τη δική του οικογένεια, έτσι δεν είναι, Πιπ;»

Ο Ντρέιφους την κοίταξε κατάματα και πάλι, με νόημα, με σημασία, με κανένα ίχνος ανθρώπινης ζεστασιάς – ή μάλλον με κανένα ίχνος πόθου; Μήπως κάθε άντρας θα την κοίταζε τόσο άκαρδα, εάν το σεξ ήταν εκτός παιδιάς; Πήγε κοντά στον Ραμόν και ακούμπησε τα χέρια της στους χοντρούς, γερούς ώμους του. «Γλυκέ μου Ραμόν, έχω δουλειές απόψε, αλλά θα είμαι σπίτι όλο το βράδυ αύριο. Εντάξει;»

«Εντάξει», της αποκρίθηκε, δείχνοντάς της απόλυτη εμπιστοσύνη.

Η Πιπ έσπευσε πάλι στην μπροστινή πόρτα και άνοιξε για να περάσει μέσα ο Τζέισον, ο οποίος είχε γουβιάσει τα χέρια του και φυσούσε μέσα τους. Καθώς διέσχιζαν το καθιστικό, ο Ραμόν έφερε τα χέρια στα χείλη του, επιβεβαιώνοντας τη δέσμευσή του να είναι σιωπηλός και εχέμυθος, ενώ ο Ντρέιφους συνέχισε ατάραχα να κοιτάζει το μπάσκετ. Υπήρχαν τόσα πολλά να δει στο σπίτι ο Τζέισον και τόσα λίγα που θα σκοτιζόταν η Πιπ να τον κάνει να δει· ο Ντρέιφους και ο Ραμόν ανάδιναν μια μυρωδιά ο καθένας, ο Ντρέιφους της μαγιάς, ο Ραμόν των ούρων, που η ίδια είχε συνηθίσει ενώ οι επισκέπτες όχι. Ανέβηκε τη σκάλα εσπευσμένα και ακροποδητί, ελπίζοντας ότι ο Τζέισον θα έμπαινε στο νόημα να βιαστεί και να είναι αθόρυβος. Πίσω από μια κλειστή πόρτα στο πάνω πάτωμα, ακούστηκαν οι γνώριμες διακυμάνσεις από τις φωνές του Στίβεν και της γυναίκας του που έψεγαν ο ένας τον άλλο.

Στο μικρό της υπνοδωμάτιο, στο τρίτο πάτωμα, η Πιπ οδήγησε τον Τζέισον στο στρώμα της χωρίς να ανάψει τα φώτα, γιατί δεν ήθελε να του επιτρέψει να διαπιστώσει τη φτώχεια της. Ήταν ελεεινά φτωχή, αλλά τα σεντόνια της έλαμπαν από καθα-

ριότητα ήταν πλούσια ως προς την καθαριότητα. Όταν ήρθε να μείνει εδώ, πριν από ένα χρόνο, είχε τρῖψει κάθε εκατοστό του δαπέδου και του περβαζιού, χρησιμοποιώντας ένα απολυμαντικό σε σπρέι, κι όταν ήρθαν ποντίκια να την επισκεφθούν, έμαθε από τον Στίβεν ότι με το να βουλώσεις με ασφαλόσυρμα κάθε πιθανόν σημείο εισόδου, τα κρατάς μακριά: και μετά είχε καθαρίσει το δάπεδο ξανά. Τώρα όμως, αφού τράβηξε το μπλουζάκι του Τζέισον πάνω από τους κοκαλιάρικους ώμους του, τον άφησε να την ξεντύσει και επιδόθηκαν εν συνεχεία σε ποικίλα ηδονικά προκαταρκτικά, μόνο και μόνο για να θυμηθεί ότι τα μοναδικά της προφυλακτικά βρισκόνταν στο τσαντάκι με τα είδη καλλωπισμού της που το είχε αφήσει στο μπάνιο του πρώτου πατώματος προτού βγει, διότι οι Γερμανοί είχαν κάνει κατάληψη στο κανονικό της μπάνιο, η μανία της με την καθαριότητα αποτέλεσε ακόμη ένα πρόσκομμα. Φίλησε απαλά το παστρικά περιτετημμένο και σε στύση πέος του Τζέισον και μουρμούρισε: «Συγγνώμη, μισό λεπτό, επιστρέφω αμέσως». Άδραξε ένα μπουρνούζι που το τακτοποίησε και το έδωσε πάνω της μονάχα όταν έφτασε στα μισά της τελευταίας σκάλας και συνειδητοποίησε ότι είχε παραμελήσει να εξηγήσει πού πήγαινε.

«Γαμώτο», είπε και κοντοστάθηκε στη σκάλα. Τίποτα στον Τζέισον δεν πρόδιδε ξέφρενη ακολασία –είχε στη διάθεσή της ένα χάπι επείγουσας αντισύλληψης– και αισθανόταν εκείνη τη στιγμή ότι το σεξ ήταν το μοναδικό πράγμα στη ζωή της όπου μπορούσε να είναι κάπως αποτελεσματική, αλλά όφειλε να διατηρήσει το κορμί της καθαρό. Αυτοοικτιρισμός την κατέκλυσε, μια πεποίθηση ότι για κανέναν άλλο εκτός από την ίδια το σεξ δεν ήταν κάτι λογιστικά άχαρο, ένα εύγευστο ψάρι με πάρα πολλά κοκαλιάρικα. Πίσω της, πίσω από την πόρτα της νυφικής παστάδας, η γυναίκα του Στίβεν ύψωνε τη φωνή της σχετικά με το ζήτημα της ηθικής ελευθεριότητας.

«Προτιμώ την ελευθεριότητα», τη διέκοψε ο Στίβεν, «από το να προσυπογράψω μια θεϊκή εντολή που καταδικάζει στην εξάθλιωση τέσσερα δισεκατομμύρια ανθρώπους».

«Μα αυτό ακριβώς κάνει η ελευθεριότητα!» θριαμβολόγησε η γυναίκα του.

Η φωνή του Στίβεν πυροδότησε στην Πιπ έναν πόθο πολύ βαθύτερο από αυτόν που ένιωθε για τον Τζέισον και έσπευσε να συμπεράνει ότι η ίδια δεν ήταν ένοχη για ελευθεριότητα – επρόκειτο μάλλον για περίπτωση χαμηλής αυτοεκτίμησης, μιας και ο άντρας τον οποίο ήθελε αληθινά δεν ήταν αυτός με τον οποίο σκόπευε να γαμηθεί τώρα. Κατέβηκε ακροποδηγί στο ισόγειο και πέρασε ανάμεσα από τις στοίβες με τα περιμαζεμένα οικοδομικά υλικά και τα πράγματα για το σπίτι που βρίσκονταν στον διάδρομο. Στην κουζίνα, η Γερμανίδα, η Άνναγκρετ, μιλούσε γερμανικά. Η Πιπ πήγε καρφί στο μπάνιο, έχωσε τα τρία προφυλακτικά στην τσέπη του μπουρνούζιού της, πρόβαλε το κεφάλι της στην πόρτα και το τράβηξε πάλι πίσω σβέλτα: η Άνναγκρετ στεκόταν τώρα στο θύρωμα της κουζίνας.

Η Άνναγκρετ ήταν μια καλλονή με βαθύχρωμα μάτια και ευχάριστη φωνή, που αντιστρατευόταν τις προκαταλήψεις σχετικά με το πόσο άσχημα είναι τα γερμανικά και πόσο γαλάζια είναι τα μάτια των ομιλητών της. Αυτή και ο φίλος της, ο Μάρτιν, έκαναν τις διακοπές τους σε διάφορες φτωχογειτονιές της Αμερικής, τάχατες για να επιτείνουν την αφύπνιση σχετικά με τα δικαιώματα των καταληψιών διεθνώς και για να σφρηλατήσουν τους δεσμούς τους με το αμερικανικό αντιπυρηνικό κίνημα, αλλά κυρίως, απ' ό,τι φαινόταν, για να βγάξουν φωτογραφίες ο ένας τον άλλο μπροστά από αισιόδοξες τοιχογραφίες στα γκέτο. Το βράδυ της περασμένης Πέμπτης, σ' ένα κοινοτικό δείπνο στο οποίο είχε αναπόφευκτα παρευρεθεί η Πιπ, διότι ήταν η σειρά της να μαγειρέψει, ο Στίβεν είχε λογομαχήσει με την Άνναγκρετ σχετικά με το πρόγραμμα των πυρηνικών του Ισραήλ. Η σύζυγος του Στίβεν ήταν από κείνες τις γυναίκες που γίνονταν πυρ και μανία από το κάλλος μιας άλλης γυναίκας (το ότι δε γινόταν ποσώς πυρ και μανία με την Πιπ, αλλά απεναντίας προσπαθούσε να είναι και μητρική μαζί της, επιβεβαίωνε τη διόλου μεγάλη ιδέα που είχε η Πιπ για το παρουσιαστικό της) και η ανεπιτήδευτη ομορφιά της Άνναγκρετ, που μάλλον τονίζόταν παρά αμβλυνόταν από το βάνουσο κούρεμά της και τα πολλαπλώς τρυπημένα φρύδια της, είχε αναστατώσει τη σύζυγο του Στίβεν τόσο πολύ, ώστε είχε αρχίσει να λέει κατάφωρες αναλήθειες σχετικά με το Ισραήλ. Μιας

και είχε τύχει το πρόγραμμα πυρηνικών εξοπλισμών του Ισραήλ να είναι το μοναδικό θέμα αφοπλισμού το οποίο κατείχε πολύ καλά η Πιπ, καθώς είχε προσφάτως ετοιμάσει μία αναφορά για την ομάδα μελέτης, και επειδή ζήλευε πικρόχολα τη γυναίκα του Στίβεν, είχε επιδοθεί σε μια ευφραδέστατη σύννοψη των αποδεικτικών στοιχείων για την πυρηνική δυνατότητα του Ισραήλ.

Κάτι που, γελοιωδώς, είχε συνεπάρει την Άνναγκρετ. Αφού δήλωσε «εξόχως εντυπωσιασμένη» από την Πιπ, την απομάκρυνε από τους άλλους και την οδήγησε στο καθιστικό, όπου κάθισαν στον καναπέ κι έκαναν μια παρατεταμένη κοριτσιόστικη συζήτηση. Είχε κάτι ακαταμάχητο η προσοχή που επιδαψίλευσε προς την Πιπ η Άνναγκρετ, κι όταν άρχισε να της μιλάει για τον διάσημο παραβάτη των νόμων του διαδικτύου, τον Αντρέας Βολφ, τον οποίο, ως φάνηκε, γνώριζε προσωπικά και να λέει στην Πιπ ότι ήταν ακριβώς από τα νεαρά πρόσωπα που είχε ανάγκη το Εγχείρημα Ηλιόφως του Βολφ και να επιμένει να αφήσει η Πιπ την τρομερά εκμεταλλευτική δουλειά της και να υποβάλει αίτηση για μία από τις επί πληρωμή μαθητείες που πρόσφερε το Εγχείρημα Ηλιόφως και να λέει ότι πολύ πιθανόν, για να αποκομίσει μία από αυτές τις επί πληρωμή μαθητείες, το μόνο που είχε να κάνει ήταν να απαντήσει σ' ένα τυπικό «ερωτηματολόγιο» που μπορούσε να της εξασφαλίσει η Άνναγκρετ προτού φύγει από την πόλη, η Πιπ ένιωθε τόσο κολακευμένη –ένιωθε τόσο *επιθυμητή*– ώστε υποσχέθηκε να το κάνει. Ήδη έπινε χύμα κρασί σταθερά επί τέσσερις ώρες.

Το επόμενο πρωί, νηφάλια πια, μετάνιωσε για την υπόσχεσή της. Ο Αντρέας Βολφ και το Εγχείρημά του δραστηριοποιούνταν στη Νότια Αμερική, εξαιτίας διαφόρων αμερικανικών και ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψής του με κατηγορίες για κατασκοπεία και ηλεκτρονική πειρατεία, και δεν υπήρχε προφανώς περίπτωση να αφήσει η Πιπ τη μητέρα της και να πάει να ζήσει στη Νότια Αμερική. Επίσης, καίτοι ο Βολφ ήταν ήρωας στα μάτια κάποιων φίλων της και η ίδια ένιωθε κάπως γοητευμένη από την ιδέα του Βολφ ότι η μυστικότητα είναι καταπίεση και η διαφάνεια είναι ελευθερία, δεν ήταν διόλου πολιτικά στρατευμένη· κυρίως ακολουθούσε τον Στίβεν, παίζοντας με την πολιτική στράτευση με τον ίδιο άστατο τρόπο με τον οποίο έπαιζε με τη σωμα-

τική υγεία. Κι ακόμη, το Εγχείρημα Ηλιόφως και ο ζήλος με τον οποίο της είχε μιλήσει γι' αυτό η Άνναγκρετ της θύμιζαν κάπως θρησκοληψία και φανατισμό. Κι ακόμη, όπως πίστευε ότι θα γινόταν πάραυτα φανερό, όταν θα συμπλήρωνε το ερωτηματολόγιο, δεν ήταν ούτε τόσο οξύνους ούτε τόσο κατατοπισμένη όσο είχε αφήσει να φανεί η πεντάλεπτη αγόρευσή της για το Ισραήλ. Κι έτσι, απέφευγε τους Γερμανούς έως εκείνο το πρωί που, καθώς πήγαινε να μοιραστεί τους κυριακάτικους *Times* με τον Τζέι-σον, είχε βρει ένα σημείωμα από την Άνναγκρετ που έδειχνε πόσο πληγωμένη αισθανόταν και την έκανε να αφήσει με τη σειρά της ένα σημείωμα έξω από την πόρτα της Άνναγκρετ, στο οποίο έγραφε ότι υποσχόταν να της μιλήσει το βράδυ.

Τώρα, καθώς το στομάχι της εξακολουθούσε να καταγράφει κενότητα, περίμενε κάποια αλλαγή στη ροή των γερμανικών που θα έδειχνε ότι η Άνναγκρετ δεν ήταν πια στην πόρτα της κουζίνας. Δύο φορές, σαν σκύλος που κρυφακούει ανθρώπινη λαλιά, η Πιπ ήταν σίγουρη ότι άκουσε το όνομά της στη ρύμη του λόγου. Εάν σκεφτόταν ορθά, θα είχε βαδίσει κατευθείαν στην κουζίνα, θα είχε ανακοινώσει ότι έχει φέρει ένα αγόρι στην κάμαρά της και ότι δεν μπορούσε να συμπληρώσει το ερωτηματολόγιο και μετά θα είχε ανεβεί πάνω. Πέθαινε της πείνας όμως και το σεξ γινόταν ολοένα και περισσότερο ένα αφηρημένο καθήκον.

Στο τέλος, άκουσε βήματα και το σούρσιμο μιας καρέκλας της κουζίνας. Βγήκε από το μπάνιο, αλλά κάπου σκάλωσε η ούγια του μπουρνούζιού της. Στο καρφί από ένα περιμαζεμένο μαδέρι. Καθώς απέφυγε χορευτικά το μαδέρι που έπεσε, ακούστηκε η φωνή της Άνναγκρετ από τον διάδρομο πίσω της.

«Πιπ; Πιπ, σε ψάχνω τρεις μέρες τώρα!»

Η Πιπ γύρισε και είδε την Άνναγκρετ να τη σιμώνει.

«Γεια, ναι, συγγνώμη», είπε με βιάση και ξανάβαλε το μαδέρι στη θέση του. «Δεν μπορώ αυτή τη στιγμή. Έχω... να τα πούμε αύριο, ναι;»

«Όχι», απάντησε η Άνναγκρετ χαμογελώντας, «έλα τώρα, έλα, έλα, όπως μου υποσχέθηκες».

«Εμ». Το μυαλό της Πιπ δεν τα κατάφερνε καλά με τις προτεραιότητες. Στην κουζίνα όπου κάθονταν οι Γερμανοί, βρίσκονταν

επίσης κορνφλέικς και γάλα. Δε θα ήταν τρομερό να φάει κάτι προτού γυρίσει στον Τζέισον, ναι; Δε θα ήταν άραγε πιο αποτελεσματική, δε θα ανταποκρινόταν καλύτερα και πιο δραστήρια, εάν έτρωγε πρώτα λίγα κορνφλέικς; «Να τρέξω πάνω για ένα δευτερόλεπτο και κατεβαίνω αμέσως», είπε. «Ένα δευτερόλεπτο, εντάξει; Υπόσχομαι ότι θα επιστρέψω αμέσως».

«Όχι, έλα, έλα. Έλα τώρα. Δε θα πάρει παρά μόνο μερικά λεπτά. Δέκα λεπτά. Θα δεις, έχει πλάκα, συμπληρώνουμε ένα έγγραφο, αυτό είναι όλο. Έλα. Εσένα περιμένουμε όλο το βράδυ. Θα έρθεις να το κάνεις, ja;»

Η όμορφη Άνναγκρετ της έγνεψε. Η Πιπ κατάλαβε τι εννοούσε για τους Γερμανούς ο Ντρέιφους: ωστόσο, την ανακούφιζε να της δίνουν εντολές. Επίσης, βρισκόταν ήδη κάμποση ώρα εκεί κάτω, ώστε θα ήταν δυσάρεστο να ανεβεί και να παρακαλέσει τον Τζέισον να κάνει κι άλλη υπομονή· η ζωή της ήταν ήδη τόσο φορτωμένη με δυσάρεστα πράγματα, ώστε είχε υιοθετήσει τη στρατηγική να καθυστερεί τις αντιπαραθέσεις μαζί τους όσο το δυνατόν περισσότερο, ακόμη κι όταν η καθυστέρηση καθιστούσε πιθανόν να γίνουν πιο δυσάρεστα, όταν πια θα καταπιανόταν μαζί τους.

«Καλή μου Πιπ», είπε η Άνναγκρετ χαϊδεύοντας τα μαλλιά της Πιπ, όταν εκείνη κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας και άρχισε να τρώει ένα μεγάλο μπολ με κορνφλέικς δίχως, μολοντούτο, να έχει και πολλή διάθεση να της αγγίζουν τα μαλλιά. «Σ' ευχαριστώ που το κάνεις για μένα».

«Να το ολοκληρώσουμε σύντομα πάντως, ναι;»

«Ναι, θα δεις. Θα συμπληρώσουμε απλώς ένα έγγραφο. Μου θυμίζεις τόσο πολύ τον εαυτό μου όταν ήμουν στην ηλικία σου και χρειάζομαι ένα σκοπό στη ζωή μου».

Η Πιπ δε νοιαζόταν γι' αυτό. «Οκεί», είπε. «Συγγνώμη για την ερώτηση, αλλά το Εγγείρημα Ηλιόφως είναι κάτι σαν αίρεση; Σαν λατρεία;»

«Λατρεία;» Ο Μάρτιν, αξύριστος και με παλαιστινιακή μαντίλα, γέλασε από την άλλη άκρη του τραπεζιού. «Λατρεία της προσωπικότητας, ίσως».

«*Ist doch Quatsch, du*», είπε με κάποια ένταση η Άνναγκρετ. «*Also wirklich*».

«Συγγνώμη; Τι είπες;» ρώτησε η Πιπ.

«Ότι είναι ανοησία αυτό που είπε. Το Εγχείρημα είναι το αντίθετο της αίρεσης, της λατρείας. Έχει να κάνει με την εντιμότητα, την αλήθεια, τη διαφάνεια, την ελευθερία. Οι κυβερνήσεις που βασίζονται στην προσωπολατρία, αυτές μισούν αληθινά το Εγχείρημα».

«Ναι, αλλά το Εγχείρημα έχει ένα χαρισματικό ηγέτη», είπε ο Μάρτιν.

«Χαρισματικό εννοείς;» ρώτησε η Πιπ.

«Ναι, χαρισματικό. Το έκανα να ακούγεται σαν *αριθμητικό*. Ο Αντρέας Βολφ είναι πολύ χαρισματικός». Ο Μάρτιν γέλασε ξανά. «Θα μπορούσε να είναι άσκηση σ' ένα εγχειρίδιο για την εκμάθηση λεξιλογίου. Πώς να χρησιμοποιήσεις τη λέξη χαρισματικός σε μια πρόταση. “Ο Αντρέας Βολφ είναι πολύ χαρισματικός”. Και τότε η πρόταση έχει πάραυτα νόημα, καταλαβαίνεις αμέσως τι σημαίνει η λέξη. Ο Βολφ είναι ο ορισμός της λέξης».

Ο Μάρτιν έδειχνε να τσιγκλίζει την Άνναγκρετ και στην Άνναγκρετ δεν άρεσε αυτό· η Πιπ αντιλήφθηκε, ή νόμισε ότι αντιλήφθηκε, πως η Άνναγκρετ είχε πλαγιάσει με τον Αντρέας Βολφ κάποτε, στο παρελθόν. Ήταν τουλάχιστον δέκα χρόνια μεγαλύτερη από την Πιπ, ίσως και δεκαπέντε. Από έναν ημιδιαφανή πλαστικό φάκελο, που έμοιαζε να προέρχεται από κάποιο ευρωπαϊκό γραφείο, έβγαλε μερικές σελίδες ελαφρώς πιο στενόμακρες από τις αμερικανικές.

«Όστε είσαι κάτι σαν υπεύθυνη στρατολόγηση;» ρώτησε η Πιπ. «Ταξιδεύεις με το ερωτηματολόγιο μαζί;»

«Ναι, έχω εξουσιοδότηση», αποκρίθηκε η Άνναγκρετ. «Ή μάλλον όχι εξουσιοδότηση, μισούμε την εξουσία. Είμαι ένας από τους ανθρώπους που το κάνει για την ομάδα».

«Γι' αυτό είσαι στις Ηνωμένες Πολιτείες; Ταξίδεψες εδώ για να κάνεις στρατολόγηση;»

«Η Άνναγκρετ είναι *πολυεργαλείο*», εξήγησε ο Μάρτιν τόσο με θαυμασμό όσο και με διάθεση τσιγκλίσματος.

Η Άνναγκρετ του είπε να τις αφήσει ήσυχες, εκείνη και την Πιπ, κι αυτός έφυγε προς το καθιστικό, προφανώς γαλήνια ανίδεος ότι ο Ντρέιφους δεν τον ήθελε καθόλου μες στα πόδια του.

Η Πιπ άδραξε την ευκαιρία να σερβιριστεί ακόμη ένα μπολ με δημητριακά· αν μη τι άλλο, έβαζε ένα συν στη διατροφή της.

«Ο Μάρτιν κι εγώ έχουμε καλή σχέση, αν εξαιρέσουμε τη ζήλια του», σχολίασε η Άνναγκρετ.

«Τι ζηλεύει;» ρώτησε η Πιπ μασουλώντας. «Τον Αντρέας Βολφ;»

Η Άνναγκρετ κούνησε το κεφάλι της. «Είχα στενή σχέση με τον Αντρέας για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, αλλά μερικά χρόνια προτού γνωρίσω τον Μάρτιν».

«Ήσουν πολύ νέα τότε».

«Ο Μάρτιν ζηλεύει τις φίλες μου. Τίποτα δεν απειλεί ένα Γερμανό άντρα, ακόμη και καλό άντρα, από το να γίνονται οι γυναίκες στενές φίλες πίσω από την πλάτη του. Τον αναστατώνει αληθινά, σαν να πηγαίνει κάτω στραβά με το πώς πρέπει να είναι ο κόσμος. Σαν να πρόκειται να ανακαλύψουμε όλα του τα μυστικά και να του πάρουμε τη δύναμη ή να μην τον έχουμε πια ανάγκη. Αντιμετωπίζεις κι εσύ αυτό το πρόβλημα;»

«Φοβάμαι ότι εγώ τείνω να είμαι η ζηλιάρα».

«Τέλος πάντων, να γιατί ζηλεύει τόσο πολύ το διαδίκτυο ο Μάρτιν, γιατί κυρίως μ' αυτό επικοινωνώ με τις φίλες μου. Έχω τόσο πολλές φίλες με τις οποίες δεν έχω καν συναντηθεί – αληθινές φίλες. Επικοινωνούμε με ηλεκτρονική αλληλογραφία, με τα κοινωνικά μέσα δικτύωσης, με ομάδες συζήτησης. Ξέρω ότι ο Μάρτιν μερικές φορές βλέπει πορνογραφία στο διαδίκτυο, δεν έχουμε μυστικά μεταξύ μας, κι αν δεν έβλεπε, θα ήταν ίσως ο μοναδικός άντρας στη Γερμανία που δεν το κάνει – πιστεύω ότι η διαδικτυακή πορνογραφία σχεδιάστηκε ειδικά για τους Γερμανούς, γιατί τους αρέσει να είναι μόνοι τους και να ελέγχουν τα πράγματα και να έχουν φαντασιώσεις εξουσίας. Λέει όμως ότι καταπιάνεται με την πορνογραφία μόνο και μόνο επειδή έχω τόσο πολλές διαδικτυακές φίλες».

«Κάτι που φυσικά μπορεί να είναι γυναικεία πορνογραφία», είπε η Πιπ.

«Όχι. Το σκέφτεσαι μόνο και μόνο επειδή είσαι πολύ νέα και ίσως δε χρειάζεσαι τόσο πολύ τη φιλία».

«Έχεις σκεφτεί ποτέ να πηγαίνεις μόνο με γυναίκες;»

«Είναι μάλλον τρομερή η κατάσταση τώρα στη Γερμανία στις σχέσεις αντρών και γυναικών», αποκρίθηκε η Άνναγκρετ, κάτι που κατά κάποιο τρόπο σήμαινε όχι.

«Φαντάζομαι ότι αυτό που ήθελα να πω είναι πως το διαδίκτυο είναι καλό στο να ικανοποιεί τις ανάγκες από απόσταση. Και των αντρών και των γυναικών».

«Ναι, αλλά οι ανάγκες των γυναικών για φίλια ικανοποιούνται πραγματικά στο διαδίκτυο, δεν πρόκειται για φαντασίωση. Και επειδή ο Αντρέας καταλαβαίνει τη δύναμη του διαδικτύου, το πόσα πολλά σημαίνει για μια γυναίκα, ο Μάρτιν τον ζηλεύει – ναι, εξαιτίας αυτού τον ζηλεύει και όχι επειδή είχα στενή σχέση με τον Αντρέας στο παρελθόν».

«Σωστά. Εφόσον όμως ο Αντρέας είναι χαρισματικός ηγέτης, είναι ο τύπος που έχει την εξουσία, κάτι που σημαίνει ότι είναι σαν όλους τους άντρες, σύμφωνα με τα λεγόμενά σου».

Η Άνναγκρετ κούνησε το κεφάλι της. «Το εντυπωσιακό στον Αντρέας είναι ότι ξέρει πως το διαδίκτυο είναι η σημαντικότερη αληθινή επινόηση στα χρονικά. Και τι μας λέει αυτό; Ότι τα πάντα στην κοινωνία περιστρέφονται γύρω από τις γυναίκες και όχι από τους άντρες. Οι άντρες κοιτάζουν, όλοι τους, φωτογραφίες γυναικών, ενώ οι γυναίκες επικοινωνούν, όλες τους, με άλλες γυναίκες».

«Μου φαίνεται ότι ξεχνάς το γκέι σεξ και τα βίντεο με τα κατοικίδια», είπε η Πιπ. «Τι λες, δε συμπληρώνουμε το ερωτηματολόγιο τώρα; Με περιμένει ένα αγόρι πάνω, γι' αυτό και φοράω μπουρνούζι και τίποτε άλλο από κάτω, το λέω αν αναρωτιέσαι».

«Τώρα δα; Πάνω;» Η Άνναγκρετ έδειχνε θορυβημένη.

«Νόμιζα ότι θα ήταν σύντομο το ερωτηματολόγιο».

«Δεν μπορεί να έρθει κάποιο άλλο βράδυ;»

«Θα προτιμούσα να αποφύγω κάτι τέτοιο, ειλικρινά».

«Λοιπόν, πήγαινε και πες του ότι θα χρειαστείς λίγα λεπτά, δέκα το πολύ, με μια φίλη. Και δε θα είσαι εσύ η ζηλιάρια για μία φορά».

Η Άνναγκρετ της έκλεισε το μάτι, κάτι που φάνηκε κατόρθωμα στην Πιπ, η οποία δεν ήταν καλή να κλείνει το μάτι φιλικά, καθώς το φιλικό κλείσιμο του ματιού είναι το αντίθετο του σαρκασμού.

«Καλύτερα να το κάνουμε τώρα που μ' έχεις εδώ», απάντησε η Πιπ.

Η Άνναγκρετ τη διαβεβαίωσε ότι δεν υπήρχαν σωστές ή λανθασμένες απαντήσεις στο ερωτηματολόγιο, κάτι που η Πιπ διασθάνθηκε ότι δεν ήταν δυνατόν να αληθεύει, γιατί άλλωστε να κάνει τον κόπο να της το δώσει, αν δεν υπήρχαν λανθασμένες απαντήσεις; Η ομορφιά όμως της Άνναγκρετ ήταν καθησυχαστική. Όπως την αντίκριζε καθισμένη απέναντί της στο τραπέζι, η Πιπ είχε την εντύπωση ότι περνούσε από μια συνέντευξη για δουλειά να γίνει σαν την Άνναγκρετ.

«Ποια από τις παρακάτω είναι η καλύτερη υπερφυσική δύναμη που θα ήθελες να έχεις;» διάβασε η Άνναγκρετ. «Να πετάς, να είσαι αόρατη, να διαβάζεις το μυαλό των άλλων ή να κάνεις τον χρόνο να σταματάει για όλους τους άλλους εκτός από σένα;»

«Να διαβάζω το μυαλό των άλλων», απάντησε η Πιπ.

«Καλή απάντηση, αν και δεν υπάρχουν σωστές απαντήσεις».

Το χαμόγελο της Άνναγκρετ ήταν τόσο ζεστό, που την κατέκλυζε. Η Πιπ ακόμη πενθούσε για το τέλος της ζωής στο κολέγιο, όπου τα κατάφερε με τα τεστ.

«Παρακαλώ, εξήγησε την επιλογή σου».

«Επειδή δεν εμπιστεύομαι τους ανθρώπους», αποκρίθηκε η Πιπ. «Ακόμη και η μαμά μου, που την εμπιστεύομαι, έχει πράγματα που δε μου τα λέει, πραγματικά σημαντικά πράγματα, και θα ήταν καλό να έχω έναν τρόπο να τα ανακαλύπτω χωρίς να μου τα λέει. Θα ήξερα όσα πρέπει να ξέρω και θα ένιωθε εντάξει και η ίδια. Κι ύστερα, με όλους τους άλλους, κυριολεκτώ όταν λέω με όλους τους άλλους, ποτέ δεν μπορώ να είμαι σίγουρη τι σκέφτονται για μένα και δε φαίνεται να είμαι πολύ καλή στο να μαντεύω. Συνεπώς, θα ήταν καλό να βυθίζομαι στο μυαλό τους για δύο δευτερόλεπτα, ας πούμε, και να σιγουρευόμαι ότι όλα είναι οκεί – να σιγουρευόμαι απλώς ότι δε σκέφτονται κάτι φρικτό για μένα, για το οποίο δεν έχω το παραμικρό στοιχείο – και μετά να μπορώ να τους εμπιστευτώ. Δε θα έκανα καμία κατάχρηση αυτής της υπερφυσικής δύναμης, ειλικρινά. Είναι αληθινά πολύ σκληρό να μην εμπιστεύεσαι τους ανθρώπους. Με κάνει να πασχίζω πολύ για να καταλάβω τι θέλουν από μένα. Γίνεται πια τόσο *κουραστικό*».

«Ω, Πιπ, σχεδόν δε χρειάζεται να κάνουμε το υπόλοιπο τεστ. Αυτά που λες είναι καταπληκτικά».

«Αλήθεια;» Η Πιπ χαμογέλασε θλιμμένα. «Βλέπεις, ακόμη κι εδώ, τώρα, αναρωτιέμαι γιατί το λες. Ίσως απλώς για να με κάνεις να συνεχίσω το ερωτηματολόγιο. Και επίσης, αναρωτιέμαι για τον ίδιο λόγο γιατί νοιάζεσαι τόσο πολύ να το κάνω».

«Έχε μου εμπιστοσύνη. Είναι μόνο και μόνο γιατί με έχεις εντυπωσιάσει».

«Βλέπεις, αυτό δε στέκει λογικά, γιατί δεν είμαι και πολύ εντυπωσιακή στην πραγματικότητα. Δεν ξέρω και πολλά για τα πυρηνικά όπλα, απλώς έτυχε να ξέρω για το Ισραήλ. Δε σε εμπιστεύομαι καθόλου. Δε σε εμπιστεύομαι. Δεν εμπιστεύομαι τους ανθρώπους». Το πρόσωπο της Πιπ άρχισε να ξανάβει. «Πρέπει όμως ν' ανέβω πάνω τώρα. Αισθάνομαι άσχημα που έχω αφήσει τον φίλο μου εκεί».

Αυτό έπρεπε να το εκλάβει η Άνναγκρετ σαν μήνυμα να την αφήσει να φύγει ή έστω να της ζητήσει συγγνώμη που την κρατούσε εκεί, αλλά η Άνναγκρετ (μήπως ήταν ίδιον των Γερμανών;) δεν έδειχνε πολύ καλή να πιάνει τα μηνύματα. «Πρέπει να ακολουθήσουμε τη φόρμουλα του τεστ», απάντησε. «Δεν είναι παρά μία φόρμουλα, αλλά πρέπει να την ακολουθήσουμε». Χτύπησε απαλά το χέρι της Πιπ και μετά το χάιδεψε. «Δε θ' αργήσουμε».

Η Πιπ αναρωτήθηκε γιατί δε σταματούσε να την αγγίζει η Άνναγκρετ.

«Οι φίλες σου εξαφανίζονται. Δεν απαντούν στα μηνυμάτά σου στο Facebook ούτε στο τηλέφωνο. Μιλάς στους εργοδότες τους, οι οποίοι λένε ότι δεν πάνε πια στη δουλειά. Μιλάς στους γονείς τους, οι οποίοι λένε ότι ανησυχούν πολύ και αυτοί. Πηγαίνεις στο αστυνομικό τμήμα, κι εκεί σου λένε ότι οι φίλες σου είναι καλά, αλλά ζουν σε άλλες πόλεις τώρα. Ύστερα από λίγο, έχουν φύγει όλες οι φίλες σου, όλες. Τι κάνεις τότε; Περιμένεις ώσπου να εξαφανιστείς κι εσύ, ώστε να δεις τι συνέβη στις φίλες σου; Προσπαθείς να ερευνήσεις το ζήτημα; Σηκώνεσαι και φεύγεις;»

«Μόνο οι φίλες μου εξαφανίζονται;» ρώτησε η Πιπ. «Και οι δρόμοι εξακολουθούν να είναι γεμάτοι με κοπέλες της ηλικίας μου που δεν είναι φίλες μου;»

«Ναι».

«Ειλικρινά, πιστεύω ότι θα πήγαινα να δω μία ψυχίατρο, αν μου συνέβαινε κάτι τέτοιο».

«Ναι, αλλά η ψυχίατρος πηγαίνει στην αστυνομία και διαπιστώνει ότι όσα είπες είναι αλήθεια».

«Θα είχα τότε μία φίλη, αν μη τι άλλο – την ψυχίατρο».

«Ναι, αλλά μετά εξαφανίζεται και η ψυχίατρος».

«Αυτό είναι εντελώς παρανοϊκό σενάριο, λες και βγήκε απ' το κεφάλι του Ντρέιφους».

«Περιμένεις, ερευνάς ή φεύγεις;»

«Ή αυτοκτονώ. Κι αν πούμε ότι αυτοκτονώ;»

«Δεν υπάρχουν λανθασμένες απαντήσεις».

«Θα πήγαινα ίσως να μείνω με τη μαμά μου. Δε θα την αφήνα από τα μάτια μου. Κι εάν συνέβαινε να εξαφανιστεί κι αυτή, πιθανόν να αυτοκτονούσα, μιας και θα ήταν πια ολοφάνερο ότι δεν κάνει καλό στην υγεία κανενός το να διατηρεί επαφές μαζί μου».

Η Άνναγκρετ χαμογέλασε πάλι. «Θαυμάσια».

«Τι;»

«Τα πας πολύ, μα πολύ καλά, Πιπ». Έγειρε στο τραπέζι και ακούμπησε τα χέρια της, τα ζεστά της χέρια, στα μάγουλα της Πιπ.

«Το ότι είπα πως θα αυτοκτονήσω είναι η σωστή απάντηση;»

Η Άνναγκρετ τράβηξε τα χέρια της. «Δεν υπάρχουν λανθασμένες απαντήσεις».

«Αυτό που λες δυσκολεύει το να αισθάνομαι καλά που τα πάω καλά».

«Τι από τα ακόλουθα έχεις κάνει χωρίς άδεια: έχεις μπει στον λογαριασμό ηλεκτρονικής αλληλογραφίας κάποιου, έχεις διαβάσει πράγματα στο smartphone κάποιου, έχεις ψάξει τον ηλεκτρονικό υπολογιστή κάποιου, έχεις διαβάσει το ημερολόγιο κάποιου, έχεις σκαλίσει προσωπικά έγγραφα κάποιου, έχεις ακούσει μια προσωπική συνομιλία, όταν κάποιος πήρε κατά λάθος εσένα στο τηλέφωνο, έχεις αποκτήσει πληροφορίες για κάποιον χρησιμοποιώντας ψευδείς προφάσεις, έχεις στήσει αντί σε τοίχο ή σε πόρτα για να ακούσεις μια συζήτηση, και πάει λέγοντας».

Η Πιπ συνοφρυώθηκε. «Μπορώ να παραλείψω την ερώτηση;»

«Να μου έχεις εμπιστοσύνη». Η Άνναγκρετ άγγιξε το χέρι της ξανά. «Είναι καλύτερα να απαντήσεις».

Η Πιπ κόμπιασε και μετά εξομολογήθηκε. «Έχω ψαχουλέψει όλα τα χαρτιά της μητέρας μου. Εάν κρατούσε ημερολόγιο, θα το είχα διαβάσει, αλλά δεν κρατάει. Εάν είχε ηλεκτρονική αλληλογραφία, θα την είχα παραβιάσει. Θα είχα μπει στο σύστημα και θα είχα ερευνήσει κάθε βάση δεδομένων που θα μπορούσα να σκεφτώ. Δεν αισθάνομαι καλά γι' αυτό, αλλά δε μου λέει ποιος είναι ο πατέρας μου, δε μου λέει πού γεννήθηκα, δε μου λέει καν ποιο είναι το αληθινό μου όνομα. Λέει ότι το κάνει για να με προστατέψει, αλλά πιστεύω ότι ο κίνδυνος είναι στο κεφάλι της και μόνο».

«Αυτά είναι πράγματα που πρέπει να ξέρεις», αποκρίθηκε με σοβαρότητα η Άνναγκρετ.

«Ναι».

«Δικαιούσαι να τα ξέρεις».

«Ναι».

«Καταλαβαίνεις ότι το Εγχείρημα Ηλιόφως μπορεί να σε βοηθήσει να τα μάθεις;»

Η καρδιά της Πιπ άρχισε να καλπάζει, εν μέρει επειδή δεν της είχε περάσει ποτέ ως τότε απ' το μυαλό και τη φόβιζε τρομερά η προοπτική, αλλά κυρίως επειδή αισθανόταν ότι μία αληθινή σαγήνη έμπαινε στο παιχνίδι, μια σαγήνη που όλα τα αγγίγματα της Άνναγκρετ δεν ήταν παρά ένα απλό προελούδιο. Τράβηξε το χέρι της και έσφιξε το κορμί της νευρικά.

«Νόμιζα ότι το Εγχείρημα είχε να κάνει μονάχα με μυστικά των μεγαλοεταιρειών και της εθνικής ασφάλειας».

«Ναι, φυσικά. Το Εγχείρημα όμως έχει πολλές πηγές».

«Θέλεις να πεις ότι θα μπορούσα να τους γράψω εκεί και να ζητήσω πληροφορίες;»

Η Άνναγκρετ κούνησε το κεφάλι της. «Δεν πρόκειται για γραφείο ιδιωτικών ερευνών».

«Ταξιδεύεις σε μια ξένη χώρα», διάβασε η Άνναγκρετ, «και μια νύχτα έρχονται αστυνομικοί στο δωμάτιο του ξενοδοχείου σου και σε συλλαμβάνουν με την κατηγορία της κατασκοπείας, μολονότι δεν είσαι κατάσκοπος. Σε πάνε στο αστυνομικό τμήμα. Σου

λένε ότι μπορείς να κάνεις μόνο ένα τηλεφώνημα και ότι θα ακούνε και τις δύο άκρες της γραμμής. Σε προειδοποιούν ότι όποιος κι αν είναι αυτός στον οποίο θα τηλεφωνήσεις, θα θεωρηθεί επίσης ύποπτος για κατασκοπεία. Σε ποιον τηλεφωνείς;»

«Στον Στίβεν», αποκρίθηκε η Πιπ.

Ένα τρεμοπαίξιμο απογοήτευσης στο πρόσωπο της Άνναγκρετ. «Αυτό τον Στίβεν; Αυτόν εδώ τον Στίβεν;»

«Ναι, τι λάθος υπάρχει;»

«Συμπάθα με, αλλά πίστευα ότι θα έλεγες στη μητέρα σου. Την έχεις αναφέρει σε όλες τις ερωτήσεις έως τώρα. Είναι ο μοναδικός άνθρωπος που εμπιστεύεσαι».

«Μα πρόκειται για εμπιστοσύνη κατά ένα βαθύ τρόπο», εξήγησε η Πιπ. «Είναι τόσο παρανοϊκή από ανησυχία, ώστε δεν έχει ιδέα για το πώς λειτουργεί ο κόσμος, κι έτσι δε θα μπορούσε να κάνει το παραμικρό για να με βοηθήσει. Ο Στίβεν θα ήξερε ακριβώς σε ποιους να απευθυνθεί».

«Πάντως, εμένα μου φαίνεται λίγο αδύναμος».

«Τι;»

«Δείχνει αδύναμος. Είναι παντρεμένος μ' αυτή τη θυμωμένη, αυταρχική γυναίκα».

«Ναι, έχει ατυχήσει στον γάμο του – πίστεψέ με, το ξέρω».

«Τον καλοβλέπεις!» είπε με κάποια απογοήτευση η Άνναγκρετ.

«Ναι, τον καλοβλέπω και λοιπόν;»

«Λοιπόν, δε μου το είχες πει. Τα λέμε όλα η μία στην άλλη, όταν καθόμαστε στον καναπέ, κι αυτό δε μου το είχες πει».

«Ούτε εσύ μου είχες πει ότι πλάγιαζες με τον Αντρέας Βολφ!»

«Ο Αντρέας είναι δημόσιο πρόσωπο. Πρέπει να είμαι προσεκτική. Εξάλλου, συνέβη πριν από πολλά χρόνια».

«Μιλάς γι' αυτόν σαν να έχεις την επιθυμία να ξαναπλαγιάσεις μαζί του».

«Πιπ, σε παρακαλώ», είπε η Άνναγκρετ πιάνοντάς της τα χέρια. «Ας μην καβγαδίζουμε. Δεν ήξερα ότι αισθάνεσαι κάτι για τον Στίβεν. Συγγνώμη».

Η πληγή όμως που είχε ανοίξει η λέξη *αδύναμος* πονούσε τώρα την Πιπ πιο πολύ κι όχι πιο λίγο, και συνειδητοποίησε εμβρόντητη πόσο πολλά προσωπικά της δεδομένα είχε ήδη παραχω-

ρήσει σε μια γυναίκα τόσο γεμάτη αυτοπεποίθηση για την ομορφιά της, ώστε έστεργε να γεμίσει το πρόσωπό της με μέταλλο και να κουτσουρέψει τα μαλλιά της με (όπως φαινόταν) ψαλίδες για κλάδεμα. Η Πιπ, που δεν είχε λόγους για μια τέτοια αυτοπεποίθηση, τράβηξε απότομα τα χέρια της, σηκώθηκε όρθια και πέταξε θορυβωδώς τα δημητριακά της στον νεροχύτη. «Ανεβαίνω πάνω τώρα...»

«Όχι, έχουμε έξι ερωτήσεις ακόμη...»

«Επειδή, προφανώς, δε θα πάω στη Νότια Αμερική και δε σ' εμπιστεύομαι καθόλου, ούτε τόσο δε, και λέω να πάτε εσύ και ο ανάνας ο φίλος σου στο Λος Άντζελες να καταλάβετε το σπίτι κανενός άλλου και να δώσεις το ερωτηματολόγιο σε κάποιον πιο δυνατό από τον Στίβεν. Δε θέλω να μείνετε άλλο στο σπίτι μας, ούτε εγώ ούτε κανένας άλλος σας θέλει εδώ μέσα. Αν με σεβόσουν, θα είχες καταλάβει ότι δεν ήθελα καν να βρισκομαι εδώ μέσα, στην κουζίνα, τώρα».

«Πιπ, σε παρακαλώ, περιμένε, ζητώ συγγνώμη, ζητώ ειλικρινά συγγνώμη». Η Άνναγκρετ έμοιαζε αληθινά στενοχωρημένη. «Δεν είναι ανάγκη να κάνουμε κι άλλες ερωτήσεις...»

«Νόμιζα ότι έπρεπε να ακολουθήσουμε μια συγκεκριμένη φόρμουλα. Έπρεπε. Ω, έπρεπε, Θεέ μου, τι ανόητη που είμαι».

«Όχι, είσαι έξυπνη, αληθινά. Καταπληκτική, έτσι πιστεύω. Μόνο που η ζωή σου περιστρέφεται υπερβολικά πολύ γύρω από τους άντρες, αυτή είναι η γνώμη μου».

Η Πιπ την κοίταξε αποσβολωμένη απ' αυτή την καινούργια προσβολή.

«Ίσως θέλεις μια γυναίκα φίλη που να είναι λίγο μεγαλύτερή σου, αλλά να σου έμοιαζε πολύ όταν ήταν πιο μικρή».

«Ποτέ δε μου έμοιαζες», αντιγύρισε η Πιπ.

«Κι όμως σου έμοιαζα. Κάθισε, σε παρακαλώ, ja; Μίλησέ μου».

Η φωνή της Άνναγκρετ ήταν τόσο βελουδίνη και επιτακτική και η προσβολή της είχε απλώσει ένα τόσο εξευτελιστικό φως στην παρουσία του Τζέισον στο δωμάτιο της Πιπ, ώστε λίγο έλειψε να την υπακούσει και να καθίσει. Όταν όμως την άδραχνε η δυσπιστία προς τους άλλους, γινόταν σωματικά ανήμπορη να μείνει άλλο μαζί τους. Έσπευσε στον διάδρομο, ακούγοντας το σούρσιμο

της καρτέλας πίσω της, ακούγοντας να φωνάζουν το όνομά της.

Στο κεφαλόσκαλο του δευτέρου πατώματος κοντοστάθηκε βράζοντας από θυμό. Αδύναμος ο Στίβεν; Σκεφτόταν τους άντρες τόσο πολύ; *Καλό κι αυτό. Με κάνει να νιώθω αληθινά καλά για τον εαυτό μου.*

Πίσω από την πόρτα του Στίβεν, ο συζυγικός καβγάς είχε σταματήσει. Η Πιπ, πολύ αθόρυβα, σίμωσε στην πόρτα, μακριά από τον ήχο του αγώνα μπάσκετ στο ισόγειο, και αφουγκράστηκε. Σε λίγο ακούστηκε το τριξιμο μιας σούστας στο στρώμα του κρεβατιού κι ένας ερωτικός στεναγμός σαν κλαψουρισμα: η Πιπ κατάλαβε ότι η Άνναγκρετ είχε δίκιο, ότι ο Στίβεν *ήταν* αδύναμος, ναι, *ήταν* αδύναμος: ωστόσο, δεν υπήρχε τίποτα επιλήψιμο στο να κάνουν σεξ ένας σύζυγος και μία σύζυγος. Καθώς άκουσε τον ήχο, φαντάστηκε την εικόνα και ένιωσε αποκλεισμένη, η Πιπ κατακλύστηκε από μιαν απόγνωση, που έναν και μόνο τρόπο είχε για να την κατευνάσει.

Ανέβηκε τα υπόλοιπα σκαλιά δυο δυο, λες κι αν συντόμευε την ανάβασή της κατά πέντε δευτερόλεπτα, θα αντιστάθμιζε την απουσία μισής ώρας. Έξω από την πόρτα της υιοθέτησε μια έκφραση αγαθής απολογίας και συγγνώμης στο πρόσωπό της. Μια έκφραση που είχε χρησιμοποιήσει χιλιάδες φορές με τη μητέρα της και είχε φερέγγυα αποτελέσματα. Άνοιξε την πόρτα και κοίταξε σβέλτα μέσα, έχοντας αυτή την έκφραση.

Τα φώτα ήταν αναμμένα, ο Τζέισον είχε φορέσει τα ρούχα του ξανά και καθόταν στην άκρη του κρεβατιού, γράφοντας επιμελώς κάποιο μήνυμα στο κινητό του.

«Ψιτ», είπε η Πιπ, «είσαι τρομερά έξαλλος μαζί μου;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Απλώς είχα πει στην αδελφή μου ότι θα είμαι σπίτι στις έντεκα».

Η λέξη αδελφή σκόρπισε μεγάλο μέρος της συγγνώμης από το πρόσωπο της Πιπ, αλλά ο Τζέισον δεν κοιτούσε ούτως ή άλλως. Η Πιπ πήγε και κάθισε στο κρεβάτι μαζί του και τον άγγιξε. «Δεν έχει πάει ακόμη έντεκα, έτσι δεν είναι;»

«Είναι έντεκα και είκοσι».

Ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του και αγκάλιασε το μπράτσο του. Ένιωσε τους μυς του να δουλεύουν όσο έγγραφε

στο κινητό. «Συγγνώμη», του είπε. «Δεν μπορώ να σου εξηγήσω τι έγινε ή, μάλλον, μπορώ, αλλά δε θέλω».

«Δεν είναι ανάγκη να μου εξηγήσεις. Κατά κάποιο τρόπο, το ήξερα ήδη».

«Τι ήξερες;»

«Τίποτα. Ξέχνα το».

«Όχι, πες μου. Τι ήξερες;»

Ο Τζέισον σταμάτησε να γράφει στο κινητό και κάρφωσε το βλέμμα του στο δάπεδο. «Δεν είμαι έτσι συνήθως. Δε λέω ότι είμαι κι εγώ απολύτως νορμάλ, αλλά αν το δούμε συγκριτικά...»

«Θέλω να κάνω νορμάλ έρωτα μαζί σου, όπως κι αν είσαι. Δεν μπορούμε να το κάνουμε; Έστω για μισή ώρα; Μπορείς να πεις στην αδελφή σου ότι θα αργήσεις λιγάκι».

«Άκου, Πιπ». Συνοφρυώθηκε. «Έτσι σε λένε αλήθεια;»

«Έτσι λέω τον εαυτό μου».

«Κατά κάποιο τρόπο δε μου φαίνεται ότι μιλάω μ' εσένα όταν σε λέω έτσι. Όταν σε... λέω Πιπ. Πιπ. Δε μου ακούγεται σαν... ξέρω κι εγώ...»

Τα τελευταία ίχνη της απολογίας και της συγγνώμης χάθηκαν από το πρόσωπό της και τράβηξε τα χέρια της μακριά του. Ήξερε ότι έπρεπε να καταπνίξει ένα ξέσπασμα, αλλά δε γινόταν. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να κρατήσει χαμηλή τη φωνή της.

«Ωραία, λοιπόν», είπε. «Δε γουστάρεις το όνομά μου. Τι άλλο δε γουστάρεις πάνω μου;»

«Ω, έλα τώρα. Εσύ μ' άφησες εδώ πάνω μία ώρα. Παραπάνα από μία ώρα».

«Σωστά. Ενώ σε περίμενε η αδελφή σου».

Το να εκφέρει τη λέξη αδελφή ήταν σαν να πετούσε ένα αναμμένο σπίρτο σ' ένα φούρνο τίγκα στο γκάζι, τον έτοιμο να αναφλεγεί θυμό που τη συνόδευε κάθε μέρα· ακούστηκε κάτι σαν έκρηξη μες στο κρανίο της.

«Ειλικρινά όμως», συνέχισε και η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, «θα μπορούσες κάλλιστα να μου πεις όσα δε σ' αρέσουν σ' εμένα, αν δεν ήταν να γαμηθούμε, μιας και ούτε εγώ είμαι απολύτως νορμάλ, αν και στη θέση σου θα έδειχνα λίγη κατανόηση για ό,τι δεν είναι απολύτως νορμάλ».

«Έλα τώρα», είπε ο Τζέισον. «Θα μπορούσα απλώς να σηκωθώ και να φύγω από ώρα».

Ο τόνος της αυταρέσκειας στη φωνή του άναψε μια μεγαλύτερη και πιο απλωμένη λίμνη όλο γκάζι, μια εύφλεκτη πολιτική ουσία που είχε στάξει μέσα της από τη μητέρα της και από ορισμένες καθηγήτριες στο κολέγιο, από κάποιες φοιταλές ταινίες που είχε δει και από την Άνναγκρετ επίσης, μια αίσθηση αδικίας αυτού που μία καθηγήτρια είχε αποκαλέσει *ανισοτροπία* στις σχέσεις ανάμεσα στα δύο φύλα, όπου τα αγόρια μπορούσαν να καμουφλάρουν τις σεξουαλικές ορέξεις τους μέσα από τη γλώσσα των συναισθημάτων, ενώ τα κορίτσια έπαιζαν το παιχνίδι των αγοριών με δικό τους ρίσκο και θεωρούνταν κοροίδα, αν φανέροναν τις ορέξεις τους, και θύματα, αν δεν το έκαναν.

«Δεν έδειχνες να σε πειράζει όταν είχα τον πούτσο σου στο στόμα μου», είπε η Πιπ.

«Δεν τον έβαλα εγώ εκεί», αντιγύρισε ο Τζέισον. «Και δεν έμεινε για πολύ».

«Όχι, γιατί έπρεπε να πάω κάτω να πάρω ένα προφυλακτικό για να μπορείς να τον χώσεις μέσα μου».

«Ουάου. Αυτό είμαι όλο κι όλο για σένα τώρα;»

Μέσα από μία αχλή από φλόγες ή από καυτό κοχλάζον αίμα, τα μάτια της Πιπ έπεσαν στο κινητό που κρατούσε στο χέρι του ο Τζέισον.

«Ει!» αναφώνησε εκείνος.

Η Πιπ πετάχτηκε πάνω κι έτρεξε στην άλλη άκρη του δωματίου, αφού του άρπαξε το κινητό.

«Ει, δεν μπορείς να το κάνεις αυτό», φώναξε κι έτρεξε κοντά της.

«Ναι, μπορώ!»

«Όχι, όχι, δεν μπορείς, δεν είναι δίκαιο. Έι, έι, δεν μπορείς να κάνεις αυτό το πράγμα!»

Η Πιπ πήγε και χώθηκε κάτω από το παιδικό γραφειάκι, που ήταν το μοναδικό της έπιπλο, και αντίκρισε τον τοίχο, τυλίγοντας το πόδι της στο ένα πόδι του γραφείου. Ο Τζέισον έκανε να τη τραβήξει από το μπουρνούζι της, αλλά δεν κατάφερε να τη σύρει, καθώς ήταν προφανώς απρόθυμος να ασκήσει μεγαλύτερη

βία. «Μα τι μουρλοκομείο είσαι;» τη ρώτησε. «Τι πας να κάνεις;»
 Η Πιπ άγγιξε την οθόνη του κινητού με δάχτυλα που έτρεμαν.

Να συναντηθούμε στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης
 του Σαν Φρανσίσκο στις 4.

«Γαμώτο, γαμώτο, γαμώτο», φώναξε ο Τζέισον βαδίζοντας πίσω της. «Μα τι κάνεις εκεί;»

Η Πιπ άγγιξε την οθόνη και βρήκε τα επόμενα μηνύματα.

Μέγιστη διακοπή συνουσίας! 62 λεπτά
 και ακόμη περιμένω!!

Είναι καύλα τουλάχιστον;

Φανταστική. Γαμώ τα κορμιά.

Τι φανταστική. Λέγε. Βυζιά;

Κανόνια!

Αξίζει να περιμένεις λέω εγώ.

Πάρ' την εσύ # αν γουστάρεις ανωμαλιάρες.

68 λεπτά!

Η Πιπ έγειρε στο πλάι, παράτησε το κινητό στο πάτωμα και το έσπρωξε προς τον Τζέισον. Ο θυμός της είχε καεί όσο γρήγορα είχε αναφλεγεί, αφήνοντας σάχτες θλίψης πίσω του.

«Απλώς έτσι μιλάνε οι φίλοι μου. Δε σημαίνει τίποτα», δικαιολογήθηκε ο Τζέισον.

«Φύγε, σε παρακαλώ», είπε η Πιπ με χαμηλή φωνή.

«Ας το πάμε απ' την αρχή. Να κάνουμε επανεκκίνηση, ας πούμε. Λυπάμαι ειλικρινά».

Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της, κι εκείνη ανασκίρτησε. Ο Τζέισον τράβηξε το χέρι του.

«Καλά, τα λέμε αύριο, ναι;» πρόσθεσε. «Ήταν λάθος βραδιά και για τους δυο μας, εντάξει;»

«Φύγε τώρα, σε παρακαλώ».

Οι Ανανεώσιμες Ενεργειακές Λύσεις δεν κατασκεύαζαν, δεν έχτιζαν, δεν εγκαθιστούσαν καν πράγματα. Απεναντίας, σε σχέση με τον ρυθμιστικό ρόλο του καιρού (του καιρού και όχι του κλίματος, καθότι άλλαζε εποχικά και ενίοτε ανά ώρα) «δεμάτιαζαν πληροφορίες», «έδιναν συμβουλές για το χρηματιστήριο», «αποθήκευαν δεδομένα», «επισκοπούσαν», «προμήθευαν πελάτες». Θεωρητικώς, όλα αυτά ήταν πολύ αξιόλογα. Η Αμερική είχε ρυπάνει με υπερβολικά πολύ άνθρακα την ατμόσφαιρα, η ανανεώσιμη ενέργεια μπορούσε να κάνει κάτι γι' αυτό, οι ομοσπονδιακές και πολιτειακές κυβερνήσεις μηχανεύονταν διαρκώς νέα φορολογικά κίνητρα, οι υπηρεσίες κοινής ωφελείας ήταν από αδιάφορες έως ηπίως διαθέσιμες να πρρασινίσουν την εικόνα τους, ένα ικανοποιητικό, διόλου αμελητέο ποσοστό των νοικοκυριών και των επιχειρήσεων στην Καλιφόρνια ήταν πρόθυμα να καταβάλουν ένα επιπλέον ποσό για πιο καθαρό ηλεκτρισμό, και το εν λόγω ποσό πολλαπλασιασμένο επί πολλές χιλιάδες και προστιθέμενο στα χρήματα που έρεαν από την Ουάσινγκτον και το Σακραμέντο, μείον τα χρήματα που πήγαιναν στις εταιρείες, οι οποίες κατασκεύαζαν ή εγκαθιστούσαν υλικό, ήταν αρκετό για την καταβολή δεκαπέντε μισθών στις Ανανεώσιμες Ενεργειακές Λύσεις και τον κατευνασμό των αρχικών χρηματοδοτών που επένδυσαν κεφάλαια επιχειρηματικών συμμετοχών. Οι λέξεις-κλειδιά στην εταιρεία ήταν επίσης πιασάρικες, καλές: *συλλογικός, κοινότητα, συνεργατικός*. Και η Πιπ ήθελε να είναι καλή, αν και μόνο επει-

δή δεν είχε άλλες φιλοδοξίες. Από τη μητέρα της είχε μάθει να διάγει ένα βίο ηθικό και με νόημα και από το κολέγιο είχε μάθει να αισθάνεται ανησυχία και ενοχή για τα αδικαιολόγητα καταναλωτικά πρότυπα της χώρας. Το πρόβλημά της στις Ανανεώσιμες Ενεργειακές Λύσεις ήταν ότι δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς πουλούσε, καίτοι έβρισκε ανθρώπους να αγοράσουν, ενώ αμέσως μόλις άρχισε να διαπιστώνει τι πουλούσε, της ζήτησαν να πουλήσει κάτι άλλο.

Αρχικά, και όπως έβλεπε αναδρομικά όχι και τόσο μπερδεμένα, πουλούσε συμφωνίες αγοράς ενέργειας σε μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις, ώσπου μια νέα πολιτειακή νομοθετική ρύθμιση έβαλε τέλος στο εξωφρενικά μικρό μερίδιο που λάμβαναν από τις συμφωνίες αυτές οι Ανανεώσιμες Ενεργειακές Λύσεις. Μετά της ανέθεσαν νοικοκυριά σε συνοικίες με *ενδεχόμενη* ανανεώσιμη ενέργεια: κάθε νοικοκυριό έδινε στις Ανανεώσιμες Ενεργειακές Λύσεις μία αμοιβή που την κατέβαλλε κάποιο σκιώδες τρίτο μέρος ή μέρη που είχαν δημιουργήσει μια υποτιθέμενη κερδοφόρα μελλοντική αγορά. Μετά έδινε σε κατοίκους προοδευτικών δήμων και κοινοτήτων μια «έρευνα» για να υπολογίσουν το επίπεδο του ενδιαφέροντος, εάν αυξάνονταν οι φόροι τους ή εάν τα κονδύλιά τους επαναρρυθμιζονταν, έτσι ώστε να στραφούν στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας: όταν η Πιπ επισήμανε στον Άιγκορ ότι οι μέσοι πολίτες δεν είχαν κανένα ρεαλιστικό υπόβαθρο για να απαντήσουν στις ερωτήσεις της «έρευνας», ο Άιγκορ της είπε ότι δεν έπρεπε, επ' ουδενί, να παραδεχτεί κάτι τέτοιο στους ερωτώμενους, καθόσον οι θετικές απαντήσεις είχαν άμεση οικονομική αξία όχι μονάχα για τις επιχειρήσεις που κατασκεύαζαν σχετικά προϊόντα, αλλά και για τα σκιώδη τρίτα μέρη με τη μελλοντική τους αγορά. Η Πιπ ήταν στα πρόθυρα να παραιτηθεί από τη δουλειά της, όταν η οικονομική αξία των απαντήσεων πήρε την κατιούσα και τη μετέθεσαν στα πιστοποιητικά ηλιακής ανανεώσιμης ενέργειας. Αυτό είχε κρατήσει έξι σχετικά ευχάριστες εβδομάδες, προτού επισημανθεί ένα ψεγάδι στο επιχειρηματικό μοντέλο. Από τον Απρίλιο προσπαθούσε να πείσει συνοικίες του Σάουθ Μπέι να εγγραφούν σε μικροσυνεταιρισμούς ενεργειακής διαχείρισης απορριμμάτων.

Οι συνάδελφοί της στην προβολή και στην επικοινωνία με τους καταναλωτές πουλούσαν την ίδια παπαριά, φυσικά. Ο λόγος για τον οποίο είχαν καλύτερες επιδόσεις ήταν ότι αποδέχονταν κάθε καινούργιο «προϊόν», χωρίς να προσπαθούν να το κατανοήσουν. Ολόθερμα επιδίδονταν στην παρλάτα τους, ακόμη κι όταν ήταν για γέλια ή/και δεν έβγαζε νόημα, κι όταν κάποιος ενδεχόμενος καταναλωτής ζοριζόταν να καταλάβει το «προϊόν», δε συμφωνούσαν ρητά μαζί του ότι βεβαίως και ήταν δύσκολο να το καταλάβει, δεν έκαναν προσπάθειες να εξηγήσουν την περίπλοκη λογική του «προϊόντος», αλλά απλώς συνέχιζαν να τον σφυροκοπούν με τη γραπτή παρλάτα. Και γινόταν σαφές ότι έτσι όδευες προς την επιτυχία και επρόκειτο για μια διπλή απογοήτευση για την Πιπ, η οποία όχι μόνο αισθάνθηκε εντόνως τιμωρημένη για το γεγονός ότι χρησιμοποιούσε το μυαλό της, αλλά και της παρουσιάζονταν κάθε μήνα νέες αποδείξεις ότι οι καταναλωτές της Μπέι Έρια ανταποκρίνονταν κατά μέσο όρο σε μια μονότονα επαναλαμβανόμενη και σχεδόν παράλογη παρλαπίπα, παρά σε μια καλοπροαίρετη πωλήτρια που προσπαθούσε να τους κάνει να καταλάβουν την προσφορά. Μόνον όταν την άφησαν να δουλέψει με άμεση διαφημιστική αλληλογραφία και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, φάνηκε να σπαταλούνται λιγότερο τα ταλέντα της· καθώς είχε μεγαλώσει χωρίς τηλεόραση, είχε μεγάλες γλωσσικές δεξιότητες.

Εκείνη τη Δευτέρα παρενοχλούσε τηλεφωνικά τους πολλούς εξηνταπεντάρηδες και άνω που δε χρησιμοποιούσαν τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και δεν είχαν ανταποκριθεί στο σφυροκόπημα της εταιρείας μέσω διαφημιστικής αλληλογραφίας ενός ορισμένου ονόματι Ράντσο Άντσο, στην Κομητεία της Σάντα Κλάρα. Οι μικροσυνεταιρισμοί δούλευαν μονάχα όταν είχε εξασφαλίσει την εγγραφή σχεδόν όλης της κοινότητας και δε γινόταν να στείλεις έναν οργανωτή εκεί, εάν δεν είχες πετύχει ένα πενήντα τοις εκατό αποκρίσεων· ούτε γινόταν να αποκομίσει «πόντους προβολής» η Πιπ όσο σκληρά κι αν είχε δουλέψει.

Έβαλε τα ακουστικά με το μικρόφωνο και πίεσε τον εαυτό της να κοιτάξει ξανά το χαρτί με τα τηλεφωνήματα που είχε να κάνει· και καταράστηκε τον εαυτό της όπως ήταν μία ώρα νωρίτερα, πριν από το μεσημεριανό διάλειμμα, διότι εκείνος ο προη-

γούμενος εαυτός της είχε κορφολογήσει το χαρτί και είχε αφήσει τα ονόματα ΓΚΟΥΤΕΝΣΒΕΡΝΤΕΡ, ΑΛΟΪΣΙΟΥΣ & ΜΠΑΤΚΑΒΕΪΤΖ και ΝΤΕΝΙΣ για μετά το μεσημεριανό. Η Πιπ μισούσε τα δύσκολα ονόματα, διότι το να τα λέει λάθος, αποξένωνε πάραυτα τον καταναλωτή, αλλά πάτησε όσο πιο χαρωπά γινόταν την κλήση. Ένας άντρας από την κατοικία Μπάτκαβεϊτζ απάντησε με ένα ξερό, απότομο «Παρακαλώ».

«Γειαααα», είπε μ' ένα φιλήδονα σκαμπρόζικο τρόπο στον οποίο είχε μάθει να εγγχεί μια στάλα απολογίας, κοινωνικής δυσφορίας που μοιραζόταν με τον συνομιλητή της. «Είμαι η Πιπ Τάιλερ από τις Ανανεώσιμες Ενεργειακές Λύσεις και πήρα να σας μιλήσω περαιτέρω για ένα ενημερωτικό μήνυμα που σας στείλαμε με το ταχυδρομείο πριν από μερικές εβδομάδες. Είστε ο κύριος Μπάτκαβεϊτζ;»

«Μπούκαβαζ», τη διόρθωσε ξερά ο άντρας.

«Χίλια συγγνώμη, κύριε Μπούκαβαζ».

«Περί τίνος πρόκειται;»

«Πρόκειται περί του να μειώσετε τον λογαριασμό του ηλεκτρικού σας και να πετύχετε έκπτωση στους φόρους ενέργειας της πολιτείας και του κράτους», απάντησε η Πιπ, μολονότι οι μειώσεις στον λογαριασμό του ηλεκτρικού ήταν υποθετικές, η ανάγκηση ενέργειας από τα απορρίμματα ήταν ενδεχομένως επιζήμια περιβαλλοντικά και δε θα είχε κάνει αυτό το τηλεφώνημα, εάν οι Ανανεώσιμες Ενεργειακές Λύσεις νοιάζονταν πραγματικά για το δίκαιο μοίρασμα των φόρων με τους καταναλωτές.

«Δεν ενδιαφέρομαι», τόνισε ο κύριος Μπάτκαβεϊτζ.

«Καλώς, να ξέρετε πάντως», συνέχισε η Πιπ, «ότι αρκετοί γείτονές σας έχουν εκφράσει έντονο ενδιαφέρον για την ίδρυση ενός συνεταιρισμού, μιας συλλογικότητας. Μπορείτε κάλλιστα να ρωτήσετε και να δείτε πώς το σκέφτονται».

«Δε μιλέμαι με τους γείτονές μου».

«Κοιτάξτε, δε σας λέω φυσικά ότι πρέπει να το κάνετε, εάν δεν το επιθυμείτε. Ο λόγος όμως για τον οποίο ενδιαφέρονται είναι ότι η κοινότητά σας έχει τώρα τη δυνατότητα να δραστηριοποιηθεί για να εξασφαλίσει καθαρότερη, φτηνότερη ενέργεια και πραγματικές φορολογικές ελαφρύνσεις».

Μία από τις βασικές αρχές του Άιγκορ ήταν ότι κάθε τηλεφώνημα, στο οποίο οι λέξεις *καθαρότερη, φτηνότερη και φορολογικές ελαφρύνσεις* επαναλαμβάνονταν τουλάχιστον πέντε φορές, θα κατέληγε σε θετική ανταπόκριση.

«Τι πουλάτε;» ρώτησε ο κύριος Μπάτκαβεϊτζ μια στάλα λιγότερο απότομα.

«Ω, μα δεν πρόκειται για πωλήσεις», είπε ψέματα η Πιπ. «Προσπαθούμε να οργανώσουμε συλλογικότητες που να ζητούν και να υποστηρίζουν κάτι που το λέμε ενεργειακή διαχείριση απορριμμάτων. Είναι ενέργεια καθαρότερη, φτηνότερη, με φορολογικές ελαφρύνσεις και μπορεί να λύσει αμέσως τα μεγαλύτερα προβλήματα μιας κοινότητας. Και εννοώ το υψηλό ενεργειακό κόστος και την αποκομιδή στερεών απορριμμάτων. Μπορούμε να σας βοηθήσουμε να καίτε τα απορρίμματά σας σε καθαρές, υψηλές θερμοκρασίες και να τροφοδοτείτε το ηλεκτρικό σας δίκτυο, με εν δυνάμει σημαντικές μειώσεις στο κόστος και μεγάλο όφελος για τον πλανήτη. Μπορώ να σας πω λίγα περισσότερα για το πώς λειτουργεί το πράγμα;»

«Κι εσύ τι κερδίζεις;»

«Πώς είπατε;»

«Κάποιοι σε πληρώνουν για να μου τηλεφωνείς την ώρα που πάω να πάρω έναν υπνάκο. Τι κερδίζουν αυτοί;»

«Κοιτάξτε, βασικά είμαστε διοργανωτές, παρέχουμε διευκολύνσεις. Εσείς και οι γείτονές σας πιθανόν δεν έχετε τον χρόνο ή την τεχνογνωσία να οργανώσετε ένα μικροσυνεταιρισμό με σκοπό την ενεργειακή διαχείριση απορριμμάτων από μόνοι σας κι έτσι χάνετε τα πλεονεκτήματα μιας καθαρότερης, φτηνότερης ηλεκτρικής ενέργειας και των φορολογικών ελαφρύνσεων. Εμείς και οι συνεταιίροι μας διαθέτουμε την πείρα και την τεχνογνωσία για να σας εξασφαλίσουμε μεγαλύτερη ενεργειακή ανεξαρτησία.»

«Ναι, αλλά ποιος σας πληρώνει;»

«Κοιτάξτε, όπως ίσως ξέρετε, υπάρχουν σημαντικότερα κονδύλια, πολιτειακά και ομοσπονδιακά, που είναι διαθέσιμα στις πρωτοβουλίες πολιτών για ανανεώσιμη ενέργεια. Παίρνουμε ένα μέρος από αυτά για να καλύψουμε τις δαπάνες μας και διαθέτουμε τα υπόλοιπα απ' όσα μας αναλογούν στην κοινότητά σας.»

«Με άλλα λόγια, με φορολογούν για να πληρώνουν ετούτες τις πρωτοβουλίες και ίσως πάρω πίσω κάτι απ' αυτά που δίνω».

«Ενδιαφέρουσα παρατήρηση», σχολίασε η Πιπ. «Αλλά είναι λίγο πιο περίπλοκη η κατάσταση στην πραγματικότητα. Σε πολλές περιπτώσεις δεν καταβάλλετε κανέναν άμεσο φόρο για τη χρηματοδότηση των πρωτοβουλιών. Αλλά, ναι, αποκομίζετε τα οφέλη των φόρων και έχετε επίσης πιο καθαρή, πιο φτηνή ενέργεια».

«Καίγοντας τα σκουπίδια μου».

«Ναι, η νέα τεχνολογία ως προς αυτό είναι αληθινά απίστευτη. Τρομερά καθαρή, τρομερά οικονομική». Υπήρχε άραγε κάποιος τρόπος να πει και τις λέξεις *φορολογικές ελαφρύνσεις* πάλι; Η Πιπ δεν είχε πάψει ποτέ να φοβάται σε αυτά τα τηλεφωνήματα εκείνο που ο Άιγκορ ονόμαζε σημείο πίεσης, μόνο που τώρα έμοιαζε να το έχει φτάσει με τον κύριο. Πήρε μιαν ανάσα και πρόσθεσε: «Δε σας φαίνεται ότι είναι κάτι για το οποίο θα θέλατε να μάθετε περισσότερα;»

Ο κύριος Μπάτκαβεϊτζ μουρμούρισε κάτι, πιθανόν «να καίω τα ίδια μου τα σκουπίδια», και κατέβασε το ακουστικό.

«Ναι, βάλ' τα μαζί μου», είτε στην κλειστή πια γραμμή. Μετά ένιωσε άσχημα. Όχι μόνο ήταν λογικές οι ερωτήσεις του κυρίου Μπάτκαβεϊτζ, αλλά ο άνθρωπος είχε ένα ατυχές όνομα και κανένα φίλο στη γειτονιά. Πιθανόν να ήταν μοναχικός όπως η μητέρα της, και η Πιπ αισθανόταν ακαταμάχητη συμπόνια για όποιον της θύμιζε τη μητέρα της.

Επειδή η μητέρα της δεν οδηγούσε και επειδή δε χρειαζόταν φωτογραφία ταυτότητας σε μια μικρή κοινότητα όπως το Φέλτον και επειδή το πιο μακριά που είχε ταξιδέψει μακριά από το Φέλτον ήταν το κέντρο της Σάντα Κρους, η μόνη πιστοποίηση της ταυτότητάς της ήταν η κάρτα της Κοινωνικής Ασφάλισής της, στην οποία έφερε το όνομα Πηνελόπη Τάιλερ (χωρίς μεσαίο όνομα). Για να πάρει αυτή την κάρτα, με ένα όνομα που είχε υιοθετήσει όντας ενήλικη, θα πρέπει να είχε προσκομίσει είτε ένα πλαστό πιστοποιητικό γεννήσεως ή το αυθεντικό αντίγραφο του πιστοποιητικού γεννήσεώς της μαζί με νομικώς επικυρωμένα έγγραφα της αλλαγής του ονόματός της. Τα επανειλημμένα ψαξίματα στα υπάρχοντα της μητέρας της δεν είχαν αποφέρει κανένα τέ-

τοιο έγγραφο, ούτε καν το κλειδί κάποιου χρηματοκιβωτίου, γεγονός που την οδήγησε στο συμπέρασμα ότι η μητέρα της είτε είχε καταστρέψει τα έγγραφα είτε τα είχε θάψει βαθιά στη γη, αμέσως μόλις απέκτησε ένα νέο αριθμό μητρώου Κοινωνικής Ασφάλισης. Κάπου, σε κάποιο κομητειακό δικαστήριο ίσως να υπήρχε ένα δημόσιο έγγραφο για την αλλαγή του ονόματός της, αλλά οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν τόσο πολλές κομητείες, κάποιες από τις οποίες, λίγες πάντως, έχουν βάλει τα μητρώα τους στο διαδίκτυο και η Πιπ δεν ήξερε από ποια ζώνη ώρας να αρχίσει να ψάχνει. Είχε βάλει κάθε πιθανό συνδυασμό κωδικών λέξεων σε κάθε διαθέσιμη μηχανή αναζήτησης και δεν είχε καταλήξει σε τίποτα, πέρα από μια έντονη επίγνωση των ορίων των μηχανών αναζήτησης.

Όταν η Πιπ ήταν πολύ μικρή, μερικές ασαφείς ιστορίες την ικανοποιούσαν, αλλά από τα έντεκά της ήδη οι ερωτήσεις της είχαν γίνει τόσο επίμονες, ώστε η μητέρα της είχε συναινέσει να της πει «όλη» την ιστορία. Κάποτε, της είπε, είχε άλλο όνομα και άλλη ζωή σε μια πολιτεία που δεν ήταν η Καλιφόρνια, είχε παντρευτεί έναν άντρα που –όπως διαπίστωσε μετά τη γέννηση της Πιπ– είχε βίαιες τάσεις. Την κακοποιούσε σωματικά, αλλά ήταν πολύ επιτήδειος και δεν της άφηνε σοβαρά σημάδια, ενώ την κακοποιούσε ακόμη περισσότερο ψυχικά. Δεν άργησε να γίνει απολύτως όμηρος στις κακοποιήσεις του και ενδέχεται να είχε μείνει παντρεμένη μαζί του ώσπου να τη σκοτώσει, αν δεν είχε ταραχτεί τόσο πολύ από τα κλάματα της Πιπ και δεν είχε φοβηθεί και για την ασφάλειά της. Αποπειράθηκε να αποδράσει μαζί με την Πιπ, αλλά εκείνος τις εντόπισε και την κακοποίησε ψυχολογικά και τις ξαναπύρε και τις δύο στο σπίτι. Είχε ισχυρούς φίλους στην κοινότητά τους κι εκείνη δεν μπορούσε να αποδείξει ότι την κακοποιούσε, ήξερε επίσης ότι, ακόμη κι αν κατάφερνε να πάρει διαζύγιο, εκείνος θα εξασφάλιζε την πατριική κηδεμονία της Πιπ. Κι εκείνη δεν μπορούσε να το επιτρέψει. Είχε παντρευτεί έναν επικίνδυνο άνθρωπο και μπορούσε να ζήσει με το δικό της λάθος, αλλά δεν μπορούσε να θέσει σε κίνδυνους την Πιπ. Κι έτσι, ένα βράδυ, ενόσω έλειπε ο άντρας της σε δουλειές, ετοίμασε μια βαλίτσα και πήρε ένα λεωφορείο και πήγε την Πιπ σ' ένα κατα-

φύγιο για κακοποιημένες γυναίκες σε μιαν άλλη πολιτεία. Οι γυναίκες σ' εκείνο το καταφύγιο τη βοήθησαν να αλλάξει όνομα, να βγάλει καινούργια ταυτότητα και να εξασφαλίσει ένα καινούργιο, πλαστογραφημένο πιστοποιητικό γεννήσεως της Πιπ. Μετά πήρε άλλο ένα λεωφορείο και κατέφυγε στα όρη της Σάντα Κρους, όπου μπορείς να πεις ότι είσαι όποιος θέλεις να είσαι.

«Το έκανα για να σε προστατέψω», είπε στην Πιπ. «Και τώρα που σου είπα την ιστορία, πρέπει με τη σειρά σου να προστατέψεις τον εαυτό σου και να μην πεις τίποτα σε κανέναν. Ξέρω τον πατέρα σου. Ξέρω πόσο έξω φρενών έγινε που ύψωσα το ανάστημά μου και σε πήρα από δαύτον. Και ξέρω ότι εάν ποτέ ανακάλυπτε πού βρίσκεσαι, θα ερχόταν να σε πάρει από μένα».

Στα έντεκά της η Πιπ ήταν απολύτως εύπιστη. Η μητέρα της είχε μια μεγάλη, λεπτή ουλή στο μέτωπο που αναφαινόταν όταν κοκκίνιζε και τα μπροστινά της δόντια είχαν ένα χάσμα ανάμεσά τους, ενώ το χρώμα τους δεν ταίριαζε με το χρώμα των άλλων της δοντιών. Η Πιπ ήταν τόσο σίγουρη ότι ο πατέρας της είχε τσακίσει το πρόσωπο της μητέρας της και αισθανόταν τέτοια λύπηση γι' αυτήν, ώστε δεν την είχε ρωτήσει καν αν είχε πράγματι συμβεί κάτι τέτοιο. Για ένα διάστημα ένιωθε τέτοιο φόβο γι' αυτόν, ώστε δεν κοιμόταν μόνη της τις νύχτες. Στο κρεβάτι της μητέρας της, με ασφυκτικές αγκαλιές, η μητέρα της τη διαβεβαίωνε ότι ήταν απολύτως ασφαλής όσο δε μαρτυρούσε το μυστικό της σε κανέναν· η ευπιστία της Πιπ ήταν τόσο απόλυτη και ο φόβος της τόσο πραγματικός, ώστε κράτησε το μυστικό της ως τα χρόνια της εξεγευμένης εφηβείας της. Το είπε τότε σε δύο φίλες, αφού τις όρκισε να μην ανοίξουν το στόμα τους ποτέ, και στο κολέγιο πια το είπε και σε άλλες φίλες.

Μία απ' αυτές, η Έλλα, μια κοπέλα με κατ' οίκον εκπαίδευση από το Μαρίν, αντέδρασε κοιτάζοντάς την παραξένα. «Μα είναι τόσο αλλόκοτο», είπε η Έλλα. «Μου φαίνεται ότι έχω ξανακούσει ακριβώς την ίδια ιστορία. Υπάρχει μια συγγραφέας στο Μαρίν που έχει γράψει κάποιες ενθυμήσεις με την ίδια ιστορία».

Η συγγραφέας ήταν η Κάντιντα Λόρενς (επίσης ψεύτικο όνομα, σύμφωνα με την Έλλα) και όταν η Πιπ κατάφερε να βρει ένα αντίτυπο του βιβλίου, διαπίστωσε ότι είχε εκδοθεί χρόνια πριν

από τότε που της είπε η μητέρα της «όλη» την ιστορία. Η ιστορία της Λόρενς δεν ήταν πανομοιότυπη, αλλά αρκετά όμοια για να κάνει την Πιπ να επιστρέψει στο Φέλτον κυριευμένη από μια παγερή μανία καχυποψίας και επίκρισης. Και ιδού το πιο αλλόκοτο: όταν επιτέθηκε στη μητέρα της, αισθάνθηκε ότι ήταν βάνουση σαν τον απόντα πατέρα της, ενώ η μητέρα της κατέρρευσε σαν την κακοποιημένη και σε συναισθηματική ομηρία γυναίκα, όπως είχε πει ότι ήταν στον γάμο της, κι έτσι, με το να αμφισβητήσει την όλη ιστορία, η Πιπ επιβεβαίωσε κατά κάποιον τρόπο την ουσιώδη αληθοφάνειά της. Η μητέρα της αναλύθηκε σε λυγμούς και εκλιπάρησε την Πιπ να δείξει καλοσύνη, μετά έτρεξε κλαίγοντας με αναφιλητά σε μια βιβλιοθήκη κι έβγαλε από κει ένα αντίτυπο του βιβλίου της Λόρενς από ένα ράφι γεμάτο με βιβλία αυτοβοήθειας, που η Πιπ δεν είχε προσέξει ποτέ. Έδωσε το βιβλίο στην Πιπ, σαν ένα είδος θυσιαστικής προσφοράς, και της είπε ότι ήταν απέραντη παρηγοριά γι' αυτήν όλα εκείνα τα χρόνια, ότι το είχε διαβάσει τρεις φορές, ότι είχε διαβάσει κι άλλα βιβλία της Λόρενς, την έκαναν να νιώθει λιγότερο μόνη στη ζωή που είχε επιλέξει, καθώς ήξερε έτσι ότι τουλάχιστον άλλη μία γυναίκα είχε περάσει την ίδια δοκιμασία και είχε καταφέρει να βγει σώα και αβλαβής. «Η ιστορία που σου είπα είναι αληθινή», φώναξε. «Δεν ξέρω πώς να σου πω μια πιο αληθινή ιστορία και συνάμα να σε κρατήσω ασφαλή».

«Μα τι μου λες τώρα;» ρώτησε η Πιπ με βάνουση ηρεμία και ψυχρότητα. «Ότι υπάρχει μια ιστορία που είναι πιο αληθινή, αλλά δε θα με κρατούσε “ασφαλή”;»

«Όχι! Διαστρεβλώνεις τα λόγια μου, σου είπα την αλήθεια και πρέπει να με πιστέψεις. Είσαι ό,τι έχω και δεν έχω στον κόσμο!» Μετά τη δουλειά, όταν πια επέστρεφε στο σπίτι, η μητέρα της άφηνε ξέπλεκα τα μαλλιά της σε μια γκριζα μάζα, που ανέμιζε καθώς στεκόταν όρθια και μάνιαζε και αγκομαχούσε σαν ένα πολύ σωματώδες παιδί που υποκύπτει σε ψυχική κατάρρευση.

«Πες την αλήθεια», επέμεινε η Πιπ με ακόμη πιο φονική ηρεμία, «το είχες ή δεν το είχες διαβάσει το βιβλίο της Λόρενς όταν μου είπες την ιστορία σου;»

«Ω! Ω! Ω! Προσπαθώ να σε κρατήσω ασφαλή!»

«Την αλήθεια, μαμά! Λες ψέματα και γι' αυτό;»
 «Ω! Ω!»

Τα χέρια της μητέρας της κινήθηκαν σπασμωδικά γύρω από το κεφάλι της, σαν να ετοιμαζόταν να πιάσει κομμάτια του σε περιπτώση που εκρηγνυόταν. Η Πιπ ένιωσε την έντονη παρόρμηση να τη χαστουκίσει και μετά την παρόρμηση να της προκαλέσει πόνο με πανούργους, αθέατους τρόπους. «Δεν πιάνει όμως», πρόσθεσε. «Δεν είμαι ασφαλής. Απέτυχες να με κρατήσεις ασφαλή». Άδραξε τον σάκο της και βγήκε από την πόρτα, κατηφόρισε το απότομο, στενό σοκάκι τους προς τη Λομπίκο Ρούντ, κάτω από τις στωικά ασάλευτες σεκόγιες. Πίσω της άκουγε τη μητέρα της να φωνάζει ικετευτικά: «Ψιψίνα». Οι γείτονες θα νόμιζαν ότι είχε χαθεί κάποιο κατοικίδιο.

Δεν την ένοιαζε να «γνωρίσει» τον πατέρα της, της έφτανε και της περίσσευε η μητέρα της, αλλά πίστευε ότι ο πατέρας της, όποιος κι αν ήταν, έπρεπε να της δώσει χρήματα. Το χρέος των 130.000 δολαρίων από το φοιτητικό δάνειο ήταν πολύ μικρότερο από το ποσό που είχε γλιτώσει εκείνος με το να μην τη μεγαλώσει και να μην τη στείλει στο κολέγιο. Φυσικά, ίσως να μη θεωρούσε υποχρέωσή του να πληρώσει οτιδήποτε για ένα παιδί που δεν είχε απολαύσει τη «χρήση» του και που δεν έμελλε να του προσφέρει οποιαδήποτε «χρήση» στο μέλλον. Με δεδομένη όμως την υστερία και την υποχονδρία της μητέρας της, η Πιπ μπορούσε να φανταστεί ότι ο πατέρας της δεν αποκλείεται να ήταν ένας βασικά τίμιος άνθρωπος από τον οποίο η μητέρα της είχε βγάλει τον χειρότερο εαυτό· και τώρα να ήταν παντρεμένος ήρεμα κι ωραία με μια άλλη και ίσως ένιωθε ανακούφιση και ευγνωμοσύνη, αν μάθαινε ότι η από καιρό χαμένη θυγατέρα του ήταν ζωντανή· τέτοια ευγνωμοσύνη, μάλιστα, που θα τον έκανε να υπογράψει μια γενναιοδωρη επιταγή. Εάν παρουσιαζόταν ανάγκη, η Πιπ ήταν διατεθειμένη να προβεί σε κάποιες ήπιες παραχωρήσεις, να στέλνει μια στις τόσες ένα ηλεκτρονικό μήνυμα ή να κάνει ένα τηλεφώνημα, να στέλνει μια κάρτα τα Χριστούγεννα, να γίνει φίλη μαζί του στο Facebook. Στα είκοσι τρία της είχε περάσει κατά πολύ την ηλικία της κηδεμονίας· είχε λίγα να χάσει και πολλά να κερδίσει. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν το όνομά του

και η ημερομηνία γεννήσεώς του. Η μητέρα της όμως αρνιόταν να της δώσει τις πληροφορίες, λες και ήταν κάποιο ζωτικό όργανο που επιχειρούσε να της το αποσπάσει βίαια η Πιπ.

Όταν πια έφτασε στο τέλος του το παρατεταμένο, αποκαρδιωτικό απόγευμά της με τα τηλεφωνήματα στο Ράντσο Άντσο στις 6 μ.μ., η Πιπ μάζεψε τα χαρτιά της, πέρασε τον σάκο της στην πλάτη, φόρεσε το κράνος του ποδηλάτου και προσπάθησε να περάσει απαρτήρητη από το γραφείο του Άιγκορ και να μην το προσεγγίσει.

«Πιπ, μια κουβέντα μονάχα, σε παρακαλώ», ακούστηκε να λέει η φωνή του Άιγκορ.

Γύρισε πίσω ώστε να μπορεί ο Άιγκορ να τη βλέπει από το γραφείο του. Το βλέμμα του κατηφόρισε από τα στήθη της, που εκείνη τη στιγμή έμοιαζαν σαν γιγάντια οχτάρια σχηματισμένα με στένσιλ, και στυλώθηκε στις γάμπες της. Η Πιπ θα έπαιρνε όρκο ότι στο μυαλό του Άιγκορ ήταν σαν μισοτελειωμένο σουντόκου. Είχε ακριβώς το συνοφρωμένο ύφος ενός μανιακού λύτη γρίφων.

«Τι είναι;» ρώτησε η Πιπ.

Ύψωσε το βλέμμα του στο πρόσωπό της. «Πού βρισκόμαστε με το Ράντσο Άντσο;»

«Έχω κάποιες θετικές αποκρίσεις. Είμαστε στο τριάντα εφτά τοις εκατό τώρα».

Κούνησε το κεφάλι του αργά, από τη μία μεριά στην άλλη, με ρωσικό τρόπο, επιφυλακτικά. «Να σε ρωτήσω. Σ' αρέσει που δουλεύεις εδώ;»

«Έννοείς αν θα προτιμούσα να παραιτηθώ;»

«Σκεφτόμαστε να προχωρήσουμε σε μian αναδόμηση», απάντησε ο Άιγκορ. «Ίσως υπάρξει η δυνατότητα να χρησιμοποιήσεις άλλες σου δεξιότητες».

Ω, Θεέ μου. «Άλλες δεξιότητες; Ξέρεις να εξάπτεις την περιέργεια».

«Θα κλείσεις δύο χρόνια, αν δεν απατώμαι, τον Αύγουστο. Είσαι έξυπνη κοπέλα. Πόσο καιρό σε έχουμε στην Επικοινωνία και στην Προβολή;»

«Δεν αποφασίζω εγώ, έτσι δεν είναι;»

Κούνησε το κεφάλι του ξανά. «Δεν έχεις φιλοδοξίες; Δεν έχεις σχέδια;»

«Ξέρεις, αν δεν είχες κάνει εκείνο το παιχνίδι με τις Είκοσι Ερωτήσεις, θα μου ήταν πιο εύκολο να πάρω στα σοβαρά κι αυτή την ερώτηση».

Πλατάγισε τη γλώσσα του. «Τόσο θυμωμένη πια;»

«Ή κουρασμένη. Πώς σου φαίνεται το να είμαι απλώς κουρασμένη; Μπορώ να πηγαίνω τώρα;»

«Δεν ξέρω γιατί, αλλά σε συμπαθώ», της είπε. «Θα ήθελα να σε δω πετυχημένη».

Δεν έμεινε να ακούσει κι άλλα. Έξω στην αίθουσα υποδοχής, τρεις άλλες συνάδελφοί της από την Επικοινωνία και Προβολή φορούσαν αθλητικά παπούτσια για το τζόκινγκ που έκαναν κάθε Δευτέρα μετά τη δουλειά, ώστε να συσφίξουν τη γυναικεία τους παρέα. Ήταν τριαντάρες και σαραντάρες με σύζυγο και δύο από αυτές με παιδιά και δε χρειαζόταν υπερφυσικές ιδιότητες για να μαντέψει η Πιπ τι σκέφτονταν για κείνη: ήταν η παραπονιάρρα, η αντιπαραγωγική, η Νεαρά, ο σφριγηλός σάρκινος μαγνήτης για το βλέμμα του Άιγκορ, η ηθικά επικίνδυνη εκμεταλλεύτρια της επιείκειας του Άιγκορ, αυτή που δεν είχε φωτογραφίες με μωρά στο κουβούκλιό της. Η Πιπ συμφωνούσε σε πολλά από ετούτη την αξιολόγηση –πιθανόν καμία τους δε θα μπορούσε να είναι τόσο αγενής απέναντι στον Άιγκορ όσο αυτή και να μην απολυθεί– και ωστόσο αισθανόταν πληγωμένη που δεν την είχαν καλέσει ποτέ να πάει για τζόκινγκ μαζί τους.

«Πώς ήταν η μέρα σου, Πιπ;» τη ρώτησε μία απ' αυτές.

«Ξέρω κι εγώ;» Προσπάθησε να πει κάτι που να μην ενέχει παράπονο. «Μήπως ξέρετε καμιά συνταγή για χορτοφαγικό κέικ με ολικής αλέσεως αλεύρι και όχι πολλή ζάχαρη;»

Οι γυναίκες την κοίταξαν.

«Ξέρει καμιά;» επανέλαβε.

«Είναι σαν να θέλεις να κάνεις ένα πετυχημένο πάρτι χωρίς ποτά, γλυκά και χορό», είπε μία άλλη.

«Είναι χορτοφαγικό το βούτυρο;» ρώτησε η τρίτη.

«Όχι, είναι ζωικό», απάντησε η πρώτη.

«Υπάρχει το ινδικό γκι. Δεν είναι το γκι απαλλαγμένο από στερεά υπολείμματα γάλακτος;»

«Ζωικό λίπος, ζωικό λίπος».

«Εντάξει, ευχαριστώ», είπε η Πιπ. «Καλό τρέξιμο».

Καθώς κατέβαινε τα σκαλιά προς τη ράμπα για τα ποδήλατα, ήταν απολύτως σίγουρη ότι τις άκουσε να γελάνε μαζί της. Μα δεν ήταν κάτι καλό στο γυναικείο βασίλειο να ζητάς μια συνταγή για κέικ; Πάντως, η αλήθεια είναι ότι έφθινε ο αριθμός των συνομήλικων φίλων της. Την εκτιμούσαν γενικά σε ευρύτερες παρέες για τη σχετική δριμύτητα του σαρκασμού της, αλλά στο ζήτημα της προσωπικής φιλίας δεν τα πήγαινε καλά, ζοριζόταν και δε νοιαζόταν πολύ για τα τουίτ και τα ποσταρίσματα και τις αναρίθμητες φωτογραφίες με τις ευτυχοσιμένες κοπέλες, που καμιά τους δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί έμενε σε κατελιημμένο σπίτι με άλλους καταληψίες, ενώ δεν ήταν αρκετά πικρόχολη για τις δυστυχοσιμένες κοπέλες, τις αυτοκαταστροφικές, εκείνες με τα επιθετικά τατουάζ και τους κακούς γονείς. Ναι, αισθανόταν ότι είχε πάρει την άγουσα προς το να γίνει μονόχνοτη σαν τη μητέρα της, η Άνναγκρετ είχε δίκιο: την έκανε να δείχνει υπερβολικά έντονο ενδιαφέρον για το χρωμόσωμα Υ. Το δίχως άλλο, οι τέσσερις μήνες αγαμίας μετά το επεισόδιο με τον Τζέισον ήταν πολύ μίζεροι.

Έξω ο καιρός ήταν δυσάρεστα τέλειος. Ένωσε τόσο άκεφη, ώστε κύλησε πλάι στον Αυτοκινητόδρομο Μαντέλα με την πρώτη ταχύτητα, χωρίς να πηγαίνει πιο γρήγορα από τα μποτιλιαρισμένα αμάξια πάνωθ' της στον δρόμο. Στον όρμο, ο ήλιος ήταν ακόμη ψηλά στον ουρανό πάνω από το Σαν Φρανσίσκο, δίχως να έχει θαμπώσει, αλλά έχοντας γίνει πιο απαλός από μια στάλα αχλής ψηλά πάνω από τον ωκεανό. Όπως η μητέρα της, έτσι και η Πιπ προτιμούσε την ψιχάλα και τη βαριά ομίχλη, γιατί απουσίαζε κάθε ίχνος επίκρισης. Καθώς ποδηλατούσε στα φτωχικά οικοδομικά τετράγωνα της Τριακοστής Τετάρτης Οδού, ανέβασε ταχύτητα και απέφυγε να κοιτάξει τα βαποράκια και τους εμπόρους ναρκωτικών.

Το σπίτι όπου έμενε ανήκε κάποτε στον Ντρέιφους, ο οποίος το είχε καταρώσει με τα χρήματα μιας κληρονομιάς με την οποία είχε επίσης ανοίξει ένα παλαιοβιβλιοπωλείο πίσω από την Πιέντμοντ Άβενιου, ύστερα από την αυτοκτονία της μητέρας του. Το σπίτι αντικατόπτριζε τη διανοητική του κατάσταση, για ένα διά-

στημα ήταν μάλλον εύτακτο και μετά εκκεντρικά γεμάτο με πράγματα, όπως αυθεντικά παλιά τζουκμπόξ, και τέλος κατακλυσμένο εντελώς με χαρτομάνι για την «έρευνά» του και τρόφιμα για την αντιμετώπιση μιας επερχόμενης «πολιορκίας». Το βιβλιοπωλείο του, το οποίο αρχικά αρέσκονταν πολλοί να επισκέπτονται για την εμπειρία του να συνομιλήσουν με κάποιον πιο οξύνου από αυτούς (διότι δεν υπήρχε κανένας πιο οξύνους από τον Ντρέιφους· διέθετε φωτογραφική μνήμη και μπορούσε να λύσει νοερώς υψηλού επιπέδου σκακιστικά και λογικά προβλήματα) είχε γίνει ένας χώρος με σπητικές μυρωδιές και παράνοια. Γρύλιζε επιθετικά στους πελάτες του, όταν χτυπούσε στην ταμειακή μηχανή τις παραγγελίες τους, και μετά άρχισε να ωρύεται σε όποιον περνούσε το κατώφλι του· στο τέλος τους εκτόξευε βιβλία, κάτι που οδήγησε σε επισκέψεις από την αστυνομία, κι αυτό με τη σειρά του οδήγησε σε μια επίθεση του Ντρέιφους εναντίον τους, πράγμα που οδήγησε σε ακούσιο εγκλεισμό του σε ψυχιατρείο. Όταν πήρε εξιτήριο από εκεί και ήταν πλέον υποχρεωμένος να παίρνει ένα νέο κοκτέιλ φαρμάκων, είχε χάσει το κατάστημά του και είχε ρευστοποιηθεί το στοκ του για να καταβληθούν απλήρωτα νοίκια και πραγματικές ή χαλκευμένες ζημιές, ενώ το σπίτι του τελούσε υπό κατάσχεση.

Ο Ντρέιφους όμως είχε επιστρέψει στο σπίτι του. Περνούσε τις μέρες του γράφοντας δεκασέλιδες επιστολές στην τράπεζά του και στους αντιπροσώπους της και σε διάφορες κυβερνητικές υπηρεσίες. Σε διάστημα έξι μηνών υπέβαλε τέσσερις διαφορετικές αγωγές και κατάφερε να οδηγήσει την τράπεζα σε αδιέξοδο· συνέβαλε το γεγονός ότι το σπίτι ήταν σε άθλια κατάσταση. Αλλά πέρα από το επίδομα αναπηρίας, ο Ντρέιφους δεν είχε άλλα χρήματα, κι έτσι προσχώρησε στο κίνημα των Καταλήψεων, έπιασε φίλιες με τον Στίβεν και συμφώνησε να μοιραστεί το σπίτι με άλλους καταληψίες που παρείχαν τρόφιμα και είχαν αναλάβει τα έξοδα συντήρησης και την πληρωμή των λογαριασμών. Στο απόγειο του κινήματος των Καταλήψεων, το σπίτι ήταν ένας ζωολογικός κήπος γεμάτος διερχόμενους και ταραχοποιούς. Τελικά πάντως, η γυναίκα του Στίβεν είχε βάλει κάποια τάξη. Είχαν κρατήσει ένα δωμάτιο για τους εφήμερους καταληψίες και είχαν

δώσει τα άλλα δύο στον Ραμόν και στον αδελφό του, τον Εντουάρντο, που είχαν έρθει μαζί με τον Στίβεν και τη γυναίκα του από τον οίκο του Κινήματος Καθολικών Εργαζομένων όπου ζούσαν.

Η Πιπ είχε γνωρίσει τον Στίβεν στην Ομάδα για τη Μελέτη του Πυρηνικού Αφοπλισμού μερικούς μήνες προτού το φορητό ενός πλυντηρίου χτυπήσει και σκοτώσει τον Εντουάρντο. Ήταν ένα ευτυχημένο χρονικό διάστημα εκείνοι οι μήνες, γιατί είχε τη σαφή εντύπωση ότι ο Στίβεν και η γυναίκα του δεν τα πήγαιναν καλά. Η Πιπ γοητεύτηκε πάραυτα από την ένταση του Στίβεν, το γυμνασμένο του σώμα και τα πυκνά αγοριότικα μαλλιά του, είχε την εντύπωση ότι κι άλλες κοπέλες στην ομάδα έτρεφαν τα ίδια αισθήματα μ' αυτήν. Ήταν η μόνη όμως που είχε τα κότσια να τον καλέσει για καφέ μετά τη συγκέντρωσή τους (καφέ που θα τον κερνούσε η ίδια, φυσικά, μιας και ο Στίβεν δεν πίστευε στα χρήματα). Από το πόσο θεριά είπε ναι, δεν έμοιαζε αδικαιολόγητο να θεωρηθεί ότι επρόκειτο, τρόπον τινά, για το πρώτο τους ραντεβού.

Σε ακόλουθα κεράσματα, η Πιπ του μίλησε για τη φοβία που είχε από φοιτήτρια για τα πυρηνικά όπλα, για τη διάθεσή της να κάνει καλό στον κόσμο και για τις επιφυλάξεις της ότι η ομάδα ήταν τόσο άχρηστη όσο και οι Ανανεώσιμες Ενεργειακές Λύσεις. Ο Στίβεν της είπε πως είχε παντρευτεί την αγαπημένη του από το κολέγιο και πως είχαν περάσει την εποχή που ήταν εικοσάρηδες σε οίκους του Κινήματος Καθολικών Εργαζομένων, ζώντας με τον όρκο να παραμείνουν ενδεείς, κάνοντας όσα κήρυττε το κίνημα της Ντόροθι Ντέι, σμίγοντας τη ριζοσπαστική πολιτική με τη θρησκεία, και πως είχαν αρχίσει να χωρίζουν οι δρόμοι τους, καθώς η γυναίκα του γινόταν ολοένα και περισσότερο θρήσκα και ολοένα και λιγότερο πολιτικοποιημένη, ενώ ο Στίβεν το αντίθετο, πως η γυναίκα του άνοιξε λογαριασμό στην τράπεζα και πήγε να εργαστεί σ' ένα ίδρυμα για άτομα με ειδικές ανάγκες, ενώ ο Στίβεν αφοσιώθηκε στη στρατολόγηση μελών για το κίνημα των Καταλήψεων και ζούσε χωρίς χρήματα. Ακόμη κι αν είχε χάσει την πίστη του και εγκατέλειψε την εκκλησία, τα χρόνια του στο Κίνημα Καθολικών Εργαζομένων του είχαν προσδώσει μια σχεδόν θηλυκή συναισθηματική αμεσότητα, μια συναρπα-

στική τάση να πηγαίνει στην καρδιά των πραγμάτων, την οποία η Πιπ δεν είχε συναντήσει σε άλλον άντρα, πόσο μάλλον σε έναν άντρα τόσο σκληραγωγημένο. Νιώθοντας εμπιστοσύνη πια, η Πιπ του εκμυστηρεύτηκε κι άλλα προσωπικά της, ανάμεσα στα οποία ότι πλήρωνε ένα αδικαιολόγητα υψηλό ενοίκιο στο σπίτι που μοιραζόταν με φίλες της από το κολέγιο, κι ο Στίβεν την άκουγε με τέτοια προσήλωση, που όταν της πρόσφερε δωρεάν το δωμάτιο του Εντουάρντο, λίγο μετά τον θάνατό του, η Πιπ το εξέλαβε σαν ευκαιρία να συνάψει σχέσεις μαζί του.

Όταν πήγε στο σπίτι για να το περιηγηθεί και να περάσει από συνέντευξη με τους άλλους εκεί, διαπίστωσε ότι ο Στίβεν και η γυναίκα του δεν τα πήγαιναν τόσο άσχημα, ώστε να μη μοιραζονται ακόμη το ίδιο κρεβάτι. Επίσης, ο Στίβεν δεν είχε εμφανιστεί εκείνο το βράδυ· ήξερε άραγε ότι η ιστορία με το κρεβάτι θα σόκαρε την Πιπ; Η Πιπ ένιωθε ότι την είχε παραπλανήσει σχετικά με την κατάσταση του γάμου του. Ωστόσο, γιατί την είχε παραπλανήσει; Δεν ήταν αυτό από μόνο του ένας βάσιμος λόγος για μια κάποια ελπίδα; Η γυναίκα του, η Μαρί, ήταν μια ροδαλή ξανθιά που κόντευε τα σαράντα. Η Πιπ πέρασε από τη συνέντευξη, ενώ ο Ντρέιφους καθόταν σαν σφίγγα σε μια γωνία και ο Ραμόν θρηνούσε τον αδελφό του. Και η Μαρί δεν ήταν τόσο ματαιόδοξη ώστε να διακρίνει μιαν απειλή στην παρουσία της Πιπ, ενώ η πίστη της στην καθολική φιλανθρωπία της δεν ήταν τόσο μεγάλη ώστε να συγκινηθεί αληθινά από τις οικονομικές δυσκολίες της Πιπ. Αντιμετώπισε την Πιπ με μια μητρική ευγένεια, που ήταν τότε και παρέμεινε έκτοτε μια επιτίμηση στην έντονη ζήλια που ένιωθε γι' αυτήν η Πιπ.

Πέρα από τη ζήλια και την παράνοια του Ντρέιφους που σου προκαλούσε ανατριχίλες, αλλά που την αντιστάθμιζε η απόλαυση να παρακολουθείς το μυαλό του να λειτουργεί, ήταν ευτυχισμένη στο σπίτι. Η πιο τρανταχτή απόδειξη της ανθρώπινης αξίας της ήταν η φροντίδα που πρόσφερε στον Ραμόν. Είχε μάθει, λίγο αφότου μετακόμισε εκεί, ότι ο Στίβεν και η Μαρί τον είχαν υιοθετήσει νομότυπα ένα χρόνο πριν από τον θάνατο του Εντουάρντο, για να μπορέσει ο Εντουάρντο να προχωρήσει στη ζωή του. Καίτοι ο Ραμόν δεν ήταν παρά ένα ή δύο χρόνια μικρότερος από

τον Στίβεν και τη Μαρί, ήταν πλέον ο γιος τους, κάτι που θα είχε φανεί εντελώς τρελό στην Πιπ, αν δεν έφτανε να τον αγαπήσει τόσο γρήγορα και η ίδια. Βοηθώντας τον να βελτιώσει το λεξιλόγιό του, μαθαίνοντάς του να παίζει τα βασικά βιντεοπαιχνίδια που μπορούσε να παίζει σε μια κονσόλα που την είχε αγοράσει για το σπίτι ως δώρο Χριστουγέννων με χρήματα που δεν της περίσσευαν καθόλου, ετοιμάζοντάς του ποπκόρν με μπόλικο βούτυρο και βλέποντας τα αγαπημένα του κινούμενα σχέδια μαζί του, η Πιπ κατανόησε την έλξη της χριστιανικής φιλανθρωπίας. Ίσως μάλιστα να άρχιζε να πηγαίνει στην εκκλησία, αν ο Στίβεν δεν είχε καταλήξει να μισεί την εκκλησία για τη διαφθορά και τα εγκλήματά της σε βάρος των γυναικών του πλανήτη. Από την πόρτα του γαμήλιου υπνοδωματίου άκουγε τη Μαρί να στρέφει την αγάπη του Στίβεν για τον Ραμόν ενάντια στον ίδιο τον Στίβεν, να του φωνάζει ότι είχε αφήσει το μυαλό του να δηλητηριάσει την καρδιά του ενάντια στο Ευαγγέλιο, αλλά ότι η καρδιά του εξακολουθούσε βέβαια να έχει πολλά από τον Λόγο του Κυρίου εντός της, ότι το παράδειγμα του Χριστού ήταν ακριβώς εκεί, στην αγάπη και στην καλοσύνη Του προς τον υιοθετημένο τους γιο.

Αν και δεν πήγε ποτέ να εκκλησιαστεί, η Πιπ έχανε τις φίλες της από το κολέγιο τη μία μετά την άλλη, καθώς τους έστελνε πολλές φορές μήνυμα με το κινητό ότι δεν μπορούσε να τις συναντήσει, γιατί είχε υποσχεθεί να παίξει ένα βιντεοπαιχνίδι με τον Ραμόν ή να τον πάει σε κάποιο φτηνό μαγαζί για να αγοράσουν ελβιέλες. Βέβαια, αυτό παρεμπόδιζε τις κοινωνικές σχέσεις, αλλά η Πιπ υποψιαζόταν ότι το πραγματικό πρόβλημα ήταν ότι οι φίλες της άρχιζαν να την ξεγράφουν, θεωρώντας τη φρικιά και καταληψία. Είχε ξεμείνει τώρα με τρεις φίλες με τις οποίες έπινε τα Σάββατα και διατηρούσε τακτική επαφή μέσω μηνυμάτων στο κινητό, αλλά στις οποίες δεν έδινε και πολλές πληροφορίες. Σε αντίθεση με τον Στίβεν και τη Μαρί, που προέρχονταν από καλές μεσοαστικές οικογένειες καθολικών, η ίδια είχε υποβιβάσει ακόμη περισσότερο το κοινωνικό επίπεδό της πηγαίνοντας από το ξυλόσπιτο της μητέρας της στην Τριακοστή Τρίτη Οδό, ενώ το φοιτητικό της δάνειο ήταν εγγύηση ένδειας. Ένωθε ότι ήταν πιο αποτελεσματική να κάνει τις αγγαρείες στο σπίτι και να βοηθάει

τον Ραμόν παρά σε οτιδήποτε άλλο στη ζωή της. Και για να απαντήσει στην ερώτηση του Άιγκορ, είχε *όντως* κάποια φιλοδοξία, αν και όχι κάποιο σχέδιο για να την πραγματοποιήσει. Η φιλοδοξία της ήταν να μην καταλήξει σαν τη μητέρα της. Κι έτσι το γεγονός ότι ήταν αποτελεσματική ως καταληψία δεν της πρόσφερε καμία ικανοποίηση: πιο συχνά τη γέμιζε φόβο.

Καθώς έστριψε στη γωνία της Τριακοστής Τρίτης Οδού, είδε τον Στίβεν να κάθεται στα σκαλάκια στην είσοδο του σπιτιού, με τα αγοριότικα ρούχα του, τα από δεύτερο χέρι Keds του και το από δεύτερο χέρι κρεπ πουκάμισό του, που τα στενά του μανίκια τέζαραν πάνω στους μεγάλους δικεφάλους του. Η απαλή απογευματινή ομίχλη σχημάτιζε ακτίνες από χρυσαφένιο φως κάτω από τις κοντινές κοιλαδογέφυρες του αυτοκινητόδρομου. Το κεφάλι του Στίβεν ήταν γερμένο.

«Γεια σου, γεια σου», είπε εύθυμα η Πιπ καθώς κατέβαινε από το ποδήλατο.

Ο Στίβεν σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε με μάτια λυπημένα. Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο δάκρυα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Πιπ.

«Πάει, τελείωσε», της απάντησε.

«Τι τελείωσε; Τι έγινε;» Άφησε το ποδήλατό της να πέσει στο έδαφος. «Έχασε ο Ντρέιφους το σπίτι; Τι έγινε;»

Ο Στίβεν χαμογέλασε ξεψυχισμένα. «Όχι, δεν έχασε το σπίτι ο Ντρέιφους. Αστειεύσαι; Εγώ έχασα τον γάμο μου. Η Μαρί έφυγε. Τα μάζεψε και πήγε να μείνει αλλού».

Το πρόσωπό του συσπάστηκε και ένας παγερός φόβος βγήκε από τα σωθικά της Πιπ· αλλά όταν κύλησε προς τα κάτω κι έφτασε στη μέση της, έγινε ζέστη τρομερή. Πόσο καλά ήξερε το κορμί τι ήθελε. Πόσο γρήγορα ερριζόταν τα νέα που μπορούσε να χρησιμοποιήσει. Έβγαλε το κράνος της και κάθισε στα σκαλάκια.

«Ω, Στίβεν, πόσο λυπάμαι», είπε. Έως εκείνη τη στιγμή τα αγκαλιάσματά τους ήταν μονάχα για να πουν γεια κι αντίο, αλλά τώρα τα χέρια της έτρεμαν τόσο πολύ, ώστε τα έβαλε στους ώμους του, θαρρείς για να τα εμποδίσει να πέσουν. «Είναι τόσο ξαφνικό».

Ο Στίβεν ρούφηξε τη μύτη του. «Δεν το είχες δει που ερχόταν;»

«Όχι, όχι, όχι».

«Σωστά», είπε εκείνος πικρά. «Γιατί πώς είναι δυνατόν να ξαναπαντρευτεί; Αυτός ήταν πάντοτε ο άσος στο μανίκι μου».

Η Πιπ τον ζούληξε τρυφερά και έτριψε τους δικέφαλους του και δεν υπήρχε τίποτα το επιλήψιμο σ' αυτό· ο Στίβεν χρειαζόταν την παρηγοριά ενός φίλου. Οι μύες του όμως ήταν σφιχτοί από τεστοστερόνη και ζεστοί. Και το μεγάλο εμπόδιο *είχε φύγει, είχε μετακομίσει, πάει πια*.

«Καβγαδίζατε συχνά, πάντως», σχολίασε η Πιπ. «Σχεδόν κάθε βράδυ, μήνες ολόκληρους».

«Όχι και τόσο πολύ τον τελευταίο καιρό», της απάντησε. «Πίστευα μάλιστα ότι τα πράγματα πήγαιναν καλύτερα. Αλλά αυτό μόνο και μόνο επειδή...»

«Υπάρχει κάποιος άλλος;» ρώτησε η Πιπ. «Κάποιος που εκείνη τον...»

Ο Στίβεν συσπάστηκε, έτσι που ήταν σαν να της ένευε με όλο του το σώμα.

«Ω, Θεέ μου», έκανε η Πιπ. «Αυτό είναι τρομερό. Ναι, Στίβεν, τρομερό». Ακούμπησε το πρόσωπό της στον ώμο του. «Πες μου τι μπορώ να κάνω για σένα», ψιθύρισε στο κρεπ πουκάμισό του.

«Υπάρχει κάτι που μπορείς να κάνεις», αποκρίθηκε ο Στίβεν.

«Πες μου», του ζήτησε, τρίβοντας με το πρόσωπό της το πουκάμισό του.

«Μπορείς να μιλήσεις στον Ραμόν».

Αυτό την έβγαλε από την εξωπραγματική κατάσταση· την έκανε να αντιληφθεί ότι είχε το πρόσωπό της στο πουκάμισο ενός άντρα. Τράβηξε τα χέρια της και είπε: «Γαμώτο».

«Ακριβώς».

«Τι θα απογίνει ο Ραμόν;»

«Η Μαρί τα έχει υπολογίσει όλα», αποκρίθηκε ο Στίβεν. «Έχει οργανώσει όλη την υπόλοιπη ζωή της, λες και πρόκειται για κάποιο σχέδιο που έχει καταστρώσει μια μεγάλη επιχείρηση. Θα πάρει την κηδεμονία κι εγώ το δικαίωμα να τον επισκέπτομαι, λες κι αυτό ήταν το ζήτημα της υιοθεσίας του – να τον επισκέπτομαι. Τα έχει...» Πήρε βαθιά ανάσα. «Τα έχει μπλέξει με τον διευθυντή του οίκου».

«Ω, Χριστέ μου. Τέλεια».

«Ο οποίος είναι προφανώς φίλος με τον αρχιεπίσκοπο, που μπορεί να βγάλει τον γάμο άκυρο για χάρη της. Τέλεια, ναι; Θα βάλουν τον Ραμόν στον οίκο και θα επιχειρήσουν να τον εντάξουν σε κάποιο πρόγραμμα τεχνικής κατάρτισης, κι αυτή θα μπορεί να ξεπετάξει τρία μωρά στον ελεύθερο χρόνο της. Αυτό είναι το σχέδιο, κατάλαβες; Και ποιος δικαστής δε θα προσφέρει πλήρη κηδεμονία σε μια μητέρα που εργάζεται κανονικά σ' ένα μέρος για άτομα όπως ο Ραμόν; Αυτό είναι το σχέδιο. Και δε θα πίστευες πόσο ηθική και ενάρτεη είναι με κάθε λεπτομέρειά του».

«Θα έλεγα ότι το πιστεύω», τόλμησε να πει η Πιπ.

«Κι εγώ την αγαπώ την ηθική», συνέχισε ο Στίβεν με φωνή που έτρεμε. «Και είναι ηθική. Καίγεται κυριολεκτικά για τον ηθικό σκοπό. Απλώς δεν ήθελα τρία παιδιά».

Δόξα τω Θεώ, σκέφτηκε η Πιπ.

«Ο Ραμόν είναι ακόμη εδώ, λοιπόν;» ρώτησε.

«Η Μαρί και ο Βίνσεντ θα έρθουν να τον πάρουν το πρωί. Προφανώς, το σχεδίαζαν εδώ κι εβδομάδες – απλώς περιμέναμε να ελευθερωθεί ένα κρεβάτι». Ο Στίβεν κούνησε το κεφάλι του. «Πίστευα ότι ο Ραμόν θα έσωζε τον γάμο μας. Το να έχουμε ένα γιο που τον αγαπάμε και οι δύο, κι έτσι να μην έχει μεγάλη σημασία αν διαφωνούμε για οτιδήποτε άλλο».

«Λοιπόν», είπε η Πιπ με κάποια εχθρότητα που οφειλόταν στο πόσο η Μαρί απασχολούσε ακόμη τον Στίβεν, «δεν είστε το πρώτο ζευγάρι που δεν κατάφερε να σώσει τη σχέση του το παιδί. Μάλιστα, κι εγώ ένα τέτοιο παιδί ήμουν».

Ο Στίβεν γύρισε προς το μέρος της και είπε: «Είσαι καλή φίλη».

Πήρε το χέρι του, έπλεξε τα δάχτυλά της μες στα δικά του και προσπάθησε να διακριβώσει την πίεση του σφιξιμάτος τους. «Ναι, είμαι η καλή σου φίλη», συμφώνησε. Τώρα όμως που το χέρι του βρισκόταν σε άμεση επαφή με το δικό της, το κορμί της καθιστούσε σαφές, με την καρδιά της να χτυπάει δυνατά και την ανάσα της να είναι κοντή, ότι προσδοκούσε να βρεθούν τα χέρια του παντού πάνω της μέσα σε λίγες μέρες, ίσως και ώρες. Το κορμί της ήταν σαν ένα μεγάλο σκυλί που τεντωνόταν και τραβούσε το λουρί της νοημοσύνης της. Άφησε το χέρι του Στίβεν να πέσει για λίγο στον

μηρό της, όπου λαχταρούσε να το έχει εκείνη τη στιγμή, και μετά το τράβηξε. «Τι είπες στον Ραμόν;»

«Δεν μπορώ καν να τον αντικρίσω. Είμαι έξω από την ώρα που έφυγε η Μαρί».

«Και κάθεσαι εκεί μέσα χωρίς να του έχεις πει τίποτα;»

«Μόλις πριν από μισή ώρα έφυγε η Μαρί. Ο Ραμόν θα αναστατωθεί τρομερά, αν με δει να κλαίω. Σκέφτηκα ότι ίσως μπορείς να τον προετοιμάσεις κάπως και μετά να του μιλήσω εγώ λογικά και ψύχραιμα».

Η Πιπ αναθυμήθηκε τη μοιραία λέξη «αδύναμος» της Άννα-γκρετ· αλλά αυτό δεν την έκανε να θέλει λιγότερο τον Στίβεν. Την έκανε να θέλει να ξεχάσει τον Ραμόν και να μείνει εκεί έξω και να συνεχίσει τα αγγίγματα, γιατί το να είσαι αδύναμος μπορεί κάλλιστα να σημαίνει ότι είσαι ανήμπορος να αντισταθείς.

«Θα μιλήσεις και σ' εμένα αργότερα;» ρώτησε. «Μόνο σ' εμένα; Είλικρινά έχω ανάγκη να μιλήσουμε».

«Φυσικά. Δεν αλλάζει τίποτα, θα εξακολουθήσουμε να έχουμε το σπίτι. Ο Ντρέιφους είναι μπουλντόγκ. Μην ανησυχείς».

Καίτοι ήταν φανερό στο κορμί της Πιπ ότι τα πάντα είχαν αλλάξει, η νοημοσύνη της συγχωρούσε τον Στίβεν επειδή έδειχνε ανήμπορος να το αντιληφθεί τόσο σύντομα, αφότου τον παράτησε η γυναίκα που ήταν μαζί του εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Ενώ χτυπούσε δυνατά ακόμη η καρδιά της, σηκώθηκε κι έβαλε μέσα το ποδήλατό της. Ο Ντρέιφους καθόταν μόνος στο καθιστικό, κάνοντας να φαίνεται μικροσκοπική μια περιμαζεμένη πολυθρόνα γραφείου με έξι ροδάκια και σκαλίζοντας τον υπολογιστή του σπιτιού.

«Πού είναι ο Ραμόν;» ρώτησε η Πιπ.

«Στο δωμάτιό του».

«Φαντάζομαι ότι δεν είναι ανάγκη να σε ρωτήσω αν ξέρεις τι συμβαίνει».

«Δεν ανακατεύομαι σε οικογενειακές υποθέσεις», απάντησε ψυχρά ο Ντρέιφους. Σαν εξάποδη αράχνη, έστρεψε τον όγκο του προς τη μεριά της Πιπ. «Πάντως, έχω ελέγξει τα γεγονότα. Ο Οίκος της Αγίας Αγνής είναι ένα ίδρυμα πλήρως εγκεκριμένο από την πολιτεία και με καλά διαπιστευτήρια, διαθέτει τριάντα έξι κλίνες και άνοιξε το 1984. Ο διευθυντής, ο Βίνσεντ Ολι-

βιέρι, είναι σαράντα έξι ετών, χήρος, με τρεις γιους μεταξύ δεκαεφτά και είκοσι κάτι ετών· έχει μεταπτυχιακό στην Κοινωνική Εργασία από το Πολιτειακό Πανεπιστήμιο του Σαν Φρανσίσκο. Ο αρχιεπίσκοπος Έβανς τον έχει επισκεφθεί στο σπίτι του τουλάχιστον δύο φορές. Θα ήθελες να δεις μια φωτογραφία του Έβανς και του Ολιβιέρι στα σκαλάκια της εισόδου του σπιτιού;»

«Ντρέιφους, αισθάνεσαι κάτι για όλα αυτά;»

Την κοίταξε έντονα. «Αισθάνομαι ότι ο Ραμόν θα έχει παραπάνω από τη δέουσα φροντίδα. Θα μου λείψει η φιλική του παρουσία, αλλά όχι τα βιντεοπαιχνίδια του ούτε και το περιορισμένο λεξιλόγιό του. Μπορεί να πάρει λίγο χρόνο, αλλά η Μαρί πολύ πιθανόν να καταφέρει να ακυρώσει τον γάμο της – έχω εντοπίσει κάμποσα προηγούμενα στην αρχιεπισκοπή. Ομολογώ ότι έχω κάποια ανησυχία για τα οικονομικά του σπιτιού, καθώς θα απουσιάσουν οι πληρωμές της. Ο Στίβεν μου είπε ότι χρειάζομαστε καινούργια στέγη. Όσο κι αν απολαμβάνεις να τον βοηθάς στη συντήρηση του σπιτιού, δυσκολεύομαι να σας φανταστώ να καταπιάνεστε με τη στέγη».

Για τα δεδομένα του Ντρέιφους επρόκειτο για πολύ συναισθηματικό λογύδριο. Η Πιπ ανέβηκε στο δωμάτιο του Ραμόν και τον βρήκε ξαπλωμένο στα ανακατωμένα σκεπάσματα, με το πρόσωπο στραμμένο σ' έναν τοίχο καλυμμένο με αφίσες από αθλητικές εκδηλώσεις της Μπέι Έρια. Ο συνδυασμός της έντονης μυρωδιάς του και των χαμογελαστών αστερών του αθλητισμού ήταν τόσο ισχυρός, που την έκανε να βουρκώσει.

«Ραμόν, γλυκέ μου;»

«Γεια σου, Πιπ», της είπε χωρίς να κινηθεί καθόλου.

Η Πιπ κάθισε στο κρεβάτι του και άγγιξε το χοντρό του μπράτσο. «Ο Στίβεν μου είπε ότι ήθελες να με δεις. Μπορείς να γυρίσεις και να με κοιτάξεις;»

«Θέλω να 'μαστε οικοζέनिया», πρόσθεσε πάντα ασάλευτος.

«Μα είμαστε οικογένεια», του απάντησε. «Κανείς μας δεν πάει πουθενά».

«Πάω εγώ, είπε η Μαρί. Πάω στο σπίτι που δουλεύει. Είναι άλλη οικοζέनिया, αλλά εμένα αρέσει οικοζέनिया δική μας. Δε σ' αρέσει οικοζέनिया δική μας, Πιπ;»

«Ω, ναι, μ' αρέσει. Πάρα πολύ».

«Μαρί μπορεί πάει, αλλά εγώ θέλω μείνω μαζί σου και με Στίβεν και με Ντρέιφους, ίδια όπως πριν».

«Μα θα συνεχίσουμε να σε βλέπουμε και θα μπορέσεις να κάνεις και μερικούς καινούργιους φίλους».

«Δε θέλω καινούργιους φίλους. Θέλω παλούς μου φίλους, ίδια σαν πριν».

«Τη συμπαθείς τη Μαρί πάντως. Θα είναι μαζί σου εκεί κάθε μέρα, ποτέ δε θα μείνεις μόνος. Κατά κάποιον τρόπο θα είναι το ίδιο και μαζί κάτι καινούργιο – θα είναι ωραία».

Ένωσε όπως όταν έλεγε ψέματα στο τηλέφωνο στη δουλειά της.

«Η Μαρί δεν κάνει πράματα μαζί μου σαν εσύ και ο Στίβεν και ο Ντρέιφους», είπε ο Ραμόν. «Είναι πολύ απασχολημένη. Δεν καταλαβαίνω γιατί πάω μαζί της και μη μείνω εδώ».

«Κοίτα, σε φροντίζει με διαφορετικό τρόπο. Βγάζει χρήματα και μας ωφελεί όλο αυτό. Σ' αγαπάει όσο και ο Στίβεν και, τέλος πάντων, είναι η μητέρα σου τώρα. Πρέπει κανείς να μένει με τη μητέρα του».

«Ναι, μα μ' αρέσει εδώ, σαν οικογένεια. Τι θα μας συμβεί, Πιπ;»

Η Πιπ φανταζόταν ήδη τι θα συνέβαινε: πόση ώρα θα είχε μόνη της με τον Στίβεν. Το καλύτερο κομμάτι της ζωής της εκεί, ακόμη καλύτερο και από την ανακάλυψη της ικανότητάς της να είναι φιλεύσπλαχνη, ήταν ότι βρισκόταν κοντά του κάθε μέρα. Καθώς είχε μεγαλώσει με μια μητέρα τόσο αλλόκοστη, που ούτε ένα κάδρο δεν κατάφερε να καρφώσει στον τοίχο, καθώς όφειλε να αγοράσει ένα σφυρί για να χτυπήσει το καρφί, η Πιπ είχε έρθει στην Τριακοστή Τρίτη Οδό με δίψα να μάθει πρακτικές δεξιότητες. Και ο Στίβεν ακριβώς της είχε διδάξει αυτές τις δεξιότητες. Της είχε δείξει πώς να κάνει στοκαρίσματα, πώς να καλαφατίζει, πώς να χειρίζεται το ηλεκτρικό πριόνι, πώς να τοποθετεί ένα τζάμι, πώς να περνάει το καλώδιο σε μια περιμαζεμένη λάμπα, πώς να λύνει το ποδήλατό της, κι ήταν τόσο υπομονετικός μαζί της, τόσο γενναιόδωρος, ώστε αυτή (ή έστω το σώμα της) έμοιαζε να προετοιμάζεται ώστε να γίνει ένα πιο άξιο ταίρι γι' αυτόν απ' ό,τι η Μαρί, της οποίας οι οικοκυρικές δεξιότητες περιορίζονταν στην κουζίνα. Την πήρε μαζί του για εξερεύνηση

στους σκουπιδοτενεκέδες, της έδειξε πώς να πηδάει μέσα και να τινάζει έξω τα διάφορα σκουπίδια και να εντοπίζει τα αξιόλογα πράγματα: μερικές φορές το έκανε από μόνη της τώρα, όταν έβλεπε έναν πολλά υποσχόμενο σκουπιδοτενεκέ, ενώ θριαμβολογούσε όταν εκείνος, ο Στίβεν, έβρισκε και έφερε κάτι χρήσιμο στο σπίτι. Ήταν κάτι που είχαν κάνει μαζί. Μπορούσε να είναι πιο πολύ σαν αυτόν απ' ό,τι ήταν η Μαρί και, συνεπώς, με τον καιρό, πιο επιθυμητή. Η προσδοκία αυτή έκανε τον πόνο του πόθου πιο υποφερτό.

Αφότου έριξαν ένα γερό κλάμα αυτή και ο Ραμόν κι εκείνος αργήθηκε να κατεβεί στο ισόγειο μαζί της, επιμένοντας ότι δεν είχε όρεξη να φάει, δύο νεαροί φίλοι του Στίβεν από το κίνημα των Καταλήψεων ήρθαν στο σπίτι με πάμφθηνες μπίρες σε κουτάκια. Η Πιπ βρήκε τους τρεις καθισμένους στο τραπέζι της κουζίνας να συζητάνε όχι για τη Μαρί, αλλά για τις αυτοσυντηρούμενες αλληλεπιδράσεις μισθών/τιμών. Προθέρμανε τον φούρνο για να ετοιμάσει τις κατεψυγμένες πίτσες που αποτελούσαν τη συμβολή του Ντρέιφους στη μαγειρική της κοινότητάς τους και της πέρασε η ιδέα να καταπιαστεί πιο πολύ με τη μαγειρική τώρα που θα απουσίαζε η Μαρί. Σκέφτηκε το ζήτημα του κοινού μόχθου για τις δουλειές στο σπίτι, ενόσω ο Στίβεν και οι φίλοι του, ο Γκαρθ και ο Έρικ, σχεδίαζαν φαντασιακά την ουτοπία μιας κοινωνίας απαλλαγμένης από τον μόχθο. Η θεωρία τους ήταν ότι τα οφέλη στην παραγωγικότητα που επιφέρει η τεχνολογία και η συνακόλουθη εξαφάνιση της επίμοχθης δουλειά στα εργοστάσια θα οδηγήσει αναπόδραστα σε μια καλύτερη διανομή του πλούτου, συμπεριλαμβανομένων και των γενναιόδωρων αμοιβών για να μην κάνεις τίποτα, όταν το Κεφάλαιο θα συνειδητοποιούσε ότι δεν το συνέφερε να εξαθλιώνει τους καταναλωτές που θα αγοράζουν τα προϊόντα του τα οποία θα παράγονται από ρομπότ. Οι άνεργοι καταναλωτές θα έχουν μια οικονομική αξία ίση με τη χαμένη αξία τους ως χειρώνακτες εργάτες και θα μπορούσαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους με τους απασχολούμενους ακόμη στη βιομηχανία της παροχής υπηρεσιών, δημιουργώντας έτσι ένα νέο συνασπισμό εργαζομένων και μονίμως άνεργων που θα καθιστούσε εφικτή την κοινωνική αλλαγή.

«Να κάνω μια ερώτηση;» είπε η Πιπ καθώς έκοβε την κορφή από ένα μαρούλι που ο Ντρέιφους τη θεωρούσε βρώσιμη σαλάτα. «Εάν κάποιος θα πληρώνεται σαράντα χιλιάδες δολάρια τον χρόνο για να είναι καταναλωτής και ένας άλλος θα παίρνει επίσης σαράντα χιλιάδες δολάρια για να αλλάξει πάνες σ' ένα νοσοκομείο, δε θα φθονεί κάπως αυτόν που δε θα κάνει τίποτα;»

«Ο κοινωνικός εργάτης πρέπει να πληρώνεται περισσότερο», απάντησε ο Γκαρθ.

«Πολύ περισσότερο», τόνισε η Πιπ.

«Σε ένα δίκαιο κόσμο», επενέβη ο Έρικ, «οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία θα είναι αυτοί που θα έχουν Μερσεντές.»

«Ναι, εντάξει», είπε η Πιπ, «αλλά ακόμη και τότε θα προτιμούσα να έχω το ποδήλατό μου παρά να αλλάζω πάνες.»

«Ναι, αλλά αν ήθελες Μερσεντές και το να αλλάζεις πάνες ήταν ο μοναδικός τρόπος να την αποκτήσεις;»

«Όχι, έχει δίκιο η Πιπ», είπε ο Στίβεν, κάτι που της προκάλεσε ένα ήπιο ανατρίχιασμα. «Ο σωστός τρόπος είναι να κάνεις υποχρεωτική την εργασία, αλλά μετά να μειώνεις την ηλικία συνταξιοδότησης, ούτως ώστε να υπάρχει πλήρης απασχόληση για οποιονδήποτε κάτω των τριάντα δύο ή τριάντα πέντε, ας πούμε, και πλήρης συνταξιοδότηση για οποιονδήποτε πάνω απ' αυτή την ηλικία.»

«Θα έχει πολύ ζόρι να είσαι νέος σ' έναν τέτοιο κόσμο», σχολίασε η Πιπ. «Αλλά και σ' αυτόν εδώ τον κόσμο υπάρχει ζόρι.»

«Εγώ θα ήμουν υπέρ, πάντως», είπε ο Γκαρθ, «αν ήξερα στα σίγουρα ότι μετά τα τριάντα πέντε θα είχα όλη τη ζωή δικιά μου.»

«Κι έπειτα, αν μπορούσες να κατεβάσεις την ηλικία συνταξιοδότησης στα τριάντα δύο», συνέχισε ο Στίβεν, «θα μπορούσες να καταστήσεις παράνομο το να κάνεις παιδιά προτού συνταξιοδοτηθείς. Αυτό θα συνέβαλλε και στο πληθυσμιακό πρόβλημα.»

«Ναι, εντάξει», είπε ο Γκαρθ, «αλλά εάν πέσει ο πληθυσμός, θα ανέβει αναγκαστικά η ηλικία συνταξιοδότησης, διότι και πάλι θα χρειάζεσαι εργαζόμενους στην παροχή υπηρεσιών.»

Η Πιπ πήρε το τηλέφωνο και βγήκε στην πίσω βεράντα. Είχε ακούσει πολλές από αυτές τις ουτοπικές συζητήσεις και της ήταν μάλλον παρήγορο ότι ο Στίβεν και οι φίλοι του δεν έβγαζαν τους ιδιότροπους και τους ελαττωματικούς από τα σχέδιά τους· ότι ο κό-

σμος ήταν τόσο πεισματικά αδιόρθωτος όσο και η ζωή της. Καθώς έσβηνε στα δυτικά το φως, απάντησε ευσυνειδήτητα σε κάποια μηνύματα στο κινητό που είχαν στείλει οι εναπομείνουσες φίλες της και μετά, εξίσου ευσυνειδήτητα, έστειλε ένα μήνυμα στη μητέρα της, όπου της ευχόταν να πηγαίνει καλύτερα το βλέφαρό της. Το κορμί της βρισκόταν ακόμη κάτω από την εντύπωση ότι κάτι σημαντικό έμελλε να συμβεί. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, *ντουπ, ντουπ, ντουπ*, καθώς η Πιπ κοίταζε τον ουρανό πάνω από τη στροφή του αυτοκινητόδρομου να γίνεται μενεξεδένιος από πορτοκαλής.

Όταν γύρισε μέσα, ο Ντρείφους σέρβιρε πίτσα και η συζήτηση είχε στραφεί στον Αντρέας Βολφ, τον διάσημο φωτοδότη. Η Πιπ έβαλε να πει ένα ποτήρι μπύρα.

«Ήταν διαρροή ή έκαναν χακάρισμα;» ρώτησε ο Έρικ.

«Ποτέ δεν το λένε», αποκρίθηκε ο Γκαρθ. «Μπορεί κάποιος να άφησε να διαρρεύσουν οι κωδικοί ή οι λέξεις-κλειδιά. Αυτό αποτελεί μέρος της στρατηγικής του Βολφ – η προστασία της πηγής».

«Θέλει να ξεχάσει ο κόσμος ότι υπήρξε ο Τζούλιαν».

«Αν μη τι άλλο, ο Τζούλιαν τον σκίζει στους κωδικούς. Οι χάρτες του Βολφ είναι όλοι τους μισθοφόροι. Δε θα κατάφερνε ούτε ένα Xbox να χακάρει από μόνος του».

«Ναι, αλλά το Wiki ήταν βρόμικο – πέθανε κόσμος εξαιτίας του. Ο Βολφ είναι ακόμη σχετικά καθαρός. Είναι διαυγής. Μάλιστα, αυτό είναι το σήμα κατατεθέν του τώρα: η αγνότητα».

Η λέξη *αγνότητα* έκανε την Πιπ να ανατριχιάσει.

«Μας βοηθάει σίγουρα αυτό», είπε ο Στίβεν. «Έσκασε μια ιστορία με κάτι ακίνητα με ομοβροντία από μέιλ. Είναι ακριβώς η παπαριά που πασχίζαμε να τεκμηριώσουμε απ' έξω. Πρέπει να προσπαθήσουμε να επικοινωνήσουμε με όλους τους ιδιοκτήτες στο Ιστ Μπέι οι οποίοι βγήκαν σ' αυτά που διέρρευσαν και να τους πάρουμε με το μέρος μας, να συνασπιστούμε μαζί τους, τέτοια πράγματα».

Η Πιπ στράφηκε στον Ντρείφους με απορία. Ήθελε να της εξηγήσει. Ο Ντρείφους έτρωγε γρήγορα και χωρίς απόλαυση, το φαγητό εξαφανιζόταν από το πιάτο του και φαινόταν σαν να μην το άγγιζε. «Το Εγχείρημα Ηλιόφως», άρχισε, «έβγαλε στα φόρα τριάντα χιλιάδες ενδοεταιρικά μέιλ επιχειρήσεων και εταιρειών από το ανεντόπιστο τροπικό του στρατηγείο τη νύχτα του Σαβ-

βάτου. Τα πιο πολλά προέρχονται από την Τράπεζα Αδυσώπητου Κυνηγιού και το ενδιαφέρον έγκειται στο γεγονός ότι, όπως γνωρίζετε, είναι η τράπεζά μου. Καίτοι η δική μου περίπτωση δεν αναφέρεται πουθενά στα εν λόγω μείλ που διέρρησαν από το Ηλιόφως, πιστεύω ότι δεν είναι διόλου παθολογικό να φανταστούμε ότι οι Γερμανοί κατάσκοποι προσπάθησαν ίσως να μας κάνουν μια χάρη, αφού ξετρώπωσαν την ταυτότητα της τράπεζάς μου. Όπως και να 'χει όμως, τα μείλ είναι εξόχως καταδικαστικά. Η Αδυσώπητη Τράπεζα εξακολουθεί να είναι μπλεγμένη σε παραποιήσεις, απάτες, εκφοβισμούς, κωλυσιεργίες και απόπειρες κλοπής της κυριότητας του ακινήτου από τους ιδιοκτήτες που βρίσκονται σε προσωρινό οικονομικό στρίμωγμα, σε δυσχέρεια. Εν συνόλω, τα μείλ απλώνουν ένα ολέθριο, διόλου κολακευτικό φως στις συμφωνίες της ομοσπονδιακής κυβέρνησης με τις τράπεζες».

«Δεν κατασκόπευαν οι Γερμανοί, Ντρείφους», είπε ο Στίβεν. «Εγώ μίλησα στην Άνναγκρετ για την τράπεζά σου».

«Τι;» ρώτησε απότομα η Πιπ. «Πότε;»

«Τι πότε;»

«Πότε μίλησες στην Άνναγκρετ; Επικοινωνείτε ακόμη;»

«Φυσικά».

Αναζήτησε στο ξαναμμένο από την μίτρα πρόσωπο του Στίβεν ίχνη ενοχής. Δε διέκρινε κανένα, αλλά η ζήλια της το παρεβλεψε και προχώρησε κατευθείαν στο να φανταστεί ότι, τώρα που θα ήταν εκτός παιδιάς η Μαρί, η Άνναγκρετ θα παρατούσε τον φίλο της, θα ερχόταν πάλι στο Όκλαντ, θα της έπαιρνε τον Στίβεν και θα την έδωχνε από το σπίτι.

«Καταπληκτική διαρροή», της είπε ο Στίβεν. «Είναι τα πάντα εκεί – πώς να κανονίσεις μία αναχρηματοδότηση με τον ιδιοκτήτη του σπιτιού και μετά να μην ανταποκριθείς, να “χάσεις” τα έγγραφα και να βάλεις μπροστά μιαν άσκηση δικαιώματος κατάσχεσης. Λένε ακόμη και τους αριθμούς. Οποιοσδήποτε δεν καταβάλλει δύο συνεχείς πληρωμές ή τις καταβάλλει μερικώς ή οφείλει περισσότερα από εβδομήντα πέντε χιλιάδες δολάρια, θα υποστεί κατάσχεση. Και κάμποσα από αυτά τα σπίτια που απειλούνται βρίσκονται εδώ στο Ιστ Μπέι. Είναι απίστευτο δώρο για μας. Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι μας το έκανε η Άνναγκρετ».

Πολύ αναστατωμένη για να μπορέσει να φάει, η Πιπ κατέβασε την μπίρα της και έβαλε κι άλλη. Τους τελευταίους τέσσερις μήνες είχε λάβει τουλάχιστον είκοσι ηλεκτρονικά μηνύματα από την Άνναγκρετ, τα οποία τα σημείωσε όλα ως Αναγνωσμένα δίχως να τα διαβάσει. Δε χρησιμοποιούσε και πολύ το Facebook, εν μέρει διότι αισθανόταν άσχημα σφυροκοπημένη από τις φωτογραφίες των πιο ευτυχιωμένων ανθρώπων και εν μέρει επειδή δεν επιδοκίμαζαν την προσωπική χρήση των κοινωνικών μέσων δικτύωσης στη δουλειά της, κι έτσι, έστω για να διατηρήσει μια στοιχειώδη χρήση του, έπρεπε να απορρίψει τις κρούσεις φιλίας από την Άνναγκρετ, για να μη βομβαρδίζεται με μηνύματά της και από εκεί. Οι αναμνήσεις της από την Άνναγκρετ ήταν αναμειγμένες με εκείνες από τον Τζέισον, κι αυτό την έκανε να αισθάνεται αλλόκοτα βρόμικη, σαν να μη φορούσε το μπουρνούζι της, αλλά να ήταν εντελώς γυμνή όταν απαντούσε στο ερωτηματολόγιο και σαν να είχε μετά μεταδώσει τη βρομιά της και στον Τζέισον· σαν να είχε ένα ιδιαίζοντως εσφαλμένο είδος προσωπικής συνουσίας με την Άνναγκρετ, απ' αυτά που βλέπεις σαν άσχημο όνειρο στον ύπνο σου. Και τώρα συνδεόταν με τη λέξη *αγνή*, που τη θεωρούσε την πιο επονεϊδιστη λέξη στη γλώσσα, διότι ήταν το όνομα που της είχαν δώσει. Την έκανε να ντρέπεται για την ίδια της την άδεια οδήγησης, με το όνομα ΑΓΝΗ ΤΑΪΛΕΡ δίπλα στη φωτογραφία με το σκυθρωπό πρόσωπό της, και καθιστούσε κάθε συμπλήρωση εγγράφου ένα μικρό βασανιστήριο. Το όνομα είχε καταφέρει το αντίθετο απ' ό,τι επιθυμούσε η μητέρα της όταν της το έδωσε. Θαρρείς για να αποδράσει από το βάρος του, είχε γίνει ένα βρόμικο κορίτσι στο λύκειο και εξακολούθησε και τώρα να είναι βρόμικη, καθώς ποθούσε τον άντρα μιας άλλης... Συνέχισε να πίνει μπίρα ώσπου να νιώσει αρκετά ζαβλακωμένη και να πάει να δώσει λίγη πίτσα στον Ραμίον.

«Δεν πεινάω», της είπε με το κεφάλι πάντα στραμμένο στον τοίχο.

«Γλυκέ μου, πρέπει να φας κάτι».

«Δεν πεινάω. Πού είναι ο Στίβεν;»

«Έχουν έρθει να τον δουν φίλοι. Δε θ' αργήσει ν' ανέβει».

«Θέλω μείνω μαζί σου εδώ και με Στίβεν και με Ντρέιφους».

Η Πιπ δάγκωσε το χείλι της και κατέβηκε πάλι στην κουζίνα.

«Πρέπει να πηγαίνετε, παιδιά», είπε στον Γκαρθ και στον Έρικ. «Είναι ανάγκη να μιλήσει ο Στίβεν με τον Ραμόν».

«Θ' ανέβω σε λίγο», απάντησε ο Στίβεν.

Ο ολοφάνερος φόβος στο πρόσωπό του της προκάλεσε θυμό. «Ο γιος σου είναι», τόνισε. «Θα μείνει νησιτικός, αν δεν του μιλήσεις».

«Καλά, εντάξει», αποκρίθηκε ο Στίβεν με τον εκνευρισμό ενός μικρού αγοριού που συνήθως έστρεφε προς τη Μαρί.

Η Πιπ τον είδε να πηγαίνει και αναρωτήθηκε εάν θα παρέλειπε το μέρος της ευδαιμονίας στη σχέση τους και θα περνούσε κατευθείαν στο κακιασμένο κομμάτι. Αφού διέκοψε τη σύναξή τους, κάθισε και αποτελείωσε την μπίρα της. Ένιωθε ένα ξέσπασμα να προμηνύεται και κατάλαβε ότι καλά θα έκανε να πάει να πέσει στο κρεβάτι της, αλλά η καρδιά της χτυπούσε υπερβολικά δυνατά. Στο τέλος, ο πόθος της, ο θυμός, η ζήλια και η δυσπιστία συνασπίστηκαν σε μία και μοναδική αιτίαση, μαζί με τις αναθυμιάσεις της μπίρας: ο Στίβεν είχε ξεχάσει ότι της είχε υποσχεθεί να μιλήσουν οι δυο τους απόψε. Διατήρησε τις επαφές του με την Άνναγκρετ, αλλά είχε εγκαταλείψει την Πιπ. Άκουσε την πόρτα του υπνοδωματίου του να κλείνει στο πάνω πάτωμα και ενόσω περίμενε να την ακούσει να ανοίγει πάλι, επανέλαβε βουβά την αιτίασή της, διατυπώνοντας και αναδιατυπώνοντάς την ξανά και ξανά, προσπαθώντας να την ενισχύσει ώστε να αντέξει το βάρος της εγκατάλειψης· αλλά όχι, δεν το άντεχε το βάρος. Πήγε πάνω και χτύπησε την πόρτα του Στίβεν.

Καθόταν στη νυφική πασπάδα και διάβαζε ένα βιβλίο με κόκκινα γράμματα στον τίτλο, κάτι πολιτικό.

«Κάθεσαι και διαβάζεις;» τον ρώτησε.

«Καλύτερα από το να σκέφτομαι πράγματα που δεν μπορώ να ελέγξω».

Η Πιπ έκλεισε την πόρτα και κάθισε σε μια γωνιά του κρεβατιού. «Δε θα μπορούσε κανείς να καταλάβει ότι σου συνέβη κάτι ασυνήθιστο σήμερα, έτσι όπως μιλούσες με τον Γκαρθ και τον Έρικ».

«Και τι θα μπορούσαν να κάνουν; Έχω ακόμη τη δουλειά μου. Έχω ακόμη τους φίλους μου».

«Κι εμένα. Έχεις ακόμη κι εμένα».

Ο Στίβεν κοίταξε στο πλάι νευρικά. «Ναι».

«Ξέχασες ότι είπες πως θα μιλούσαμε;»

«Ναι, το ξέχασα. Συγγνώμη».

Η Πιπ προσπάθησε να βαθύνει και να επιβραδύνει την αναπνοή της.

«Τι;» ρώτησε ο Στίβεν.

«Ξέρεις τι».

«Όχι, δεν ξέρω».

«Υποσχέθηκες ότι θα μου μιλήσεις».

«Συγγνώμη. Το ξέχασα».

Η αιτίασή της ήταν τόσο αγνή και ατελέσφορη όσο φοβόταν. Δεν υπήρχε λόγος να την εκφράσει και τρίτη φορά.

«Τι θα γίνει μ' εμάς;» τον ρώτησε.

«Μ' εμένα κι εσένα;» Έκλεισε το βιβλίο του. «Τίποτα. Θα βρούμε δύο νέους συγκατοίκους, κατά προτίμηση γυναίκες, ώστε να μην είσαι η μόνη γυναίκα εδώ».

«Τίποτα δεν αλλάζει λοιπόν. Όλα παραμένουν τα ίδια».

«Γιατί θα έπρεπε να αλλάξει κάτι;»

Η Πιπ κόμπιασε, άκουσε τον χτύπο της καρδιάς της. «Ξέρεις, πριν από ένα χρόνο, τότε που πηγαίναμε για καφέ, είχα την εντύπωση ότι σου άρεσα».

«Μ' αρέσεις. Πολύ».

«Και δεν άφηνες την εντύπωση ότι είσαι παντρεμένος, ξέρεις».

Ο Στίβεν χαμογέλασε. «Όπως ήρθαν τα πράγματα, δεν είχα κι άδικο».

«Ναι, αλλά τότε», επέμεινε η Πιπ. «Άφηνες τότε ετούτη την εντύπωση. Γιατί μου το έκανες αυτό;»

«Δε σου έκανα τίποτα. Πίναμε καφέδες».

Τον κοίταξε ικετευτικά, αναζητώντας τα μάτια του, ρωτώντας τα εάν ήταν στ' αλήθεια τόσο ανίδεος ή εάν παρίστανε τον ανίδεο για κάποιο βάνανσο λόγο. Την τσάκιζε το γεγονός ότι δεν μπορούσε να εξιχνιάσει τι σκεφτόταν ο Στίβεν. Η ανάσα της έγινε πιο σπασμωδική και δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της. Όχι θλιμμένα δάκρυα – ταραγμένα δάκρυα, επιτιμητικά.

Συνέχισε να τον κοιτάζει στα μάτια και στο τέλος ο Στίβεν έδειξε να πιάνει το νόημα.

«Ω, όχι», είπε. «Όχι, όχι, όχι. Όχι, όχι, όχι».

«Γιατί όχι;»

«Έλα τώρα, Πιπ. Όχι».

«Πώς γίνεται να μην καταλαβαίνεις», ρώτησε μ' ένα αγκομαχητό, «πόσο σε θέλω;»

«Όχι, όχι, όχι».

«Πίστευα ότι απλώς περιμέναμε. Και ότι τώρα συνέβη. Τελικά, συνέβη».

«Για τον Θεό, Πιπ. Όχι».

«Δε σου αρέσω;»

«Φυσικά και μου αρέσεις, αλλά όχι με τέτοιο τρόπο. Ειλικρινά, λυπάμαι, όχι με τέτοιο τρόπο. Είμαι τόσο μεγάλος, θα μπορούσα να είμαι πατέρας σου».

«Αχ, έλα τώρα! Δεκαπέντε χρόνια! Δεν είναι τίποτα!»

Ο Στίβεν κοίταξε το παράθυρο και μετά την πόρτα, λες και ζύγιαζε δυνατότητες απόδρασης.

«Θες να πεις ότι ποτέ δεν ένιωσες κάτι;» συνέχισε η Πιπ. «Όλα ήταν στο κεφάλι μου;»

«Πρέπει κάτι να παρεξήγησες».

«Τι κάτι;»

«Ποτέ δεν ήθελα παιδιά», της απάντησε. «Αυτό ήταν όλο το θέμα ανάμεσα στη Μαρί και σ' εμένα, δεν ήθελα μωρά. Της το έλεγα όλη την ώρα. “Τι τα θέλουμε τα μωρά;” της έλεγα. “Έχουμε τον Ραμόν, έχουμε την Πιπ. Μπορούμε κι έτσι να είμαστε καλοί γονείς”. Αυτό είσαι για μένα, κάτι σαν κόρη».

Τον κοίταξε επίμονα. «Αυτός είναι ο ρόλος μου; Να είμαι σαν τον Ραμόν για σένα; Θα ήσουν πιο ευτυχομένος αν έζεχνα; Εγώ έχω γονιό! Δε χρειάζομαι κι άλλο γονιό!»

«Απ' ό,τι φαίνεται, πάντως, χρειάζεσαι», αποκρίθηκε ο Στίβεν. «Πατέρα χρειάζεσαι. Και μπορώ να είμαι σαν πατέρα σου ακόμη. Μπορείς να μείνεις ακόμη εδώ».

«Το έχεις χάσει; Να μείνω εδώ; Έτσι;»

Σηκώθηκε και κοίταξε ολόγυρα έξαλλη. Ήταν καλύτερα να είναι θυμωμένη παρά πληγωμένη· ίσως καλύτερα από το να την αγαπάει και να την αγκαλιάζει, γιατί ίσως θυμό να ένιωθε γι' αυτόν από την αρχή, θυμό όλο ετούτο το διάστημα, θυμό μεταμφιεσμένο σε πόθο.

Μέσα σε μιαν αναρχία παρορμητισμού, έβγαλε ακούσια το σουέτερ της, μετά τον στήθόδεσμό της, μετά έπεσε στα γόνατα στο κρεβάτι και κόλλησε πάνω στον Στίβεν, δελεάζοντάς τον με τη γύμνια της. «Σου μοιάζω για κόρη; Λέγε, μοιάζω για κόρη;»

Ο Στίβεν έκανε πιο κει, με τα χέρια του να σκεπάζουν το πρόσωπό του. «Σταμάτα».

«Κοίτα με».

«Δεν πρόκειται να σε κοιτάξω. Εσύ το έχεις χάσει, όχι εγώ».

«Γαμιέσαι! Γαμιέσαι, γαμιέσαι, γαμιέσαι, γαμιέσαι. Είσαι τόσο αδύναμος, ρε γαμημένη, που δε με κοιτάς καν;» Από πού έρχονταν αυτές οι λέξεις; Από ποιο κρυφό μέρος; Ήδη ένα αντιμάμαλο μεταμέλειας πάφλαζε στα γόνατά της και ήδη καταλάβαινε ότι θα ήταν κάτι χειρότερο απ' όλες τις προηγούμενες μεταμέλειές της: ωστόσο, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα πέρα από το να το παραβλέπει και να κάνει αυτό που το κορμί της ήθελε, δηλαδή να σωριαστεί πάνω στον Στίβεν. Έτριψε το γυμνό της στήθος στο κρεπ πουκάμισό του, τράβηξε τα χέρια του από τα μάτια του, άφησε τα μαλλιά της να πέσουν στο πρόσωπό του και διαπίστωσε ότι τα είχε καταφέρει αυτή τη φορά. Ο Στίβεν έμοιαζε τρομοκρατημένος.

«Να 'σαι σίγουρος, πάντως, εντάξει;» είπε η Πιπ. «Να 'σαι σίγουρος ότι αυτό είμαι όλο κι όλο για σένα».

«Δεν το πιστεύω ότι μου κάνεις αυτό το πράγμα. Μόλις τέσσερις ώρες αφότου έφυγε η Μαρί από το σπίτι».

«Ω, κι αν ήταν τέσσερις μέρες θα είχε άλλη σημασία; Ή τέσσερις μήνες; Ή τέσσερα χρόνια;» Έγειρε το πρόσωπό της προς το δικό του. «Άγγιξέ με!»

Προσπάθησε να καθοδηγήσει τα χέρια του, αλλά ήταν πολύ δυνατός και την απώθησε. Σηκώθηκε άτσαλα από το κρεβάτι και υποχώρησε προς την πόρτα.

«Ξέρεις», της είπε βαριανασαίνοντας, «δεν πιστεύω στην ψυχοθεραπεία, αλλά νομίζω ότι σ' εσένα θα έκανε καλό».

«Λες να έχω τα χρήματα για κάτι τέτοιο;»

«Σοβαρολογώ, Πιπ. Είναι σκατοκατάσταση. Μα δε σε νοιάζει καν τι αισθάνομαι εγώ;»

«Την τελευταία φορά που πήγα να το ελέγξω, διάβαζες...» Πήρε το βιβλίο του. «Γκράμισι».

«Αν κάνεις τέτοιες βλακειές με τους άλλους, μ' εκείνους που δε νοιάζονται για σένα, δε θα τα πας καλά. Δε μ' αρέσει τι σημαίνει αυτό για τον έλεγχο των παρορμήσεών σου».

«Ναι, ξέρω. Είμαι ανώμαλη. Είναι το ρεφρέν στη ζωή μου».

«Όχι, είσαι σπουδαίο κορίτσι. Είσαι θαυμάσια. Το εννοώ. Αλλά και πάλι – σοβαρολογώ».

«Είσαι ερωτευμένος μαζί της;» ρώτησε η Πιπ.

Ο Στίβεν γύρισε πάλι από την πόρτα. «Τι;»

«Με την Άνναγκρετ. Αυτή είναι το θέμα; Είσαι ερωτευμένος μαζί της;»

«Αχ, Πιπ». Η έκφρασή του, όλο λύπη κι έγνοια, ήταν τόσο αγνή, ώστε σχεδόν υπερέβρασε τη δυσπιστία της· λίγο έλειψε να νιώσει ότι δεν είχε κανένα λόγο να ζηλεύει. «Είναι στο Ντίσελντορφ», πρόσθεσε. «Σχεδόν δεν την ξέρω».

«Α ναι, εεεεε; Αλλά διατηρείς επαφές μαζί της».

«Προσπάθησε ν' ακούσεις τι λες. Προσπάθησε να δεις τι κά- νεις».

«Δεν ακούω ένα όχι».

«Για όνομα του Θεού».

«Πες μου, σε παρακαλώ, αν κάνω λάθος. Πες απλώς αν κά- νω λάθος».

«Θέλω τη Μαρί. Το καταλαβαίνεις;»

Η Πιπ έκλεισε τα μάτια της σφιχτά, παλεύοντας να το κατα- λάβει, ενώ συγχρόνως το αρνιόταν. «Ναι, αλλά η Μαρί είναι με κάποιον άλλο τώρα», τόνισε. «Κι εσύ επικοινωνείς με την Άννα- γκρετ. Δεν ξέρεις καν ότι είσαι ερωτευμένος μαζί της, αλλά εγώ πιστεύω ότι είσαι. Ή θα είσαι σε λίγο. Είναι στην κατάλληλη ηλικία για σένα, καλά δε λέω;»

«Πρέπει να βγω να πάρω λίγο αέρα. Κι εσύ πρέπει να φύγεις από το δωμάτιό μου».

«Απλώς δειξε μου», επέμεινε η Πιπ. «Έλα, δειξε μου ότι κά- νω λάθος. Πιάσε το χέρι μου για ένα δευτερόλεπτο. Σε παρακα- λώ. Αλλιώς δε σε πιστεύω».

«Ας μη με πιστεύεις».

Η Πιπ ζάρωσε, κουλουριασθηκε. «Το ήξερα», ψιθύρισε. Ο πό- νος της ζήλιας ήταν γλυκύτατος σε σχέση με τη σκέψη ότι απλού-

στατα είχε παραφρονήσει. Η σκέψη αυτή όμως γινόταν ολοένα και πιο ισχυρή.

«Βγαίνω έξω», είπε ο Στίβεν.

Και την άφησε κουλουριασμένη στο κρεβάτι του.

ΤΡΙΤΗ

Έστειλε μήνυμα με το κινητό ότι ήταν άρρωστη και δεν μπορούσε να πάει στη δουλειά, είπε ότι είχε πρόβλημα με το στομάχι της, κάτι που δεν ήταν εντελώς ψέμα. Γύρω στις δέκα το πρωί, η Μαρί ήρθε και της χτύπησε την πόρτα για να της πει να αποχαιρετήσει τον Ραμόν, αλλά και η παραμικρή κίνηση του σώματός της της θύμιζε τι είχε κάνει την περασμένη νύχτα. Η Μαρί ανέβηκε και δεύτερη φορά και αποτόλμησε να ανοίξει την πόρτα και να κοιτάξει μέσα, αλλά η Πιπ μετά βίας κατάφερε να ψελλίσει τη λέξη *φύγε*.

«Είσαι καλά;» ρώτησε η Μαρί.

«Φύγε, σε παρακαλώ. Σε παρακαλώ, κλείσε την πόρτα».

Άκουσε τη Μαρί να την πλησιάζει και να γονατίζει. «Ήθελα να σου πω ένα αντίο», είπε.

Η Πιπ κράτησε τα μάτια της κλειστά και δεν είπε τίποτα· οι λέξεις που της απηύθυνε η Μαρί στερούνταν νοήματος, ήταν μονάχα απανωτά χτυπήματα στο μυαλό της, ένα μαρτύριο που το υπέστη ώσπου να σταματήσει. Και όταν σταμάτησε τελικά, το ακολούθησε το χειρότερο μαρτύριο: να της χαϊδέψει η Μαρί τον ώμο. «Δε θα μου μιλήσεις καθόλου;» επέμεινε η Μαρί.

«Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, φύγε, σε παρακαλώ», κατάφερε να πει η Πιπ.

Η διστακτική αναχώρηση της Μαρί ήταν ακόμη ένα σχεδόν αβάσταχτο βασανιστήριο και ο ήχος της πόρτας που έκλεισε δε σήμανε το τέλος του. Τίποτα δε θα μπορούσε να είναι το τέλος του. Η Πιπ δεν κατάφερε να σηκωθεί από το κρεβάτι της, πόσο μάλλον να βγει από το δωμάτιό της, πόσο μάλλον να βγει έξω, όπου το δυνατό ηλιόφως από μιαν ακόμη αποκρουστικά τέλεια μέρα θα μπορούσε ειλικρινά να την κάνει να πεθάνει από ντροπή. Είχε μισή πλάκα μαύρη σοκολάτα στο δωμάτιό της, κι αυτό

έφαγε όλο κι όλο όλη μέρα, τραβώντας μια δαγκωνιά και μένοντας μετά ξαπλωμένη για να συνέλθει από την υπενθύμιση ότι είχε ένα σωματικό εαυτό – «τόσο ορατό, μα τόσο ορατό», όπως είχε πει η μητέρα της. Ακόμη και το να κλάψει θα ήταν μια τέτοια υπενθύμιση, κι έτσι δεν έκλαψε. Σκέφτηκε τουλάχιστον ότι το σούρουπο θα έφερε ίσως κάποια ανακούφιση, αλλά δεν έφερε. Το μόνο πράγμα που άλλαξε ήταν ότι μπορούσε τώρα να κλάψει με αναφιλητά επειδή είχε χάσει τον Στίβεν, ξανά και ξανά, για ώρες πολλές.

TETARTH

Η πείνα και η δίψα την ξύπνησαν την αυγή. Με τις αισθήσεις σε επιφυλακή από την ανάγκη να περάσει απαρατήρητη, άλλαξε με βιάση ρούχα, γέμισε τον σάκο της και σύρθηκε αθόρυβα στην κουζίνα. Η επιτακτική της ανάγκη ήταν να μη συναντηθεί με τον Στίβεν, ιδανικά για όλη την υπόλοιπη ζωή της, και μολονότι δε σηκωνόταν νωρίς, η Πιπ δεν έχασε λεπτό για να προγευματίσει, αλλά άδραξε τυχαία ό,τι φαγώσιμο βρήκε και το έχωσε στον σάκο της. Μετά ήπιε τρία ποτήρια νερό και πήγε για λίγο στο μπάνιο. Όταν βγήκε, είδε τον Ντρέιφους να στέκεται στον μπροστινό διάδρομο με τη φόρμα που φορούσε τη νύχτα.

«Καλύτερα σε βλέπω», της είπε.

«Ναι, με ταλαιπώρησε το στομάχι μου χθες».

«Νόμιζα ότι τις Τετάρτες σηκώνεσαι αργά. Και να που είσαι όρθια απ' τις έξι και τέταρτο».

«Σωστά. Πρέπει να κάνω και τη χθεσινή δουλειά».

Ακόμη και τα πιο κατάφωρα ψέματα δεν αναστάτωναν τον Ντρέιφους. Απλώς πρόσφεραν στο μυαλό του κι άλλο υλικό να επεξεργαστεί, επιβραδύνοντάς το για λίγο. «Υποθέτω ορθά ότι ετοιμάζεσαι να μετακομίσεις από εδώ;»

«Ναι, πιθανόν».

«Γιατί;»

«Προφανώς ξέρεις το γιατί, αφού το υπέθεσες, οπότε γιατί με ρωτάς; Προφανώς ξέρεις όσα συμβαίνουν σ' αυτό το σπίτι».

Ο Ντρέιφους το σκέφτηκε αποστασιοποιημένα. «Ενδέχεται να σ' ενδιαφέρει να μάθεις ότι έχω μελετήσει την ηλεκτρονική αλληλογραφία του Στίβεν, καθώς και αυτή στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης με τη Γερμανίδα. Είναι απολύτως αθώα η εν λόγω αλληλογραφία, καίτοι μάλλον πληκτικά ιδεολογική. Απεχθάνομαι τη σκέψη να χάσω την ευφυή παρέα σου για ένα τόσο αμελητέο ζήτημα».

«Ουάου», αναφώνησε η Πιπ. «Πάνω που ετοιμαζόμουν να σου πω ότι θα μου λείψεις, έρχεσαι και μου λες όχι μόνο ότι κρυφακούς, αλλά διαβάζεις και τα μείλ μας».

«Μόνο του Στίβεν», διευκρίνισε ο Ντρέιφους. «Μοιραζόμαστε τον ίδιο υπολογιστή και ποτέ δεν αποσυνδέεται. Πιστεύω ότι αυτό λέγεται “σε κοινή θέα” στη νομική ιδιολέκτο».

«Τέλος πάντων, αν θες να ξέρεις, η Άνναγκρετ είναι η μικρότερη ανησυχία μου τώρα πια».

«Κατά ενδιαφέροντα τρόπο, πάντως, πολλά από τα μηνύματά της προς τον Στίβεν έχουν να κάνουν μ' εσένα. Ως φαίνεται, είναι πολύ στενοχωρημένη επειδή δε θέλεις να είστε φίλες. Βρίσκω τη θέση σου εξόχως δικαιολογημένη, ίσως μάλιστα και δεόντως ενδεδειγμένη. Ναι, ενδεδειγμένη. Αλλά ενδεχομένως θα ήθελες να μάθεις ότι για την εν λόγω Γερμανίδα εσύ αποτελείς το πρόσωπο του ενδιαφέροντός της σε αυτό το σπίτι. Και όχι ο Στίβεν μας. Ούτε λόγος, βέβαια, για τον Ραμόν ή τη Μαρί. Ούτε και, εάν εξετάσω τα γεγονότα με αυστηρή λογική, για μένα τον ίδιο».

Η Πιπ φόρεσε το κράνος του ποδηλάτου της. «Μάλιστα, ωραία», είπε. «Χαίρομαι που το ακούω».

«Υπήρχε κάτι που δε μου άρεσε σ' αυτούς τους Γερμανούς».

Σ' ένα ανώνυμο Starbucks στην Πιέντμοντ Άβενιου, καταναλώνοντας βουτήματα και καφέ με γάλα, έγραψε και μετά το σκέφτηκε οδυνηρά, το πάλεψε και εντέλει βρήκε το κουράγιο και έστειλε ένα ηλεκτρονικό μήνυμα στον Στίβεν, ο οποίος δεν είχε κινητό για να λαμβάνει μηνύματα εκεί, μιας και οι συνδέσεις κοστίζουν. Το γεγονός ότι θα το διάβαζε και ο Ντρέιφους δεν την απασχολούσε· ήταν σαν να ήξερε ότι ένας σκύλος ή ένας ηλεκτρονικός υπολογιστής «γνώριζε» διάφορα προσωπικά της.

Συγγνώμη για ό,τι έκανα. Πες μου, σε παρακαλώ, πότε δε θα είσαι σπίτι μες στη βδομάδα για να έρθω να μαζέψω τα πράγματά μου.

Το γεγονός ότι έστειλε αυτό το μήνυμα έκανε την απώλειά της ακόμη πιο πραγματική και προσπάθησε να φανταστεί πώς θα είχαν πάει τα πράγματα στο υπνοδωμάτιό του, εάν είχε σταθεί ανήμπορος να της αντισταθεί, μόνο που η φαντασία της δεν έπαυε να συνοψίζει όσα συνέβησαν και το να κλαις δημοσίως σε μια καφετέρια είναι κακή ιδέα.

Δυο τραπέζια πιο κει, ένας τύπος με λευκή γενειάδα έπινε τσάι και την περιεργαζόταν. Όταν τον αφνιδίασε, κοιτάζοντάς τον κι αυτή, τα μάτια του χαμήλωσαν ένοχα προς το τάμπλετ του. Γιατί δεν την είχε κοιτάξει ποτέ έτσι και ο Στίβεν; Τόσα πολλά ζητούσε πια;

Έναν πατέρα, αυτό ακριβώς χρειαζόσαι. Απ' όλες τις βαναυσότητες του Στίβεν στο υπνοδωμάτιό του, αυτή ήταν η χειρότερη. Ωστόσο, υπήρχε κάτι στραβό πάνω της, ενώ ήταν σαφές ότι αν έπρεπε να κατευθύνει σε κάποιον τον θυμό της, αυτός ο κάποιος ήταν ο πατέρας της. Στένεψε τα μάτια της και κοίταξε επίμονα τον τύπο που έπινε τσάι. Όταν την κοίταξε ξανά, του πρόσφερε έναν προσποιητό μορφασμό, ένα κακόβουλο χαμόγελο, κι εκείνος ανταποκρίθηκε γνέφοντας ευγενικά και μετά έστρεψε το σώμα του μακριά της.

Έστειλε μήνυμα με το κινητό στη φίλη της τη Σαμάνθα και τη ρωτούσε αν μπορούσε να κοιμηθεί στο σπίτι της. Από τις φίλες που της είχαν απομείνει, η Σαμάνθα ήταν η πιο εσωστρεφής κι έτσι φαινόταν πολύ πιθανόν να μην της κάνει αδιάκριτες ερωτήσεις. Η Σαμάνθα μαγειρεύε, συν τοις άλλοις, στην εξοπλισμένη της κουζίνα και η Πιπ δεν είχε ξεχάσει ότι έπρεπε να ετοιμάσει ένα κέικ μη-γενεθλίων για τη μητέρα της την Παρασκευή.

Είχε ακόμη τρεις ώρες για σκότωμα, προτού αρχίσει η βάρδια της στη δουλειά. Δε διακινδύνευε και πολλά με το να στείλει στη μητέρα της ένα μήνυμα, μιας και η μητέρα της ήταν πολύ βαθιά μες στη Φιλεργία της νωρίς το πρωί για να σηκώσει το τηλέφωνο, αλλά και πάλι δεν το έκανε. Κοίταξε όσους περίμεναν στην ουρά να παραγγείλουν γλυκίσματα και καφέδες, ωραίοι άνθρωποι

από διαφορετικές φυλές, άνθρωποι του Όκλαντ, φρεσκολουσμένοι και φρεσκοπλυμένοι, που είχαν την άνεση να απολαύσουν ένα περιποιημένο πρόγευμα. Ω, το να έχεις μια δουλειά που σε γεμίζει, ένα ταίρι που να το εμπιστεύεσαι, ένα παιδί που σ' αγαπάει, ένα σκοπό στη ζωή. Και της ήρθε στον νου ότι ακριβώς ένα σκοπό στη ζωή της της είχε προσφέρει η Άνναγκρετ. Αυτήν είχε θελήσει η Άνναγκρετ. Η Άνναγκρετ είχε θελήσει *αυτήν*. Ντράπηκε καθώς θυμήθηκε πόσο παρανοϊκά είχε γαντζωθεί στην ιδέα ότι υπήρχε κάτι ανάμεσα στην Άνναγκρετ και στον Στίβεν. Μάλλον έφταιγε η μπίρα που είχε πει.

Πήρε το κινητό της και μάζεψε όλα τα ηλεκτρονικά μηνύματα που της είχε στείλει η Άνναγκρετ τους τελευταίους τέσσερις μήνες. Το παλαιότερο είχε την επικεφαλίδα Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με. Καθώς διάβαζε το μήνυμα, απολαμβάνοντας τον παρακλητικό του τόνο και τις φιλοφρονήσεις για τη νοημοσύνη και τον χαρακτήρα της, η Πιπ διαπίστωσε ότι υπάκουε στο θέμα της επικεφαλίδας και συγχωρούσε την Άνναγκρετ με μια ζέση, που ίσως ήταν κι αυτή λιγάκι παρανοϊκή. Πάντως, όχι και τόσο παρανοϊκή, καθώς η Άνναγκρετ όχι μόνο τη συμπαθούσε αλλά είχε και *δίκιο* – ναι, δίκιο σχετικά με τον Στίβεν, σχετικά με τους άντρες, σχετικά με τα πάντα. Και δεν την είχε εγκαταλείψει – της είχε στείλει είκοσι μείλ, το πιο πρόσφατο μόλις μία εβδομάδα πριν. Κανένας άλλος στη ζωή της δεν είχε σταθεί τόσο επίμονος.

Άνοιξε το ηλεκτρονικό μήνυμα με την επικεφαλίδα Θαυμάσια νέα, σταλμένο πριν από δύο μήνες.

Καλή μου Πιπ, ξέρω ότι πρέπει να είσαι ακόμη θυμωμένη μαζί μου και ίσως να μη διαβάξεις τα μείλ μου, αλλά οφείλω να σου πω μερικά πολύ καλά νέα: Έχεις ΕΓΚΡΙΘΕΙ για επί πληρωμή μαθητεία στο Εγχείρημα Ηλιόφως. Ελπίζω ότι θα επωφεληθείς από αυτή την τόσο διασκεδαστική και εποικοδομητική ευκαιρία. Σκέφτομαι ακόμη όλη την ώρα όσα μου είπες για τις προσωπικές πληροφορίες που ήθελες – να λοιπόν η δυνατότητα να τις αποκτήσεις. Το ΕΗ θα καλύψει τα έξοδα για στέγη και τροφή στο πιο ενδιαφέρον μέρος του κόσμου, συν μια μικρή μηνιαία υποτροφία, και συχνά θα μπορεί να σου παρέχει οικονομική βοήθεια για τα αεροπορικά ταξίδια σου. Μπορείς

να διαβάσεις τη συνημμένη επιστολή και το πληροφοριακό δελτίο για περισσότερες λεπτομέρειες. Θέλω μόνο να ξέρεις ότι έδωσα για σένα τις ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ συστάσεις με κάθε ειλικρίνεια. Και ως φαίνεται, ο Αντρέας και οι άλλοι εξακολουθούν να εμπιστεύονται την κρίση μου! Είμαι πολύ ενθουσιασμένη μαζί σου και ελπίζω ότι θα σκεφτείς την προσφορά του ΕΗ. Λυπάμαι πάντως, εάν πας, που δε θα είμαι κι εγώ μαζί σου. Αλλά αυτό, εφόσον είσαι ακόμη θυμωμένη μαζί μου, ίσως είναι άλλο ένα κίνητρο να πας, ναι; Φιλιά, Άνναγκρετ. ΥΓ. Να το μέιλ του Αντρέας: ahw@sonnelicht.org Μπορείς να του γράψεις προσωπικά και να του κάνεις ερωτήσεις.

Καθώς διάβασε το μήνυμα, η Πιπ αισθάνθηκε αδιευκρίνιστα απογοητευμένη. Ήταν σαν ένα ερωτηματολόγιο δίχως εσφαλμένες απαντήσεις: εάν ήταν τόσο εύκολο να εγκριθεί η μαθητεία της, πόσο θα άξιζε άραγε; Και μόλις είχε αρχίσει να αλλάζει γνώμη για την Άνναγκρετ, η Άνναγκρετ επιχειρούσε να τη δελεάσει με έναν άλλο άντρα, έστω και με έναν άντρα διάσημο και χαρισματικό. Τσαντισμένη και δίχως να πάψει να σκέφτεται, άγγιξε με το δάχτυλό της την ηλεκτρονική διεύθυνση του Βολφ και του έστειλε ένα μήνυμα:

Αγαπητέ Αντρέας Βολφ, τι παιχνίδι παίζεις; Κάποια ονόματι Άνναγκρετ, που την ξέρω ελάχιστα, μου λέει ότι παίζει μια επί πληρωμή μαθητεία στο εγχείρημά σου. Τι γίνεται; Ρίχνεις γκόμενες έτσι; Μπας κι είστε καμιά σχέση σαν τον Ναό του Λαού και πίνετε δηλητηριασμένα αναψυκτικά; Ειλικρινά όμως, η όλη ιστορία μου φαίνεται πολύ μυστήρια, ανατριχιαστική. Δε με νοιάζει και πολύ τι κάνετε εκεί μέσα στη ζούγκλα ή όπου είστε, αλλά η Άνναγκρετ δε μοιάζει να σκέφτεται καν αν με νοιάζει ή όχι. Κι αυτό με κάνει να αναρωτιέμαι αληθινά. Δική σου, Πιπ Τάιλερ, Όκλαντ, Καλιφόρνια, ΗΠΑ.

Δεν είχε καλά καλά προλάβει να πατήσει το κουμπί της Αποστολής και την έπιασε ένας σπασμός μετανιώματος· το διάστημα ανάμεσα στην πράξη και στο μετάνιωμα μειώθηκε τόσο γρήγορα, ώστε στο τέλος δεν απέμεινε παρά μονάχα το μετάνιωμα και ένιωθε ανήμπορη για κάθε πράξη· πράγμα που ίσως να μην ήταν κακό.

Σαν εξιλέωση, άνοιξε μια μηχανή αναζήτησης κι έκανε μια αργοπορημένη έρευνα για τον Βολφ και το εγγχείρημά του. Ήταν εντυπωσιακό, με δεδομένο το πόσο μίσος και ψόφος πέφτει στο διαδίκτυο, το πόσα λίγα εχθρικά σχόλια βρήκε για τον Βολφ, αν εξαιρέσουμε τις επίμονες επικρίσεις των αμετάπειστων υπερασπιστών του Τζούλιαν Ασάντζ και τις δηλώσεις κυβερνήσεων και επιχειρήσεων που προφανώς είχαν ίδιον όφελος να χαρακτηρίζουν εγκληματία τον Βολφ. Κατά τα άλλα, ως προς τον γενικευμένο θαυμασμό, ο Βολφ βρισκόταν στην κορυφή μαζί με την Αούνγκ Σαν Σου Κι και τον Μπρους Σπρίνγκστιν· μια έρευνα με το όνομά του συν τη λέξη *αγνότητα* απέφερε κάπου διακόσιες πενήντα χιλιάδες αποτελέσματα.

Το σύνθημα του Βολφ και η πολεμική ιαχή του εγγχειρήματός του ήταν *Το Ηλιόφως είναι το καλύτερο απολυμαντικό*. Γεννημένος στην Ανατολική Γερμανία το 1960, διακρίθηκε στη δεκαετία του 1980 ως τολμηρός και εντυπωσιακός επικριτής του κομμουνιστικού καθεστώτος. Μετά την πτώση του Τείχους του Βερολίνου, είχε ηγηθεί της εκστρατείας να διατηρηθούν και να ανοίξουν στο κοινό τα τεράστια αρχεία της μυστικής αστυνομίας της Ανατολικής Γερμανίας· και ως προς αυτό, δεν τον μίσησαν παρά μονάχα οι πρώην καταδότες της αστυνομίας, των οποίων η μετά την ενοποίηση φήμη αμαυρώθηκε από την έκθεση του παρελθόντος τους στο άπλετο ηλιόφως. Ο Βολφ είχε ιδρύσει το Εγγχείρημα Ηλιόφως το 2000, εστιάζοντας αρχικά σε διάφορες ατιμίες και κακοπραγίες στη Γερμανία, αλλά δεν άργησε να ευρύνει το πεδίο του στην κοινωνική αδικία και στα τοξικά μυστικά σε όλο τον κόσμο. Κάμποσες εκατοντάδες χιλιάδες εικόνες στο διαδίκτυο έδειχναν ότι ήταν πολύ ευειδής, αλλά δεν είχε παντρευτεί και δεν είχε παιδιά. Διέφυγε από διώξεις στη Γερμανία το 2006 και σε όλη την Ευρώπη το 2010 και εξασφάλισε άσυλο στην Μπελίζ και πιο πρόσφατα στη Βολιβία, της οποίας ο λαϊκιστής ηγέτης, ο Έβο Μοράλες, ήταν θαυμαστής του Βολφ. Το μόνο που κράτησε κρυφό ο Βολφ ήταν οι μείζονες χρηματοδότες του (προκαλώντας έτσι ένα με δύο τεραμπάιτ ένθερμης αντιμαχίας στο διαδίκτυο για την «ασυνέπεια» του), ενώ η μόνη κάπως αόριστη απρέπειά του ήταν η ένταση της αντιζηλίας του με τον Ασάντζ. Ο Βολφ μείωνε

χλευαστικά τις μεθόδους και την προσωπική ζωή του Ασάνζ, ενώ ο ίδιος ο Ασάνζ αρκούσαν στο να παριστάνει ότι ο Βολφ ήταν ανύπαρκτος. Άρξε στον Βολφ να αντιπαραθέτει το WikiLeaks – σύμφωνα με τα λόγια του, «μια ουδέτερη και αδιάβλητη πλατφόρμα»– στο έργο του περισσότερο επικεντρωμένου και «στοχευμένου» Εγχειρήματος Ηλιόφως και να προβαίνει σε μια ηθική διάκριση ανάμεσα στο *ευγενικό και απροκάλυπτα διακηρυγμένο κίνητρο* του να προστατέψει την προσωπική ζωή των χρηματοδοτών του και στα *κακόβουλα κρυφά κίνητρα* εκείνων των οποίων αποκάλυπτε τα μυστικά.

Η Πιπ εντυπωσιάστηκε από το πόσο πολλές αποκαλύψεις του ΕΗ είχαν να κάνουν με την καταπίεση των γυναικών: όχι μόνο σχετικά με μείζονα ζητήματα όπως ο βιασμός ως έγκλημα πολέμου και οι μισθολογικές ανισότητες ως εσκεμμένη πολιτική, αλλά και μικρά ζητήματα όπως τα ιδιαζόντως σεξιστικά μείλ ενός διευθυντή τραπεζής στο Τενεσί. Σπάνιες ήταν οι συνεντεύξεις ή τα άρθρα που δεν αναφέρονταν στον μαχόμενο φεμινισμό του Βολφ. Η Πιπ καταλάβαινε πλέον περισσότερο πώς γινόταν η Ανναγκρετ να προτιμάει την παρέα των γυναικών και ταυτόχρονα να θαυμάζει ακόμη τον Βολφ.

Η μεγάλη σοβαρότητα και ο όγκος των διαδικτυακών πληροφοριών σχετικά με τον Βολφ βάθυναν κι άλλο το μετάνιωμα της Πιπ για το ηλεκτρονικό μήνυμα που του είχε στείλει. Αυτός: αυθεντικός, παράτολμος ήρωας και φίλος προέδρων κρατών. Αυτή: μια μικρή χλευαστική χαζούλα. Μόνον όταν πλησίασε πολύ η ώρα να πάει στη δουλειά, έπεισε τον εαυτό της να κοιτάξει για νέα μηνύματα. Και ναι, υπήρχαν δύο, από τον Στίβεν και από τον Βολφ, το ένα μετά το άλλο.

Δεκτή η συγγνώμη, το επεισόδιο ήδη ξεχνιέται. Δεν υπάρχει λόγος να μετακομίσεις. Είσαι σπουδαία συγκάτοικος και θα έχουμε τον Ραμόν τρία βράδια κάθε εβδομάδα – συνεννοηθήκαμε με τη Μαρί χθες. Στ.

Ένα μειονέκτημα του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου είναι ότι μπορείς να σβήσεις ένα μήνυμα άπαξ και μόνον: δε θα μπορούσες να το τσαλακώσεις, να το πετάξεις στο πάτωμα, να το ποδοπατήσεις, να

το κάνεις κομμάτια, να το κάψεις. Υπάρχει κάτι πιο βάνουσο από έναν άνθρωπο που σε έχει απορροφήσει, από τη συμπονετική μακροθυμία; Ο θυμός της απόδωξε για μια στιγμή το μετάνιωμα και την ντροπή της. Η Πιπ ήθελε να μην ξεχαστεί το «πεισιόδιο»! Ήθελε την απόλυτη προσοχή του Στίβεν! Και αντεπιτέθηκε:

Μ' όλες αυτές τις ξεχασίες, ξέχασες φαντάζομαι και την ερώτησή μου: πότε δε θα είσαι στο σπίτι;

Παρότι είχε σηκωθεί από το κρεβάτι τέσσερις ώρες νωρίτερα, κινδύνευε τώρα να αργήσει στη δουλειά, αλλά όσο το αίμα της ήταν φουντωμένο και το μετάνιωμά της παραμερισμένο, συνέχισε και διάβασε το μήνυμα του Βολφ.

Αγαπητή Πιπ Τάλερ,

το μέιλ σου είναι για ΠΟΛΥ ΓΕΛΙΟ – θα μπορούσα να πω κι άλλα τέτοια. Και φυσικά είχες ερωτήσεις να κάνεις, θα απογοητεύομαι αν δεν είχες. Αλλά όχι, δεν είμαι έμπορος λευκής σαρκός, κι αν προτιμούμε να πίνουμε κάτι, είναι η εμφιαλωμένη μπύρα. Επίσης, διαθέτουμε εξαιρετικούς χάκερ, δικηγόρους και θεωρητικούς, παραπάνω απ' όσους θα έλπιζα. Αυτό που *ελικρινά όμως* (για να χρησιμοποιήσω την αστεία σου έκφραση) δε διαθέτουμε όσο πολύ θα θέλαμε είναι απλούς ανθρώπους με υψηλή νοημοσύνη και ανεξάρτητο χαρακτήρα, που θα μπορούσαν να μας βοηθήσουν να δούμε τον κόσμο όπως είναι και να βοηθήσουν τον κόσμο να μας δει όπως είμαστε. Γνωρίζω και εμπιστεύομαι την Άνναγκρετ εδώ και πολλά χρόνια και ποτέ δεν την είδα πιο ενθουσιασμένη για άλλο υποψήφιο μέλος μας. Θα χαρούμε πολύ εάν έρθεις να μας επισκεφθείς. Αν δε σου αρέσουμε, μπορείς κάλλιστα να απολαύσεις το όμορφο περιβάλλον εδώ, σαν να κάνεις διακοπές, και μετά να γυρίσεις σπίτι σου. Πιστεύω όμως ότι θα σου αρέσουμε. Το μικρό μας βρόμικο μυστικό είναι ότι το γλεντάμε πολύ εδώ.

Στείλε μου κι άλλες ερωτήσεις, όσο πιο για ΠΟΛΥ ΓΕΛΙΟ τόσο το καλύτερο.

Δικός σου,
Αντρέας

Ύστερα απ' όσα είχε διαβάσει για τον Βολφ, της φαινόταν απίστευτο ότι είχε λάβει ένα τόσο εκτενές ηλεκτρονικό μήνυμα από αυτόν, και μάλιστα τόσο γρήγορα. Το ξαναδιάβασε άλλες δύο φορές, προτού ανεβεί στο ποδήλατό της και αρχίσει να κατηφορίζει, ωθούμενη από τη βαρύτητα και από τον ενθουσιασμό ότι ήταν πράγματι ένας εξαιρετικός άνθρωπος, ότι αυτός ήταν ο αληθινός λόγος που η ζωή της ήταν ένα τέτοιο μπάχαλο, ότι η Άνναγκρετ ήταν η πρώτη που το διαπίστωσε, ότι ακόμη κι αν ο Βολφ αποδεικνυόταν ότι ήταν ο πιο έξυπνος διαφθορέας στον κόσμο και η Άνναγκρετ η ψυχικά τραυματισμένη μαστροπός του, ακόμη και αν αυτή η ίδια, η Πιπ, έπεφτε θύμα του Βολφ, πάλι θα έπαιρνε έτσι την εκδίκησή της από τον Στίβεν· γιατί, ό,τι κι αν ήταν ο Βολφ, πάντως δεν έδειχνε αδύναμος.

Είχε ακόμη πέντε λεπτά για σκότωμα όταν έφτασε στο γραφείο. Σταμάτησε στη ράμπα με τα ποδήλατα και πληκτρολόγησε την απάντηση που είχε συντάξει νοερά:

Αγαππτέ κύριε Βολφ, σ' ευχαριστώ για το ευγενικό σου μήνυμα και την ύποπτα γρήγορη απάντησή σου. Εάν επιχειρούσα να δελεάσω έναν αθώο νεαρό άνθρωπο να έρθει στη Βολιβία για λόγους σεξουαλικής σκλαβιάς και/ή υποταγής σε μια σχέση, θα είχα γράψει ακριβώς το ίδιο μήνυμα. Και μάλιστα... για να το σκεφτούμε κι αυτό... πώς ξέρω ότι το μήνυμα δεν το έγραψε μια υποταγμένη στη σχέση σου σεξουαλική σκλάβια που την έχεις για βοηθό μαζί με άλλες; Κάποια με υψηλή νοημοσύνη και ανεξάρτητο χαρακτήρα; Έχουμε ένα πρόβλημα επαλήθευσης εδώ! Δική σου, Πιπ Τ.

Ελπίζοντας ότι αυτό θα έβγαζε επίσης ΠΟΛΥ ΓΕΛΙΟ, ανέβηκε στο κουβούκλιό της. Δίπλα στον υπολογιστή βρήκε ένα αυτοκόλλητο σημείωμα από μια συνάδελφό της στο Τμήμα Επικοινωνίας και Προβολής (*Βρήκα αυτό – © Τζάνετ*) και την εκτύπωση μιας συνταγής: «Κέικ με αλεύρι ολικής αλέσεως, χορτοφαγικό τυρί κρέμα γλασέ και βατόμουρα». Σωριάστηκε στην καρέκλα της μ' ένα βαθύ στεναγμό. Λες και δεν είχε πολλά για να αισθάνεται ήδη άσχημα, έπρεπε τώρα να αισθάνεται άσχημα για το πόσο είχε κακοχαρακτηρίσει τις συναδέλφους της.

Η νεαρή Πιπ Τάιλερ δεν ξέρει ποια είναι. Ξέρει ότι το πραγματικό της όνομα είναι Αγνή, ότι έχει φορτωθεί μ' ένα φοιτητικό δάνειο 130.000 δολαρίων, ότι κάνει παρέα με αναρχικούς στο Όκλαντ και ότι η σχέση της με τη μητέρα της είναι καταστροφική. Αλλά δεν έχει την παραμικρή ιδέα ποιος είναι ο πατέρας της, γιατί η μητέρα της επέλεξε μια απομονωμένη ζωή με ένα επινοημένο όνομα, και πώς θα καταφέρει κάποτε να αποκτήσει μια φυσιολογική ζωή.

Και τότε εμφανίζεται ένας Γερμανός ακτιβιστής που οδηγεί την Πιπ στα άδυτα του Εγχειρήματος Ηλιόφως, μιας οργάνωσης που χειρίζεται τα μυστικά του κόσμου, συμπεριλαμβανομένου του μυστικού της καταγωγής της Πιπ. Η οργάνωση αυτή είναι γέννημα του Αντρέας Βολφ, ενός χαρισματικού προβοκάτορα που έγινε πασίγνωστος ύστερα από την πτώση του Τείχους του Βερολίνου. Ο Αντρέας γοητεύεται από την Πιπ για λόγους ακατανόητους σ' εκείνη και η ένταση των δικών της συναισθημάτων απέναντί του ανατρέπει τις συμβατικές απόψεις της για το καλό και το κακό.

Ο Τζόναθαν Φράντζεν εμπνεύστηκε έναν κόσμο πρωτότυπων χαρακτήρων –Καλιφορνέζων και Ανατολικογερμανών, καλών και κακών γονιών, δημοσιογράφων και leakers– και ακολουθεί τα βήματά τους μέσα σε χώρους σύγχρονους, όπως το Διαδίκτυο, αλλά και αρχαίους, όπως ο πόλεμος μεταξύ των φύλων.

Στιγμές απόλυτης ιδιοφυΐας.
LIBRARY JOURNAL

Δείγμα δεινής
συγγραφικής ικανότητας.
LOS ANGELES TIMES

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17054

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ